ਕਾਰਨੇਲ ਵੂਲਰਿਚ ਡਰ

ਦੇ ਚਾਰ ਨਾਵਲ

ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ

ਰਾਤ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ

ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ

ਕਤਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੋਮੈਂਟਮ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

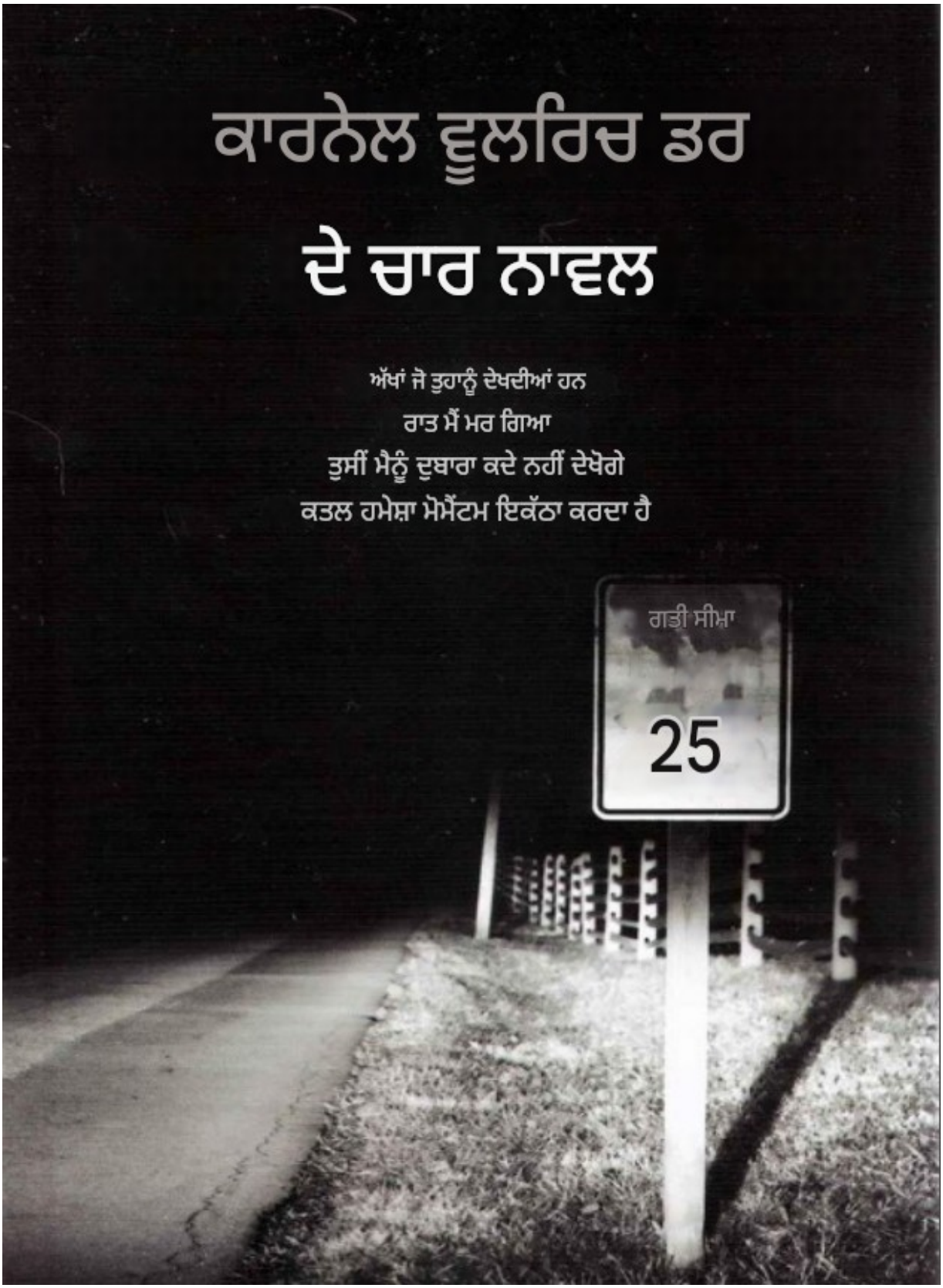

ਡਰ ਦੇ ਚਾਰ ਛੋਟੇ ਨਾਵਲ
ਕਾਰਨੇਲ ਵੂਲਰਿਚ ਦੁਆਰਾ

ਸਮੱਗਰੀ

1. ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ
2. ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਮਰਿਆ
3. ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।
4. ਕਤਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ" © 1939 ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ
ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਤੰਬਰ 1939 ਵਿੱਚ ਡਾਈਮ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਵਿੱਚ "ਦ ਕੇਸ ਆਫ਼ ਦ ਟਾਕਿੰਗ ਆਈਜ਼" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ" © 1936 ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ
ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 8 ਅਗਸਤ, 1936 ਨੂੰ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਕਸ਼ਨ ਵੀਕਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ" © 1939 ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ
ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ 1939 ਵਿੱਚ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਸਟੋਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਕਤਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਫ਼ਤਾਰ ਫੜਦਾ ਹੈ" © 1940 ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ
ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 14 ਦਸੰਬਰ, 1940 ਨੂੰ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਫਿਕਸ਼ਨ ਵੀਕਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ

ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉਪਨਗਰੀ ਹਵੇਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਿੱਜਤਾ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਜਾਂ ਇਕੱਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ। ਲਾਅਨ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲਾ ਵਰਾਂਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੂਹਰਲਾ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਵੇਲਾਂ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਚਮਕਦਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ, ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਗਰਮ ਧੁੱਪ, ਉੱਪਰ ਨੀਲਾ ਅਸਮਾਨ, ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਨ ਮਿੱਲਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ - ਇਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਚੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਰ। ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਹੀਆਂ ਨਾ ਜਾਣ ਜਿਵੇਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ।

ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਲਗਭਗ - ਹਾਂ, ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼, ਆਪਣੀ ਰਬੜ ਨਾਲ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਗੋਦ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਸਮਾਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਆਵੇਗੀ - ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਹ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਹ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਗੁਲਾਬੀ ਗੱਲ੍ਹਾਂ, ਝੁਰੜੀਆਂ ਰਹਿਤ ਚਿਹਰਾ, ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ, ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਰੰਗੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀਆਂ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਧੋਤਾ ਸੀ, ਖਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਡੋਲ। ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸ ਨਿੱਜੀ ਤਸੀਹੇ ਨੂੰ ਸਹਿਆ, ਉਸ ਦਰਦਨਾਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲੜਾਈ ਜਿੱਤ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਸੱਭਿਅਕ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਜਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ-ਦੇਵਤਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਾਲਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਉਸ ਤਰਸਯੋਗ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਸੂਰਜ, ਅਸਮਾਨ, ਵਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਸਭ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਤਿਆਗ, ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ, ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਵੇਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੇਰਹਿਮ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਨੁੱਖੀ, ਕੁਝ ਜ਼ਿੰਦਾ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਵੇਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਕਾਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਪਾਰੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰੀ।
ਜਿੱਥੋਂ ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਔਰਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੂੰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨੀਵੀਂ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਨੀਵੀਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ, ਜਿਸਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਉਸਦੀਆਂ ਹੋਰ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਧ ਗਈ ਸੀ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੀ ਹੋ?"
ਅਤੇ ਵੇਰਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਹਾਂ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ?"
ਉਹ ਪਹਿਲੀ, ਭਾਰੀ, ਸੁਰੀਲੀ ਆਵਾਜ਼, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਵਰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਅਜੇ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਆਦਮੀ - ਭਾਵ ਉਹ ਵਰਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕੀ। ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਵਰਨ ਵਾਂਗ।
ਖੈਰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਰਨ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮਿਠਾਈ

ਜਾਂ ਟ੍ਰੀਟ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਵੇਰਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਲਾਡ-ਪਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰ ਘਰ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਲਾਂਘੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮਹਿਮਾਨ ਆਉਣ 'ਤੇ ਵੀਰਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੀਰਾ ਜਾਂ ਵਰਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਵਰਨ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਜਨਮਦਿਨ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ।

ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਦੂਰ ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੰਗ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਰਾ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਸਨੇ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ, ਫਿਰ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ, ਕੁਝ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਉਸਨੇ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਿਆ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੀ।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਮੈਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜੰਗ ਛਿੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਖੈਰ, ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"

"ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਰੈਪਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।

ਇੱਕ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਇਹ ਅਜੀਬ ਦਿਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ?"

ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਚੱਲਣਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"

ਕਾਗਜ਼ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਫਟਿਆ, ਫਿਰ ਵੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏ?"

"ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਲਈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ।
"ਕਿਸ ਲਈ?" ਮੈਂ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
"ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਵਰਤੋ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਗਰਜਿਆ। "ਇਹੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ; ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ? ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਦਸੇ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਘਰ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਹੈ। ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ, ਨਾ ਜਾਓ? ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ, ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ?"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਵੇਰਾ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। "ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਧੱਕਣਾ ਪਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ -"

ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ 'ਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਧੁੱਪ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਠੰਢੀ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਆਪਣੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨਾਲ ਧੜਕਦੀ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਭੜਕੀ ਹੋਈ ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹਿਨਣਾ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਆਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਹਿਨਣਾ ਹੈ।"
ਵੇਰਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਧੁੰਦਲੀ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।
ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ, ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਦੇ ਉਸ ਤੰਗ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਅਧਰੰਗੀ ਔਰਤ ਬੋਲ ਸਕਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਕਦੀ। ਵੇਰਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਦੇ ਥੈਲੇ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੋਜ਼ਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਜੋ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦੋ ਗੋਲ, ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਰਗੀਆਂ ਡਿਸਕਾਂ ਸਨ। ਗੈਸ ਮਾਸਕ!
ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ, ਫਿਰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। "ਓਹ! ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ? ਮੈਂ ਖੁਦ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
"ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਭੈੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਹਿਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।"
"ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਾਂਗਾ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ -"

ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਓਵਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। "ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਝਾਕੇਗਾ। ਖਾਣਾ ਪਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਟੋਵ 'ਤੇ ਗਰਮ ਕਰਾਂਗੀ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਉਸਦੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗੀ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ।"

ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼, ਇਸ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਮੋੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਬੱਸ, ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ? ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿਓ। ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਪਾਓ - ਉਹ ਜਾਗ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ; ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨਹੇਲੇਟਰ ਟੀਮ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਏ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਹਟਾ ਦਿਓ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੱਸ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਝ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ; ਉਹ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ, ਪਰ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਏ ਹੋ, ਬਸ ਇਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਮਾਸਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਾਸਕ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ, ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਵਰਤੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੈਕਸ ਗੈਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰੋ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਗੈਰਾਜ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਕਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਓ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵੇਚ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟਾ, ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।"

"ਬਸ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਸੀਜਨ ਮਿਲੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਕਸੀਜਨ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੇਗੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੋ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਲਾ ਅਤੇ ਧੱਬੇਦਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੀ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ?"

"ਹਾਂ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਬੀਮਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੇਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਾਂਗੇ, ਜਿੰਮੀ ਪਿਆਰੀ। ਇਸ

ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਓਏ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਚਲੋ ਇੱਥੋਂ ਚੱਲੀਏ!"
ਉਹ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ। "ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਉਹ ਕਿਸਨੂੰ ਦੱਸਦੀ? ਉਹ ਬੋਲ, ਲਿਖ ਜਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"
ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਗਦੀ ਹੈ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ। "ਹੁਣ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੱਸ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਮੌਤ ਦਾ ਖੂਨੀ ਚੁੰਮਣ।
ਫਿਰ ਉਹ ਰਸੋਈ ਛੱਡ ਕੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ - ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ।

ਵਰਨਨ ਮਿਲਰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ-ਸਾਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਰਾ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਲਈ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਜਾਂ ਭੋਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ - ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਾਬੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਘਰ ਨੂੰ "ਹੈਲੋ!" ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਵੇਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕ ਚੁੰਮਣ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤ੍ਰਿਏਕ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਗਤ ਮਿਲਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੁੱਪ ਪਸੰਦ ਆਈ?"
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂ?"
ਉਸਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਅੱਖਾਂ।
"ਦੇਖ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ।"
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।

"ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਆਈ? ਕੀ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ? ਕੀ ਇਸੇ ਲਈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ, ਪਿਆਰ?"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਉਦਾਸ ਅੱਖਾਂ।

"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ? ਨਾਂਹ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਝਪਕ, ਹਾਂ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ।" ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਨਿਯਮ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਪਰਕ ਬਿੰਦੂ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਹੋ?" ਨਹੀਂ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਠੰਡੇ ਹੋ?" ਨਹੀਂ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ—"

ਵੇਰਾ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੈਨੇਟ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ: "ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਨਾ ਰਹਿ, ਵਰਨ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਧੁੰਦਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਫਰਕ ਦੱਸਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ?

ਵੇਰਾ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਵਰਨ," ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

ਉਹ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੋਤੇ, ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਵੇਰਾ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸੂਪ ਨੂੰ ਚਮਚ ਨਾਲ ਕੱਢਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਵੇਰਾ ਨੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜੀ। "ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੇਗੀ।"

ਉਹ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਚੱਮਚ ਧੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਬਾੜੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੰਦ ਜਾਂ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਲਕਾਂ ਝਪਕੀਆਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ। ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"

"ਉਹ ਬਸ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਹਾਂ, ਮੈਂ ਠੀਕ ਸੀ, ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਚਮਚਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅੰਦਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਚਮਚਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੂਪ ਡੁੱਲ ਗਿਆ। "ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਖੋ!" ਉਸਨੇ ਚਿੜਚਿੜੇਪਨ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਆਵਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਲਕਾਂ ਨਹੀਂ ਝਪਕ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਹਾਂ।
ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਇਆ।
ਵੇਰਾ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲੱਗੀ, ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ, "ਤੂੰ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਰੱਖ; ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?"

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਸੀ, ਨੇੜੇ। ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਉਸਦੀ ਤਰਸਯੋਗ, ਨਿਰਾਸ਼ ਯੋਜਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਕੁਝ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਸਾਨ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਓਵਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਗੈਸ ਮਾਸਕ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ। ਜੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਵੇਰਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸਨ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੇ ਭਾਰੀ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝੇਗਾ, ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸੀ। ਵੇਰਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਹਾਰ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ। ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲੰਮਾ, ਘੁੰਮਦਾ ਅਤੇ ਔਖਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਗੈਸ ਓਵਨ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋ ਸਕੇ - ਸਟੋਵ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਰਨਰ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਪਕਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ।
"ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਛੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਗਿੱਲਾ ਸੀ।
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ਪਿਆਰੇ? ਤੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ?" ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ! ਉਸਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਸੀ।
"ਉਹ ਭੁੱਖਾ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਾਣਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ?" ਵੇਰਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਦੂਜਾ ਪੜਾਅ! ਕਾਸ਼ ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਕਾਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ...

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੈ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੁੱਗਣੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।
ਉਹ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਅੰਦਰ ਝੁਕਿਆ। "ਕੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ, ਪਿਆਰੇ? ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਦਰਦ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਦੇਖੋ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ!" ਉਸਨੇ ਜਿੱਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਖੈਰ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਭਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ, ਪਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ।" ਪਰ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ - "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰੋਗੇ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜਾ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗੀ?"
ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਬਣਾਵਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕਿਹਾ।
ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਤੰਦੂਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੋਸਟ, ਪਾਈ, ਆਦਿ, ਅਸੰਭਵ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਰ ਦੀ ਜਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਰਿੱਲ ਸੀ। ਬੱਸ! ਬੇਕਨ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਮੇਨੂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਹੀ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੋਕੇਟ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ?" ਨਹੀਂ। "ਸੁਕੌਟਾਸ਼?" ਨਹੀਂ—
"ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਖਾਣਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਜੈਨੇਟ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਉਸ ਕੋਲ ਖਾਣੇ ਦੇ ਨਾਮ ਖਤਮ ਹੋਣ ਲੱਗੇ; ਉਸਦੇ ਸੁਝਾਅ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਰੁਕਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਹੋਣ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਡਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਵੇਰਾ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ। "ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਵਰਨ," ਉਸਨੇ ਖਿਝ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦਾ ਰਹੇਂਗਾ?"
ਉਸਦੇ ਅਸਿੱਧੇ ਵਿਰੋਧ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣ ਦਿਆਂਗਾ!" ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਾਰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੇ ਪਕਵਾਨਾਂ ਨਾਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਪਕਵਾਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। "ਸੀਰੀਅਲ?" ਨਹੀਂ। "ਹੈਮ ਅਤੇ ਆਂਡੇ?" ਨਹੀਂ। ਓਹ, ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। "ਬੇਕਨ?"

ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਇਹੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਏ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਿਲੇਗਾ।
ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੇਰਾ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਰੰਗ ਤੋਂ ਲਹਿ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਲੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ, ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀ, ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਰੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਤਲ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਵੇਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਵੇਰਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ, "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਿਆ!" "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬੇਰਹਿਮ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।"
ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵੇਰਾ। ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠੀ ਹੈਂ? ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਤਲ।"
ਵੇਰਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਜੰਮ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਗਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਬਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੂਜਾ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉੱਠਾਂਗੀ! ਇਹ ਸਾਰੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਚਿਕਨਾਈ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ—ਅਤੇ—"
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। "ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਬੇਕਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਕਾਉਣਾ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ।" ਪਰ ਉਸਦੇ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਬਿਨਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?" ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪਤਨੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਵਾਂਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ..."
ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੇਵੱਸ ਅਤੇ ਬੇਖ਼ਬਰ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।
ਕਾਸ਼ ਉਹ ਬਸ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ! ਉਹ ਓਵਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਉੱਥੇ ਹੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਧੋਖੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਜੈਨੇਟ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੇਜਾਨ ਹੱਥ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਇਆ।
ਅੱਜ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਈ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੀ ਰਸੋਈ ਵੱਲ। ਕਾਸ਼ ਉਹ ਵੀ ਮੁੜ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ!
ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਓਵਨ ਦਾ ਢੱਕਣ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਿਤੇ ਹਿੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੋ ਭਾਰੀ ਜੈਤੂਨ-ਹਰੇ ਮਾਸਕ

ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦਬਾਏ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਹੋਵੇ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਭੋਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ।
ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪਲ ਦੌਰਾਨ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅਸਥਿਰ ਰਹੀ। ਇਹ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਵੇਰਾ ਤੋਂ ਉਸ ਵੱਲ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੇਰਾ ਵੱਲ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੇਕਨ ਲਈ ਬੇਸਬਰੇ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। "ਤੂੰ ਇਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੇਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
ਵੇਰਾ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਜੋ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਉਹ ਉਹ ਮਿੱਠੀ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਔਰਤ ਦੀ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੈਨੇਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਲਓ," ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਕਰਿਸਪ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਕਾਇਆ ਗਿਆ!"
"ਧੰਨਵਾਦ, ਵੇਰਾ।" ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਇੱਕ ਧੰਨਵਾਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਵੇਰਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪਰ ਮਾਣ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਹੋਈ, ਭਾਂਡੇ ਧੋਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ।

ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਮਾਰਕੀਟ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਾਸ਼ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ, ਉੱਚੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੀ - ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ! ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਵੇਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੋਲ-ਮੋਲ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਜਾਣਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਵਾਰ ਉਹ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਈ, ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ।
ਉਸਦਾ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸਿਰ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਰਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਚੈਨ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਵੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਬੇਸਹਾਰਾ ਔਰਤ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਮੁਸਕਾਨ ਸੁੱਟੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਈ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬੀਤ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੇਰਾ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਆ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗੀ।

ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖੇ, ਅਚੇਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾੜੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਪਰ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਅਣਜਾਣ ਨਿਗਾਹ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਫੁੱਟਬਾਲ ਸਕੋਰ, ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਹਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਕਾਮਿਕ ਸਟ੍ਰਿਪ, ਇਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਵੱਲ ਧੱਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਵੇਰਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਕੱਢੀ, ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਓਹ, ਵੈਸੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗੈਸ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੀਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।"

ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। ਤਾਂ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸੀ! ਉੱਪਰਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖਰਾਬ ਵਾਟਰ ਹੀਟਰ। ਉਸਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ - ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਗੈਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ।

ਵੇਰਾ ਨੇ ਨਕਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਚੁਭੀਆਂ। "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਟਕ ਗਿਆ!" ਉਸਨੇ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗੇ। ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਹਾਦਸਾ।

"ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵਰਤਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਰਾਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਖੁਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।

"ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹੁਣੇ ਸੁਣਿਆ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ! ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ—ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹਨ।"

ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ।

ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਐਲਾਨ ਆਇਆ—“ਪੂਰਬੀ ਮਿਆਰੀ ਸਮਾਂ, ਰਾਤ ਦਸ ਵਜੇ—”

"ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਰੂਜ਼ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗੇ।"

"ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ," ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਚੀਕਿਆ; "ਤੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮਰ ਜਾਵੇਂਗਾ!"

ਓ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ?

ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਫਿਰ ਵੱਜੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਆਖਰੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਹੀ ਬੀਤਿਆ ਹੋਵੇ। "ਰਾਤ ਦਸ:30 ਵਜੇ, ਪੂਰਬੀ ਮਿਆਰੀ ਸਮਾਂ—"
ਉਸਨੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਉਬਾਸੀ ਲਈ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਛੁੱਟੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਜੈਨੇਟ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਿਆਰੀ? ਓ, ਤੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨੇ ਦੇ ਮਣਕੇ ਹਨ।" ਉਹ ਆਇਆ, ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਪੂੰਝਿਆ।
ਪਰ ਵੇਰਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਰਾ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਅਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਜੂਝਣਾ ਪਿਆ। ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। "ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ..." ਵੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਪੂੰਝਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਜੈਨੇਟ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ।
ਪਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬਹੁਤ ਠੰਡੇ ਹਨ! ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ-"
"ਓਹ, ਅੱਛਾ—" ਵੇਰਾ ਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾਈਆਂ। "ਉਸਦੀਆਂ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਅਧਰੰਗੀ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਉਸਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਜੈਨੇਟ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ! ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!
ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਤਨਾਅ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਗਾਵਾਂਗਾ, ਨਹਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸਵਿੰਗ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੋਰਿੰਗ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਡਾਇਲ ਲਾਈਟਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇੰਨੇ ਸਾਦੇ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ, ਘਰੇਲੂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ, ਕਤਲ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੇਠਾਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲਿਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਬੇਸੁਆਦੀ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਪੇਟ ਵਾਲੀਆਂ ਓਕ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਟਿੱਕ-ਟਿੱਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, "ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕੌਣ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰੇਗਾ? ਓ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਫਿਰ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ?"
ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਕਿਉਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ," ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਵੇਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਆਮ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਰਮ ਊਨੀ ਬਾਥਰੋਬ ਅਤੇ ਫੀਲਟ ਚੱਪਲਾਂ ਪਾਈਆਂ ਸਨ। ਬਸ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨਾ ਅਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਢਾਲਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਵੇਰਾ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਇੰਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਇੰਨੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਔਰਤ ਉਸ ਉੱਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਤੋਂ ਵੀ ਭੈੜੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ। ਜੈਨੇਟ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ: "ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰ; ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨਾ ਖੋਹ।" ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਸੀ; ਇਹ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਲਈ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਲਾਲਚ। ਦਇਆ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਹੁਣ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਗੈਸ ਸੜਨ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਵੇਰਾ ਨੇ ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ, ਵੇਰਾ! ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਠੀਕ ਹੈ? ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੀਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਨਾਲ ਅੱਗ ਨੀਲੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੱਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ!" ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੀਟਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਰਾਬੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਹੀਟਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੌਰਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

"ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ," ਵੇਰਾ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇੰਨਾ ਡਰਪੋਕ ਨਾ ਬਣੋ! ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਨਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵੇਰੇ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵੀ ਕਰੋਗੇ!"

ਜੈਨੇਟ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਾਲੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਨੱਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਵੇਰਾ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਜੈਨੇਟ ਕੋਲ ਬਾਥਰੋਬ ਅਤੇ ਚੱਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ, ਇੰਨਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਮੌਤ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ! ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਿਆਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"

ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਥਿਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। "ਵੇਰਾ," ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ, "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਓ।"

ਕਾਤਲ ਗੁਲਾਬੀ ਸਾਟਿਨ ਅਤੇ ਝੱਗ ਵਾਲੇ ਲੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਦੂਤ ਵਾਂਗ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਢਿੱਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਹੁਣ ਕੀ?" ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।

"ਵੇਰਾ, ਕੁਝ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਹਨ। ਦੇਖੋ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੰਝੂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ?"

ਵੇਰਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਡਰ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਤਿਆਰ ਜਵਾਬ ਸੀ। "ਖੈਰ, ਵਰਨ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, "ਉਸ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੇ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਥਪਥਪਾਇਆ। "ਬੱਸ, ਬੱਸ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ।

ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਯਕੀਨਨ ਸੀ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। "ਪਰ ਉਹ ਦੂਜੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਆਈ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ..."

ਹੁਣ ਵੇਰਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਫਿੱਕੇ ਰੰਗ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਚਿੰਤਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾਂਗਾ।"

ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰੁਕੋ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਔਰਤ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ, ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵੇਰਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਉਸਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। "ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਨਹਾ ਲੈ। ਪਾਣੀ ਹੁਣ ਗਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾਂਗੀ। ਉਹ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤੂੰ ਦੇਖ ਲਵੇਂਗਾ।"

ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਵੇਰਾ ਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। "ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"

ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਅਸਹਿ ਸੀ। ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?" ਵੇਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਤੌਲੀਏ ਦੀਆਂ ਤਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਗੈਸ ਦੀ ਗੰਧ ਸਾਫ਼ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਮੰਮੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?"

"ਚੁੱਪ ਰਹੋ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਅੰਦਰ ਨਾ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਓਗੇ।" ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਨਹੀਂ! ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਦਿਓ! ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਦਿਓ—
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕਦਾ ਹੋਇਆ। ਮਦਦ ਕਰੋ! ਮਦਦ ਕਰੋ! ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਦੌੜ ਗਏ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ, ਕੰਧ ਦੇ ਪਾਰੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦਾ ਫਰੇਮ ਉੱਚਾ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗੀ ਪਤਲੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਠੰਡੀ, ਤਾਜ਼ੀ ਰਾਤ ਦੀ ਹਵਾ ਉਸਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਚੁੱਪ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਜੋ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਝਪਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਜੋ ਢੋਲ ਵਾਂਗ ਵੱਜਦੀ, ਵੱਜਦੀ। ਉਹ ਚੁੱਪ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਕਿ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ - ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿਸਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਅੰਦਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਉਸਦੇ ਫਰੇਮ ਦੁਆਲੇ ਕੱਪੜੇ ਭਰਦੀ ਹੋਈ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਾਟਰ ਹੀਟਰ ਚਾਲੂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ - ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਗੈਸ ਦੀ ਤਿੱਖੀ, ਤਿੱਖੀ, ਤਿੱਖੀ ਗੰਧ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਹਿ ਗਈ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਮਾਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੰਡੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਪਿਆ। ਓਵਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸਨੇ ਭਾਂਡੇ ਧੋਂਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਓਵਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣਗੇ।
ਗੰਧ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ, ਗੂੰਜਦੀ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਕੰਧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਖੰਘਿਆ, ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੀਂਦ ਜੋ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦੇ ਨੇੜੇ।
ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੈਨੇਟ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਗੈਸ ਦੇ ਅਪਵਰਤਨ ਕਾਰਨ ਚਿੱਟਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹਲਕਾ ਨੀਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰੋਂ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁੱਧ, ਮਿੱਠੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈ ਸਕੀ। ਗਰਜ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਥਿਰ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੁਣ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ। ਨੀਲਾ ਧੁੰਦਲਾਪਣ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ! ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ!

ਦੋ ਗੋਲ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਨੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛਾਂਟਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਕੰਧ ਨਾਲ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧੀ। ਵੇਰਾ ਇਸ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਵਾ ਬੰਦ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਗੈਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਮਾਸਕ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ। ਉਸਨੇ ਮਾਸਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਗਿੱਲਾ ਰੁਮਾਲ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਜਾਵੇ, ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹਟਾਏ, ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇ, ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਬਿਠਾਏ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰੇ।

ਜੈਨੇਟ ਦੇ ਕੰਨ ਫਿਰ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੇ, ਰੇਲਗੱਡੀ ਉਸ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

ਵੇਰਾ ਨੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਘੁੱਟ ਲਿਆ। "ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸਾਹ ਰੋਕੋ," ਉਹ ਰੋ ਪਈ। "ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਮਾਸਕ ਨੂੰ ਨੋਜ਼ਲ ਤੋਂ ਘਸੀਟਿਆ ਅਤੇ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ।

ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੀ ਰਿਹਾ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਲਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੀਟਰ ਅਜੇ ਵੀ ਗੈਸ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਬੱਸ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਰੋਕੋ।" ਪਰ ਇਹੀ ਜੀਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਹਵਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹ ਗਿਣ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਗੂੰਜ ਫਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗੀ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਗਰਜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਕਮਰਾ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਚਰਖੇ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ, ਇਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਨੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਘੁੰਮਦਾ ਸੀ।

"ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਵਰਨ, ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ," ਉਸਨੇ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ। ਹਨੇਰਾ ਘੁੰਮਣ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਧੱਬਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੀਲਾ ਬਿੰਦੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਪੀਂਦੀ ਰਹੀ। ਕਿੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਹਵਾ ਸੀ! ਹਵਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕੀ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਹਵਾ ਦਾ ਵਹਾਅ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦਾ ਵਹਾਅ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
"ਕਮਾਲ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ - ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਰੇਗਾ।"
ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਝਲਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਹਰ ਵਾਰ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਅਚਾਨਕ, ਝਲਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ।
ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉਤੇਜਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੈ। ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਬਾਕੀ ਦੋ ਕਿਵੇਂ ਹਨ?" ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।
ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਤਨੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਪਤੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ। ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਚੀਕ ਆਈ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਾ ਰੁਕੋ! ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਓ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ! ਓ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ! ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?"
ਉਹ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।

ਇੱਕ ਪੀਲੀ, ਸੋਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਇੱਕ ਨਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਵੀਰਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਧਵਾ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।
"ਤੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਪਿਆਰੀ," ਨਰਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਤੇਰੀ ਨੂੰਹ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਆਈ ਹੈ।"
ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕਾਈਆਂ। ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸੈਨਤ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਵਰਨ ਨੇ ਵਰਤੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਨਰਸ ਨੇ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਹੇਠਾਂ ਕਾਰ ਲੈ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"

ਉਸਨੂੰ ਲਿਫਟ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਜਾਨ ਲਹਿਰਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਵਾਰਡ ਬੁਆਏ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਖੜੀ ਸੇਡਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਵਰਨ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਓਨੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਹ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵੇਰਾ ਵਰਗੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ।

ਵੇਰਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਈ - ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੈਸ ਕਾਰਨ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਵੇਰਾ ਦੇ "ਸੋਗ" ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਪੜਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਹੋਏ!" ਵੇਰਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ।

"ਖੈਰ, ਇਹ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ। "ਖੈਰ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਕਿਉਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰੀਏ? ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਬੋਝ ਬਣੇਗੀ?"

ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਦਬਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਬੇਵਸੀ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਤਰਸ ਨਾ ਆਵੇ।

"ਉਹ ਸਾਡੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ? ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਇੱਕੋ ਛੱਤ ਹੇਠ, ਸਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ - ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ।"

ਵੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਪਾਈ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ!"

ਉਸਨੇ ਸਿਗਰਟ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਉਤਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਗਲੀ ਵੱਲ ਮੁੜੇ ਜੋ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਧੁੰਏਂ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।

ਵੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ, ਕੁਰਸੀ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੈਨੇਟ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਵੇਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਆਓ, ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।"

"ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਲੈਣ ਤਾਂ ਦਿਓ," ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। "ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਘੁੱਟ ਵਿੱਚ ਵਰਨ ਦੀ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਦੇ ਦੋ ਘੁੱਟ ਪੀਤੇ, ਸਿੱਧੇ ਡੀਕੈਂਟਰ ਤੋਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ।
"ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਪਰਦਾ ਉਤਾਰ ਕੇ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੈਨੇਟ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੋ ਚਮਕਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਝਿਜਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੋ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰੋ! ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓਗੇ; ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ!"

ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਘਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ। ਹੈਗਾਰਡ, ਜਿੰਮੀ ਹੈਗਾਰਡ। ਵਰਨਨ ਮਿਲਰ ਦਾ ਕਾਤਲ।
ਆਮ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲਾ ਰੋਮਾਂਸ ਸਮਝਣਗੇ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਧਵਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ, ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਰ ਲੱਗਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ।
ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਮੌਤ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਦੋ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ - ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਨੀਲਾ ਅਸਮਾਨ। ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੀਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਘਾਟ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜੀ ਨਹੀਂ ਜਗਦੀ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਚਮਕਣ ਲੱਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਜੋ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਬਦਲਾ।
ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜੀ ਨੇ ਅੱਗ ਭੜਕਾਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਅੱਗ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤਬਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫਟ ਗਈ। ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬਲਦੀ ਰਹੀ। ਇਸਨੂੰ ਬਾਲਣ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘੰਟਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰੇਗੀ। ਜੇ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੌ

ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਵੇਗੀ, ਪਰ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਜੋੜੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗੀ। ਯਕੀਨਨ, ਅਟੱਲ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ।

ਉਹ ਉਸਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਝ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਹਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਕੋਈ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖਤਾ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੇਰਾ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਲਾਪਰਵਾਹ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਪੋਕ ਸੀ।

"ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਕਦੀ! ਸਾਡੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣਗੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਜੋੜ ਕੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਗੇ।"

"ਫਿਰ, ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖੋ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਖੁਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ! ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਲੱਭੋ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਉਸਨੂੰ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਭੇਜ ਦਿਓ।"

"ਨਹੀਂ, ਅਜੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡਾ ਗੁੱਸਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੇਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋਖਮ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਸੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੈਗਾਰਡ ਨੂੰ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਅਨ ਕੱਟਣਾ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲਿਫਟ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੰਡਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਸੀ।

ਹੈਗਾਰਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਉਸਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ। ਵੇਰਾ ਸਹਿਮਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੈ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਗੱਠੜਾ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਇਹ ਉਹ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਰਹਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਚਮਚ ਨਾਲ ਖੁਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਹੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੁੰਢੀ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਨੌਂ ਵਜੇ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਰਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਗਦੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੋ। ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਓ। ਬੱਸ ਇਹੀ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਗੜਬੜ ਨਾ ਹੋਵੇ।"
"ਹਾਂ, ਮੈਡਮ," ਉਸਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਕੇਸਮੈਂਟ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਕੇਸਮੈਂਟ। ਮਿਸਟਰ ਹੈਗਾਰਡ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਬੱਸ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਲੈ ਆਓ।"
ਉਹ ਰਬੜ ਨਾਲ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਲਵਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ, ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ..." ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਖੁਰਕ ਦਿੱਤੀ।
ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਬੋਤਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਪਲਕਾਂ ਝਪਕੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ - ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ - ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਬੋਤਲ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜੂਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਟਪਕਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਖਾਲੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੱਖ ਝਪਕੀ।
ਉਸਨੇ ਗਲਾਸ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਨੂੰ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ। "ਕਦੇ-ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਝਪਕਦੇ ਹੋ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ। ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਆਓ ਹੁਣੇ

ਪਤਾ ਕਰੀਏ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਚੁੱਕਿਆ, "ਹਾਂ" ਸ਼ਬਦ ਲੱਭਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਝਪਕੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ "ਨਹੀਂ" ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਝਪਕੀ।
"ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਆ ਗਏ ਹਾਂ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ - ਉਹ ਬਹੁਤ ਭਾਵਪੂਰਨ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਫਲਰਟ - ਉਸਨੇ ਵਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫਲਰਟ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ! ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ।
ਦੁਪਹਿਰ ਢਲਦੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਟੇਬਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਧੱਕਿਆ, ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਚਮਚ ਨਾਲ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚਮਚੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਵੇਰਾ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸਮਤ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਹਟਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦੋਸਤ ਬਣਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਰਹੀ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ। ਅੱਗ ਤੇਜ਼ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝਣ ਵਾਲੀ। ਸ਼ਾਇਦ...

ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਤਰੇ ਦਾ ਜੂਸ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਧੁੱਪ ਸੇਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਮੁਹਰਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੈਗਾਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ: "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਹੈਗਾਰਡ ਪਸੰਦ ਹੈ?"
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਨੀਲੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕੀਆਂ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ: "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਗਾਰਡ ਪਸੰਦ ਹੈ?"
ਇਸ ਵਾਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਲਗਭਗ ਭਾਰੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸ ਅੰਦਰ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉੱਭਰੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ। ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ," ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਵੇਰਾ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੈਗਾਰਡ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਉਹ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਹੀ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਸਨ!" ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੂੰ ਨਰਮ ਰਵੱਈਆ ਦਿਖਾਵੇਂਗਾ?"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਭੱਤਾ ਦਿਓ?"
"ਇਹ ਪੈਸਾ ਕਿਸਦਾ ਹੈ?"
ਜੇ ਮੈਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੂੰ-"
ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਸ਼ਸ਼!" ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ ਹੋਇਆ ਸੰਜਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਖੁਲਾਸੇ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੈਸਮੈਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।
ਹੈਗਾਰਡ ਕਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਵੇਰਾ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਅਚਾਨਕ ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬੀ, ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ, ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਜਾਂ ਡੈਸਕ ਦਾ ਪਰਦਾ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਅਜੀਬ, ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੋਰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਲੁੱਟਣ ਲਈ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਆਇਤਾਕਾਰ ਕਿਤਾਬ - ਇੱਕ ਜੇਬ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ - ਕੱਢੀ।
"ਸਾਨੂੰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾਂਹ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵੱਲ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਬਾਹਰ ਬਰਾਂਡੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਅਨ ਦੇ ਪਾਰ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵੈਸਟ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੱਢਿਆ। ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਘੜੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਢਾਲ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਗੋਲ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ

ਰਾਜ ਦੀ ਮੋਹਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ, ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਗਾਰਡ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਗੈਸ ਧਮਾਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੜਖੜਾਈ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਸੀਵਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਫਿਰ ਇਸ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਈ ਮਿਲੀ।"
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਸਵਿੱਚਬੋਰਡ ਆਪਰੇਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਅਲਾਰਮ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸੱਚ ਸੀ। ਰਿਸੀਵਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਤਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਲੇਟ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਤਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਾਰ ਲੱਗਦੀ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫੋਨ ਵਿੱਚ 'ਮਦਦ' ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਲੇਟ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਇੱਕ ਠੋਸ ਵਰਗ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤੋੜ ਸਕਦੇ ਹਨ?"
"ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਗਈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਿਸਕਨੈਕਟ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਡਿੱਗ ਪਈ? ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਗਲਿਆਰਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲੀ ਸੀ।"
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਅਧੀਨ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਲਕੇ ਸਾਟਿਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤ੍ਰੇਲ ਨਾਲ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਲਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ। ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਪੈਨਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।"
"ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ, ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੀ ਗੱਪ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲੱਗੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਹੈਗਾਰਡ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਗੁਮਨਾਮ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੀ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਝਪਕਾਇਆ।
"ਤਾਂ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਠੀਕ ਹੈ। ਖੈਰ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ: ਕੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
ਨਹੀਂ!
ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਪਲਟੀ, ਆਪਣਾ ਅੰਗੂਠਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ।

ਇਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਕਤਲ।"
ਹਾਂ।
"ਕੀ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ?" ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੱਸ ਗਿਆ।
ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗਲਤ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾੜਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਲਕ ਝਪਕੀ। ਫਿਰ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਪਲਕ ਝਪਕੀ।
"ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਹੀਂ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ...?" ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ! ਇਹ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਇਹ ਸਾਥੀ, ਇਹ ਕੇਸਮੈਂਟ। "ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ?"
ਹਾਂ।
"ਫਿਰ ਹੈਗਾਰਡ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ।"
ਹਾਂ।
“ਪਰ—” ਉਸਨੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।”
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ।
ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਖੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵੇਰ ਦਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵੇਰਾ ਦੀ ਗੈਸ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਟਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਗੈਸ ਮਾਸਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੇਗੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। "ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੀ ਧਿਆਨ ਭਟਕ ਗਏ ਸੀ - ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼, ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲਿਖੇ ਨੋਟ ਕੱਢੇ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਪਰ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਹੈਗਾਰਡਸ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਗੈਸ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਓ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਚੱਪਲਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਗੈਸ ਛੱਡਣ ਦੌਰਾਨ ਬਾਹਰ ਰਹੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਸ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ। ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?"
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਈ?"
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ ਰਹੀ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ।
ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਕੀ ਉਹ ਗੈਸ ਲੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
ਹਾਂ।
ਉਸਨੇ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵੱਲ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਵੇ।
ਅਖੀਰ, ਉਹ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ। "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਬੇਵੱਸੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ? ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਆਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਉੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਇਹ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ...
"ਠੀਕ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਬੈੱਡਰੂਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ?"
ਨਹੀਂ।
"ਖਿੜਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ?"
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਗੈਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੈ?"
ਹਾਂ! ਉਸਨੇ "G" ਅੱਖਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਛੋਟੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ।
"ਗੈਸ। ਬਾਕੀ ਅਸੀਂ ਉੱਥੋਂ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗੇ, ਠੀਕ ਹੈ?"
ਝਪਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਪੰਨੇ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮਾਉਣ ਲੱਗਾ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ। "ਗੈਸੀਅਸ?" ਨਹੀਂ। "ਪਾਚਣ?" ਨਹੀਂ। "ਡੂੰਘੀ ਵਿਗਿਆਨ?" ਨਹੀਂ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਆਈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਚਮਕ ਤੋਂ ਸਮਝ ਗਈ।

"ਗੈਸ ਮਾਸਕ! ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ! ਇਹ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨੱਕ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ!"
ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਗੈਸ ਮਾਸਕ ਲਗਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ।"
ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਇਆ ਸੀ?"
ਹਾਂ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਲਾਕੀ ਭਰਿਆ ਕਦਮ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਹੈਗਾਰਡ?"
ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
"ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਤ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ?"
ਨਹੀਂ।
"ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੈਂ, ਹੈ ਨਾ? ਖੈਰ, ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਖਿੱਚੀ। "ਹੁਣ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਰ। ਉਹ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ।"
ਉਸਦੀ ਹਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਬਦਲੇ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਹੁਣ ਅੱਗ ਦੇ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਥੰਮ੍ਹ ਵਾਂਗ ਭੜਕ ਉੱਠੀਆਂ।
"ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਗੈਸ ਮਾਸਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਇੱਕ ਮਾਸਕ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਉਸਨੂੰ ਉਤਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਕੀ ਤੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਸਕਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
ਹਾਂ।
ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਵਾਬ ਫਿਰ ਵੀ ਹਾਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।
"ਵਾਹ!" ਉਸਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਫੜੀਆਂ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਵੇਗੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥਕਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਵਿੱਚੇ ਕਢਦੇ ਹੋਏ। "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਥਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼, ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਬਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਆਓ ਕੁਝ ਸੌਖਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
ਹਾਂ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿੱਥੇ?"
ਹਾਂ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਵਰਾਂਡੇ ਹੇਠ?"
ਨਹੀਂ।
"ਗੈਰਾਜ?"
ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪਾ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭੰਨਤੋੜ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਗੈਰਾਜ ਨਹੀਂ?
ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਗੈਰਾਜ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।" ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। "ਕਾਰ?"
ਹਾਂ।
"ਉਹ ਜੋ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੈ?"
ਨਹੀਂ।
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
ਨਹੀਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਰਦਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣੀ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹਾਂ।
ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜ ਗਿਆ। "ਇਸ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ? ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਟਕੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ।
"ਉਹ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੀ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਲੈ ਆਇਆ, ਮਾਸਕ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ? ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?"

ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇਹ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮਾਸਕ ਉੱਥੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਹਾਂ।
"ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ; ਉਸਨੇ ਬਸ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। "ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਅਜੈਕਸ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਕਲਿਫੋਰਡ ਐਵੇਨਿਊ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋ ਮਾਸਕ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵੀ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੈਸ ਮਾਸਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਰ; ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਵਾਪਸ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਰਕਰਾਰ ਜਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਅਤੇ ਜੇਬ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਪਯੋਗੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। "ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਰ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ।
ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ!
"ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਨਾ ਕਰੋ," ਉਹ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"

ਦੋ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ, ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲਓ, ਮੇਰੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ, ਮੇਰੀ ਬਦਲੇ ਦੀ ਤਲਵਾਰ," ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੈਗਾਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਅਕਸਰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਬਹੁਤ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਪੜ੍ਹਨਾ ਔਖਾ ਸੀ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਔਖਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵਰਨ ਮਿਲਰ 'ਤੇ ਸਨ।
"ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਵਾਉਣਾ ਬੇਰਹਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੈਰ—ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਗੈਰੇਜ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਤੋੜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼

ਕੀਤਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਗੈਰੇਜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਗੈਰੇਜ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਰਾਖ, ਕੂੜਾ, ਮਲਬਾ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਈ ਬਲਾਕਾਂ ਲਈ ਹਰ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੈਗਾਰਡ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।"
ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ।
"ਬਦਕਿਸਮਤ!" ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਤਲ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਫੈਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਜਾਂ ਪੁਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈਆਂ, ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ?"
ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ? ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਲਟ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ?"
ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖਰੀਦੇ ਸਨ?"
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ?"
ਨਹੀਂ।
ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਹਾਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਫੈਕਟਰੀ ਤੋਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?"
ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਫੌਜੀ ਚੌਕੀ ਤੋਂ ਹੈ?"
ਨਹੀਂ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ। "ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ? ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ?"
ਹਾਂ।
"ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ?"

ਉਸਨੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਦੋ ਵਾਰ ਪਲਕਾਂ ਝਪਕੀਆਂ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੋੜੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਫਿਰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ।
ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੂਰਜ? ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ?
ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਦੂਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। "ਪੂਰਬ?" ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ।
ਹਾਂ।
ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਓ—ਯੂਰਪ?
ਹਾਂ।
"ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।"
ਹਾਂ।
"ਬੱਸ, ਬੱਸ!" ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ। "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਾਂਗਾ! ਕਸਟਮ ਰਾਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਕਸਟਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਰਾਖ ਜਾਂ ਕੂੜੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਉੱਥੇ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਰ - ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ!"

ਕਮਰੇ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੂਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਤੇਜ਼ ਵੱਜੀ। ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਦੇ ਰੇਡੀਅਮ ਡਾਇਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਪੌਣੇ ਬਾਰਾਂ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਜਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ - ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗਾ - ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
"ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਹੈਮਿਲਟਨ-ਲਿਖਿਆ ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਬੋਸਟਨ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।"
ਉਸਨੂੰ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੀ ਇੱਕ ਜਗਦੀ ਸਿਗਰਟ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼, ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਪੌਣੇ ਡੇਢ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ; ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਜਨਮ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿੰਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਅਗਲੇ ਤੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੁਕੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਅਗਲੇ ਮੋੜ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੱਧਮ ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟਾਂ ਹੇਠ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਇਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ, ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈਂਦਾ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ। ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਸਲੀ - ਇੱਥੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਰ ਰਹੋ।
ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਸਮੈਂਟ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸ ਵੱਡੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਬੰਦੂਕ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਹਾਲ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਟੋਰਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਠੀਕ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਹਰੋਂ ਪਹੀਆਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਆਇਆ, ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਡੀਕ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਸੀ, ਫਿਰ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼। ਫਿਰ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਘੁਮਾਈ ਗਈ।
ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਚਾਬੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੋਮ ਦਾ ਛਾਪ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਕੱਢਿਆ।"
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਗਲੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹਨੇਰੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਗ ਦਰਾੜ ਵਿੱਚੋਂ, ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਇੱਕ ਉੱਭਰਦੀ ਹੋਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਹਰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਨਕਲੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਲੈਟਰ ਸਲਾਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੇਅਰੀ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਦੁੱਧ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਵੀ ਬਾਹਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਆਹੀ ਰੰਗ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਿੱਧੀ ਹੋਈ, ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰ ਪਈ। ਕੈਸਮੈਂਟ ਬੇਫਿਕਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਹਿੱਲਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਉਹੀ ਪਰਛਾਵਾਂ ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੂਟਕੇਸ ਵਰਗੀ ਚੌਰਸ ਚੀਜ਼ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ।
ਸਾਵਧਾਨ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਾਰਪੇਟ ਵਾਲੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਸਗੋਂ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਛੁਹਿਆ, ਇੰਨੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਨਾ ਜਗਾਈ, ਨਾ ਹੀ ਟਾਰਚ ਜਾਂ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕੀਤੀ।

ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਟੋਰਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਸਮੈਂਟ ਲੰਘਿਆ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਫਿਰ ਦੋ ਛੋਟੇ ਸੂਟਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਫਿਰ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖੁਰਦਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ।
ਕੰਧ 'ਤੇ ਹੁੱਕ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ: ਗੋਲਫ ਬੈਗ, ਟੈਨਿਸ ਰੈਕੇਟ ਦੇ ਕਵਰ - ਅਤੇ ਗੈਸ ਮਾਸਕ ਜੋ ਹੈਮਿਲਟਨ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੱਥ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ, ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਹੁੱਕ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ। ਕੇਸਮੈਂਟ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਦੋ ਖਾਲੀ ਹੁੱਕ ਛੱਡੇ ਸਨ।
ਦੂਜੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਹੀ ਲੱਭਿਆ। ਬਾਂਹ ਫਿਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਧਾਤੂ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਛੋਟੀ, ਬੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।
ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬੱਲਬ ਟਿਮਟਿਮਾ ਕੇ ਜਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਗ੍ਹਾ ਮੱਧਮ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਈ।
ਹੈਗਾਰਡ ਅਤੇ ਕੈਸਮੈਨ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇੱਕ ਉਲਟੀ ਹੋਈ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਹੈਗਾਰਡ ਛਾਤੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਜਾਸੂਸ ਅੰਦਰ, ਪਰ ਉਹ ਛਾਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਟਕਦੀ ਇੱਕ ਹੱਥਕੜੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਸਦੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈਗਾਰਡ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹੁੱਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਚਾਰਾ।
ਹੈਗਾਰਡ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜੈਤੂਨ ਰੰਗ ਦਾ ਗੈਸ ਮਾਸਕ ਪਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਮਾਸਕ ਅਜੇ ਵੀ ਸਟੋਰਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਛੋਟੇ ਸੂਟਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।
“ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ,” ਬੱਸ ਕੇਸਮੇਟ ਨੇ ਹੀ ਕਿਹਾ। “ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ!” ਉਸਨੇ ਸੂਟਕੇਸ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਗੱਤੇ ਦੇ ਟੈਗ ਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। “ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਪਾਰਸਲ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਨਾਮ ਹੇਠ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕੀਤਾ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਛੁਪਾ ਸਕੋ। ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਕਾਸ਼ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ।”

ਅਸਮਾਨ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਸੂਰਜ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੈਨੇਟ ਮਿੱਲਰ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਲਾਟ ਜਿੱਤ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਭੜਕ ਉੱਠੀ।
"ਇਸ ਔਰਤ ਵੱਲ ਦੇਖੋ ਜਿਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਕੈਸਮੈਂਟ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋ - ਅਤੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੋ।"
ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੈਗਾਰਡ ਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ। ਵੇਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਟਾਲ ਲਈ। ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵੱਲ ਬੇਆਰਾਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਏ।

"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਗੀ - ਹੈਮਿਲਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਗੈਸ ਮਾਸਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ, ਮੁੰਡੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਮੋੜੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਰਾਤ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਆਵੇ। ਮੈਂ ਹੈਮਿਲਟਨ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਬੋਸਟਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈਗਾਰਡ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਇੱਕ ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਭੇਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਾਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੈਗਾਰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਲੈਟਰਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਕਲੀ ਪੱਤਰ ਪਾਏ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ।"
ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਕੈਸਮੈਂਟ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੰਮ! ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਕੱਲੇ!"
ਕੇਸਮੈਂਟ ਨੇ ਜੈਨੇਟ ਮਿਲਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸਟਾਫ਼ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਸਿਹਰਾ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ?" ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਿਉਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਕੇਸਮੈਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਸਮਾਨ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਸੂਰਜ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਮ ਚਮਕ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਾਰਨ ਸਨ।

ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਮਰਿਆ

ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਹੀ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਰਾਤ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ; ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਚੈੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਫ਼ੋਨ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਲਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਘੱਟ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਰੁੱਧ ਹੱਥ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ, ਬੇਨ ਕੁੱਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਬਸ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਦਬਾਏ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਇਲਰ ਵਿੱਚ ਭਾਫ਼।

ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੇ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਟੋਰ ਦੇ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ (ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ) ਸੂਟ ਅਜ਼ਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਸਰ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਟ ਦੇ ਕਾਲਰ ਠੀਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਥਪਥਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਨਹੀਂ, ਦੁਚਿੱਤੀ ਵਾਲਾ, ਬਿਨਾਂ ਪਾਰਕਿੰਗ ਟਿਕਟ ਦੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ 'ਤੇ ਭਾਰੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥੈਲਮਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ; ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਮਿਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣਾ।

ਥੈਲਮਾ ਮੇਰੀ ਲਿਵ-ਇਨ ਪਾਰਟਨਰ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਫਲੋਰੈਂਸ, ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਕਾਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ

ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ; ਉਹ ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਪਤੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨਾਮੀ ਸ਼ਰਾਬ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਥੈਲਮਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਬਸ ਇੱਕ ਲਿਵ-ਇਨ ਰਿਲੇਸ਼ਨਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜੋ ਕਿ ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਥੈਲਮਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ; ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ। ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ, ਦ੍ਰਿੜ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਕਹਾਵਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ!"

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੂਟ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ: "ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਬਸ ਇੱਕ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲਓ - ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਹੜਾ।" ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮੈਨੇਜਰ ਤੋਂ ਤਨਖਾਹ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਝਿੜਕਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਡਾਲਰ ਕਮਾ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ! ਮੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ? ਜੇ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਟ-ਐਂਡ-ਰਨ ਡਰਾਈਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਖਿੰਡਾ ਕੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬੀਮਾ ਤਾਂ ਕਰਵਾਓ?"

ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹੀ ਕੀਤਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਥੈਲਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕੂਕੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਬਚਾ ਲਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਖੁਦ ਅਦਾ ਕਰਾਂਗੀ - ਫਿਰ ਦੇਖਾਂਗੇ।" ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਲਈ ਅਤੇ ਥੈਲਮਾ ਨੂੰ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਬਣਾਇਆ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ; ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਲੇਲੇ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਖ਼ਤ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਿਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਵਾਂਗ ਚਹਿਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ" (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ) ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੇਰਾ ਸਟੋਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਆਮ ਸਮਾਂ ਛੇ ਵਜੇ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਬਿਨਾਂ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਓਵਰਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਥੈਲਮਾ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਹੋਰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ; ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਰ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਵਾਂਗ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ੈਰਿਲ, ਜਿਸਦੀ ਟਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੀਅਰ ਦਾ ਗਲਾਸ ਪੀਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਘੰਟਾ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦਾ - ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ

ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਬੀਅਰ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਮਠਿਆਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਿੱਠਾ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਹੁੰਦਾ!

ਸਾਡਾ ਬੰਗਲਾ ਕੋਪਲੈਂਡ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਘਰ ਸੀ। ਸੜਕ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਅੱਗੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੰਗਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਪਤਲੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਬਲਾਕ ਅੱਗੇ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਉਤਰਨਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਸਾਂ ਉੱਥੇ ਮੁੜਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਨੀਲੇ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੌਂਡ ਕੈਰੇਮਲ ਖਰੀਦੇ ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਮੁੜਿਆ, ਮੈਂ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਢੱਕ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ! ਫਿਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।

ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਾਲੀ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰਾ ਸੀ ਜੋ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਰਦਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਬੰਦ ਕੀਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਡਿਲੀਵਰੀਮੈਨ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕਲਰਕ ਜਾਂ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਢੱਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਾਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉੱਥੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਵਿਕਸਿਤ ਸੀ!

ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, "ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਚਹੱਤਰ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਉਹਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੋਣਾ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹਨ!" ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪੈਸਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਡਾਲਰਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ।

"ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੈਅ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੇ ਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੇ ਦੇਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਓਗੇ - ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਓਗੇ? ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੀ ਜਵਾਬ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਸੀਂ ਉਧਾਰ 'ਤੇ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਦੋਸਤ, ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ!"

ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਦੇ ਦਿਓ—" ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਅੱਗੇ ਖਿਸਕ ਗਈ। ਓਹ, ਇਹ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖੁਆ ਰਹੀ ਸੀ!

"ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਓ," ਉਸਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੀ - ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਘੁਟਾਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਘੁਟਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਛੋਟੇ ਖੰਭਾਂ ਵਾਂਗ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸੀਟੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਆਉਣਗੇ।
ਉਹ ਇੱਕ ਅਵਾਰਾ ਜਾਂ ਬੇਘਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਟਕੇ ਵਾਂਗ ਲਹਿਰਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। "ਇਹ ਇੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਦਾ - ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਹਰੋਂ ਇਸ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੋ। ਇਹ 8:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖੋਗੇ, ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਸਕੋ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ੋਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ - ਉਸ ਲੰਬੇ ਹਾਲਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੇ ਵੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੂਵੀ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।
"ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਾਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਉਸਦੀ ਟਿਕ ਟਿਕ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਬੰਦ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਲਈ ਟਰਿੱਗਰ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੋ; ਇੰਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗਾ!"
"ਮੈਨੂੰ ਤਾਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਸ਼ੋਅ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਜਾਂ ਕੁਝ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਥੀਏਟਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਲਈ ਦੋ ਘੰਟੇ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਤੱਕ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ—"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਸੌ ਪਝੱਤਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਾਂਗਾ?"
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। "ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕੋਗੇ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦਿਓ! ਇਹ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ! ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਲਓ ਤਾਂ ਬਸ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ!"

"ਔਰਤ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ!"
"ਚਲੋ ਚੱਲੀਏ," ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਾਗਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਲੱਡ ਮਨੀ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਬੇਨ ਕੁੱਕ, ਉਸ ਪਲ ਦਾ ਬੇਨ ਕੁੱਕ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਗੋਡੇ ਰਾਹ ਨਾ ਛੱਡਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੇਨ ਕੁੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ - ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਫਟਿਆ। ਮੈਂ ਕੈਂਡੀ ਪੈਕੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਝਪਟਿਆ, ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਬਲਦ ਵਾਂਗ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ। ਸਿਰਫ਼ ਗਰਜਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ। "ਤੂੰ ਕਾਤਲ! ਤੂੰ—ਤੇਰਾ—ਪਤੀ—!" ਨਹੀਂ, ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਬੁਰਾਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੋਕ-ਟੋਕ ਦੇ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾਪਾਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੈਕ-ਇਨ-ਦ-ਬਾਕਸ ਵਾਂਗ।
ਰਸੋਈ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਚੈਕਰ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੱਪ ਅਤੇ ਤਸ਼ਤਰੀ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਪੂਰਾ ਕਮਰਾ ਲਾਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਤਸਵੀਰ ਹੋਵੇ।
ਬੰਦੂਕ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਿਆ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ; ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ। ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਸੀ: "ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੇ ਦਿਓ, ਤੁਸੀਂ! ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੇ ਦਿਓ - ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਡੁੱਬ ਜਾਵਾਂਗੇ!" ਉਸ ਡਰਾਉਣੀ ਚੀਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਡਰ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ; ਤੁਸੀਂ ਥੈਲਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।
ਪਰ ਉਹ ਚੀਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਗੀ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੰਦੂਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਠ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਦਬਾਅ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ - ਮੇਰਾ ਦਬਾਅ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦਬਾਅ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਧੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਚਾਪ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਸਾਡੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਇੱਕ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਕਿਉਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ - ਪਰ ਇਹ ਸਦੀਆਂ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਟ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ

ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ, ਦਰਦਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੌਲੀ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਇੰਚ ਦੀ ਦੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਫਟਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਇੰਚ ਮੋੜ ਲੈ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਪਾਸੇ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਦੋਹਰੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਫਟਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਵੱਜਿਆ।

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਿਆ - ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਖਾਲੀ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਹੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭੀਖ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕਰੋ!" ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਿਤਿਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਲਾਇਆ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਝੁਕ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ: "ਕੂਕੀ, ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਵਰਤਦੀ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਤੇਰੇ ਹਨ।"

ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਲਟਕਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਈ।

"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਾ ਰਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਵਾਂਗਾ।" ਪਰ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਆਪਣੇ ਆਮ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਮੇਜ਼ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਲਾਲ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਥੁੱਕ ਵੀ ਲਿਨੋਲੀਅਮ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ, ਹੇਠਾਂ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ? ਤਿਆਰ।" ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨੇੜੇ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ, ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ। "ਕੂਕੀ, ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਮੌਕਾ ਕਿਉਂ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈਂ? ਬਹੁਤ ਖਾਸ। ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡ, ਕੂਕੀ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਸੁਰੀਲੀ ਸੀ।

"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ—" ਮੈਂ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਮਿੰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ? ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ? ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਲਤ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਿੱਤ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੋ ਨਿਯਮ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਦਸ ਜ਼ੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹਨ—" ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਸ਼ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬੋਲਦੀ ਰਹੀ।

"ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਤੀਹ ਡਾਲਰ ਪ੍ਰਤੀ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੋ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਆਮ ਸਮਝ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਕਮਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੂਕੀ। ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਮ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਪੋਟਰਜ਼ ਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਗੀ ਸਵਾਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ!"

ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੋਗੇ," ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੀਮਾ ਵੇਚਿਆ? ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਉਸ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਉਸ ਵਰਗਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ—"

"ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਲਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ? ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲੇਟ ਜਾਓ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਲੇਟ ਜਾਓ - ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪਖੰਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਝਿਜਕਦਾ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ - ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਜੋੜ ਕੇ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੀ ਨਹੀਂ ਲੇਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਾਪਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਇੰਚ ਉੱਚੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ।" ਮੈਂ ਫਿਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਜਾ ਕੇ ਪਰਦਾ ਉਤਾਰਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਵਾਪਸ ਆਈ। "ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਲਝ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖੇਗਾ। ਉੱਪਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਸੂਟ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ - ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਰਟਸ ਅਤੇ ਮੋਜ਼ਾਂ ਤੱਕ - ਲੈ ਜਾਓ।"

ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?

"ਉਬਲਦੇ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਆਓ, ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"

"ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਣ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਬਹਾਦਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿਪਕਾਏ?"

"ਤੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਦੰਦਾਂ 'ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਮਾਰੀ, ਦੇਖਿਆ? ਤੂੰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਲਟੀ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸਮਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲਗਭਗ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਲਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ ਰੰਗ ਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੇਕ ਹਨ।"
“ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ,” ਥੈਲਮਾ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, “ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ ਲਹਿਰਾਵਾਂਗੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ? ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਹਗੀਰ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਬੀਮਾ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਪੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਭੇਜਾਂਗੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ!”
ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। "ਤੂੰ ਕਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ - ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਰਾ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ!"
"ਸੋਚੋ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ ਸਿਗਰਟ ਦਾ ਬੱਟ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਰਿਆ! "ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਓ - ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਬੰਦੂਕ ਉਸਦੇ ਲਟਕਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ, ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ।
ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ, ਇੱਕ ਤੇਲ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਕੱਪੜੇ ਲਟਕਾਉਣ ਲਈ ਰੱਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਕੱਪੜੇ ਉਬਾਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਗੈਸ ਹੀਟਰ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਲਿਆ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। "ਬੱਸ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਛਿੱਲ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਉੱਪਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਸਾਈਡ ਨੋਟ ਲਿਖੋ। ਕੁਝ ਲਓ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਓ; ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਧਮਾਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਠੀਕ ਹੈ? ਸੁਆਹ ਨੂੰ ਦਰਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਗੜੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਵੇਂ ਨਾ ਲੱਗਣ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੇਨ ਕੁੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। "ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਤਿੰਨ ਗੋਲੀਆਂ ਹਨ। ਤੂੰ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਯੋਜਨਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮੁੜੇਂਗਾ?"
ਉਸਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤੇ। "ਛੱਡ ਦਿਓ! ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੈ? ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ!"

ਉਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਛੂਤ ਵਾਲਾ ਸੀ; ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ - ਲਾਲਚ ਦਾ ਬੁਖਾਰ। ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਸ ਥਾਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸੈੱਟ ਚੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਸਟ੍ਰੈਪ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਰਚਨਾਤਮਕ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਟੱਚ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੀਮਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੇਜ਼ਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਲੀਪਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਵਾਲ ਕੱਟਣ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਡੈਸਕ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਲਿਖਿਆ:

ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਥੈਲਮਾ:
ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗ੍ਰੀਅਰਸਨ ਤੋਂ ਤਨਖਾਹ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੋਝ ਹਾਂ; ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਆਓਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਜਾਓ, ਪਿਆਰੇ; ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਅਲਵਿਦਾ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ।
ਬੈਨ

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮਝ ਰਹੀ ਹਾਂ।"
ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਫ਼ ਦੇ ਬੱਦਲ ਉੱਠ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰੋ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਛੇਕ ਅਤੇ ਖੂਨ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ-"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਰੇਜ਼ਰ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੀੜੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਠੜੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਾਏ।
ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਜੈਕੇਟ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਬੰਦੂਕ ਡਿੱਗੀ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਟਾਈ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਤਸਮੇ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਵਾਂਗ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹਰ ਚੀਜ਼, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਟੀ ਹੋਈ ਸਿਗਰਟ ਦਾ ਪੈਕ ਵੀ, ਉਸਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਫਿਲਮ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨ ਕੇ। "ਵਾਹ! ਉੱਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਬੇਕਾਰ ਗੋਲੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਟਨ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਫਟ ਜਾਵੇਗਾ! ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!" ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੋਕਡ ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਗੋਲਫ ਕੈਪ ਦਿੱਤੀ। "ਇਹ, ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲੱਭੀਆਂ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਭੱਜੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਆਉਣਗੇ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗਾ - ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਰਹਿਣਗੇ।"
"ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਚਲੇ ਜਾਓ; ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿਛਲਾ ਰਸਤਾ ਲਓ; ਫਰਨਡੇਲ ਪਹੁੰਚਣ ਤੱਕ ਹਾਈਵੇਅ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ - ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੰਘਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੋਂ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਬੱਸ ਫੜੋ - ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਫਾਰਮੇਸੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਐਸਪਰੀਨ ਆਰਡਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ -"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਕੀ ਤੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ? ਮੈਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਆਵੇਗਾ; ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਰੋਕੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕੁਕੀ! ਹੁਣ, ਤੂੰ ਕਿਹੜਾ ਨਾਮ ਵਰਤੇਂਗਾ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰਾਂਗਾ?"
ਮੈਂ ਹੱਸ ਪਈ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹੈਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ," ਉਸਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਨਪਸੰਦ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਪਾਗਲ! ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ; ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ! ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਜੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਸ ਆ ਜਾਓਗੇ, ਪੈਸਾ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੀ ਥੈਲਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ—"
ਮੈਂ ਗਰਜਿਆ, "ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੰਝੱਤਰ, ਪੱਚੀ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਥੈਲਮਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ।"
ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ। "ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਫੇਸ਼ੀਅਲ ਦਿਓ। ਦੂਰੀ ਮਾਪੋ।"
ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਇੱਕ ਹੀਟਰ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਫਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਹੀਟਰ ਦੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਇੰਚ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ।
"ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨੇੜੇ ਲਿਆਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦੀ ਚੁੰਝ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਢਾਹੇਗੀ।"
“ਠੀਕ ਹੈ, ਪਿੱਛੇ ਹਟੋ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।”

ਮੈਂ ਬਾਲਟੀ ਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਛਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹੋਏ। ਪਾਣੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਢਿੱਲੀ ਜਿਹੀ ਡਿੱਗੀ; ਮੋਢਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਛਿੱਟਾ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਾਲਟੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਜ਼ਰ ਵਾਂਗ ਡਿੱਗੀ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ।

ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕਹੀ, "ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚੱਲੋ - ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਛੱਡੋ!"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਂਘੇ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। "ਓਏ! ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਸੌ ਪਝੱਤਰ ਰੁਪਏ ਨਾ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਾਰਣ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ!"

ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ। "ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸੇ ਕੱਟ ਜਾਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ।

"ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਮਿਡਲਬਰਗ ਦੇ ਮਾਰਕੇਟ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨੇਡ ਬੇਕਰ ਹਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖੋ, ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ - ਕੁੱਕ, ਬੇਕਰ, ਸਮਝਿਆ?"

ਘੰਟੀ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵੱਜੀ।

"ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਚੈੱਕ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। "ਸਭ ਤਿਆਰ ਹੈ? ਆਓ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ! ਆਪਣੀ ਟਾਈ ਢਿੱਲੀ ਕਰੋ - ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਮਜ਼ਾ ਕਰੋ!"

ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, "ਅਲਵਿਦਾ, ਪਿਆਰੀ! ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੀ?" ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਲੈਰੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੈਡੀਕਲ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੈਕੇਟ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੱਕ। ਪੈਂਤੀ ਸੈਂਟ।"

ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਸਾਰਾ ਘਰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਤੇਰੀ ਐਸਪਰੀਨ ਹੈ, ਪਿਆਰੀ!"

ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਵੱਛੇ ਵਾਂਗ ਲੰਗੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਸ ਡਾਲਰ ਦੇ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਨ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਮੇਰੇ ਨੋਟ ਵੱਲ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅਲਵਿਦਾ, ਪਿਆਰੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਹੈ ਨਾ?"

ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਦਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਆਪਣਾ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਚੁੰਮਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਫੁੱਟਪਾਥ ਤੱਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੋ ਵਾਰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੁੜੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਗਰਬੋ ਦਾ ਨਾਟਕ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਰਬੋ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਕੁੱਕ?"

ਮੈਂ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਲੈਰੀ," ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਚੌਰਾਹੇ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੈਂਤੀ ਸੈਂਟ ਕੱਢੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਸ ਸੈਂਟ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ।

ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਉਸ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਚਾਬੀ ਸੀ) ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ, ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਕੀਤੀ। ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ ਦੀ ਬਾਲਟੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉਲਟੀ ਪਈ ਸੀ, ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਬੰਡਲ ਚੁੱਕਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭੂਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ। ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਬਾੜੇ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਰਾ ਕੱਪੜਾ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਲਿਨੋਲੀਅਮ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖੂਨ ਪੂੰਝਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਤੇ ਬੈਂਜ਼ੀਡੀਨ ਟੈਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਛੇਕ ਬਰਕਰਾਰ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਵਿੱਚ ਗੰਢਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਫੈਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਹ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੌਫੀ ਕੱਪ ਵੀ ਧੋਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੋਟ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਰੈਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।
ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜੰਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਦਿਨ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ। ਰਾਤ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਪਰ ਚੰਨ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ, ਗਰਿੱਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਝੂਲਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਇਤਾਕਾਰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਲਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਨਿਕਲਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਇਕੱਲੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਤਿਰਛੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸ ਸੜਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫਰਨਡੇਲ ਤੱਕ ਵੰਡਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੜਕ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਕਰਦਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਸੀ।
ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਤੇ ਥੈਲਮਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੇ ਪਤਲੇ ਪੌਦੇ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ।
ਪੌਣੇ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਤੱਕ, ਦਰੱਖਤ ਫਿਰ ਪਤਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ ਫਰੰਡੇਲ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝਿਲਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅੱਧਾ ਜ਼ਖਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਸੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ; ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੁੰਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ ਬਚਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਰੰਡੇਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਈਵੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਹਾਈਵੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਲੰਘਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ,

ਮੈਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਰਸਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਕ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਕੱਪੜਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ।

ਕੱਪੜੇ ਇੰਨੇ ਭਾਰੀ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੱਟਾਨ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਚਿਸ ਨਾਲ ਜਗਾ ਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੇਰੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਫਰਨਡੇਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੌਰਾਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤਰਰਾਜੀ ਬੱਸਾਂ ਉੱਥੇ ਰੁਕੀਆਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਠੀਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ।

ਇਹ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਆਦਮੀ ਅਚਾਨਕ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਟਿਕਟ ਦੇ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਬੱਸ 12 ਤੋਂ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਮਿਡਲਬਰਗ ਲਈ ਟਿਕਟ ਨਾ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਿੱਧਾ ਆਖਰੀ ਬੱਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਣ ਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮਿਡਲਬਰਗ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ - ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਧੁੱਪ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਥੈਲਮਾ ਸਮਝਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਰੰਡੇਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਧਦਾ। ਲੋਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਸਿੱਧੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਬੇਫਿਕਰ ਟਹਿਲਦਾ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਜਾੜ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਫਰੈਂਡੇਲ ਦੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼-ਭੋਜਨ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਡਿਪੂ ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਰ ਆਧੁਨਿਕ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ, ਟਾਇਲਟ, ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਸਟੈਂਡ, ਆਦਿ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੋਰਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਟਿਕਟ ਕਾਊਂਟਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੋਰਟਰ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਜੌਨਸਨ! ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੈ!" ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਟਿਕਟ ਦੇ ਦਿਓ।" ਉਹ ਗੁਆਂਢੀ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ, ਲਾਈਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਟੇਸ਼ਨ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸੀਟ ਮਿਲੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ - ਵੈਸੇ, ਛੇ ਵਜੇ ਬੱਸ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸੁਣੋ, ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਬੈਠਾ ਰਹਾਂਗਾ?"
ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੀ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਰ?"
ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਨਸਾਂ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੀਆਂ-"
"ਬੱਸ, ਇਹੀ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਗਿਆਰਾਂ ਅੱਸੀ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲੀ ਸਿੱਕਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ?"
“ਦਸ ਮਿੰਟ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸਸਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਹੌਟ ਡੌਗ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੁਕੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਲਗਭਗ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟਿਕਟ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।
ਟ੍ਰੇਨ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਯਾਤਰੀ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਸਹੀ ਸੀ: ਪੂਰੀ ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬੱਚਾ ਹੁਣੇ ਉਤਰਿਆ ਸੀ! ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਗਲਿਆਰੇ ਵਾਲੀ ਸੀਟ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਖਿੜਕੀ ਵਾਲੀ ਸੀਟ ਵਾਲੇ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨੱਕ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਓਵਰਹੈੱਡ ਰੈਕ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਡਰਾਈਵਰ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਾਰ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।
ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਹਲਕਾ ਸਾਮਾਨ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਬੱਸ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੱਟਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਰਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ-"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਓਏ, ਕੁੱਕ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਨਸਾਂ ਜੰਮ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਸ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਖੜੀ ਹੁੰਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਮੋਢੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਬੱਸ ਹਨੇਰਾ ਸੀ? ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੀਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉੱਕਰ ਜਾਂਦੀ।

ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ, ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਸਮਾਂਰੇਖਾ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੋਚੇ ਕਿ ਇਹ ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਹੈ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ; ਇਹ ਉਹੀ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਕੋਪਲੈਂਡ ਡਰਾਈਵ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ!

"ਓਹ ਵਾਹ, ਸ਼ੈਰਲ!" ਮੈਂ ਕੰਬਦੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਘੱਟ ਦਬਾਅ ਨਾਲ।

"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੋ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਫਰਨਡੇਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਪਰ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬੇਤੁਕਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਰੰਡੇਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸੀਟਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਹਨ, ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹਾਂ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।" ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਅਗਲੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ; ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਮੀਦ ਹੈ, ਉਹ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗਾ," ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ।

ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਓਹ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਿਆ," ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਪਹੁੰਚਿਆ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਬੱਸ ਵੀ ਰੋਕੀ -" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਪੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਨੀਂਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਰਹੇ। "ਵੈਸੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜੈਫਰਸਨ।"

"ਇਹ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ!"

ਜੇ ਉਹ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਪਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਕਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਮੇਤ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ। "ਇਹ ਕਿਉਂ?" ਮੈਂ ਅਣਸੁਣੇ ਸਰਾਪਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹਾ।

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਹੀ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਟੋਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਲਈ ਪੈਸੇ ਭਰ ਸਕੇ, ਜੋ ਫਲੂ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਟਾਈ ਸ਼ਿਪਮੈਂਟਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

"ਕੱਲ੍ਹ ਦੁਪਹਿਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੱਕ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ—" ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ "ਵਾਪਸ" ਆਉਣਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।"

ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ? ਪਰਸੋਂ ਵੀਰਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੰਗਲਵਾਰ ਹੈ।"

"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਤਰੀਕਾਂ ਗਲਤ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਜ ਬੁੱਧਵਾਰ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਰਮਾ-ਗਰਮੀ ਦੇ। ਅਖੀਰ ਮੇਰਾ ਗੁੱਸਾ ਉਡ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਰੁਕੋ, ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ-"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਮੈਂ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ। ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ: ਮੈਂ ਸ਼ੈਰਿਲ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਬੁੱਧਵਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਖਰਚੇ ਵੰਡ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ? ਇੱਕੋ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਸੌਖੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਦਾ ਕਮਰਾ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!"

"ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਿਨਾਂ ਨੀਂਦ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ! ਅਸੀਂ ਸੱਤ ਵਜੇ ਤੱਕ ਜੈਫਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੱਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਬੱਸ ਲੈਣੀ ਪਈ। ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਡਿਪੂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨੇੜਲੇ ਹੋਟਲ ਜੈਫਰਸਨ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਗਤਲੇ ਨੂੰ ਪੈੱਨ ਨਾਲ ਪੂੰਝਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਿਫਟ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਮ "ਫ੍ਰਿਸਕੋ" ਹੇਠ "ਨੇਡ ਬੇਕਰ" ਲਿਖਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ; ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੈੱਕ ਆਊਟ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਜਿਸਟਰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਦਾ; ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਘੱਟ ਸਮਾਨ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ 10:30 ਵਜੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ "ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ" ਦਾ ਬੋਰਡ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। "ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ," ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ, ਉਬਾਸੀਆਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ।

"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ, ਭਰਾ!" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ, ਸੁਪਨਮਈ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ - ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਨੀਂਦ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ; ਮੈਂ ਇਸ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਿਆ, ਛੱਤ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਖੰਭ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਇੱਕ ਕਬਰ ਵਰਗੀ ਚੁੱਪ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਤਾਂ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਬੰਬ ਫਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਵਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦਿਓ।"

“ਖੈਰ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, “ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ।”

ਬਸ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫਸਾਇਆ। ਪਾਣੀ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਵਾਹ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਰ ਹੋ! ਇੱਥੋਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਮੁਫ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!"

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਿਰਹਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਚਿੱਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੱਟਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?" ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਚਿੱਟਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤੇਰੀ ਲਾਸ਼ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ - ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਜੈਫਰਸਨ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਹੈ -"

ਮੈਂ ਤੌਲੀਆ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਚੁੱਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੌਣ ਸੀ? ਤੂੰ ਇਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ?"

"ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ-"

ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਹੈੱਡਬੋਰਡ ਨਾਲ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤਾ ਹੈ - 25 ਕੋਪਲੈਂਡ ਡਰਾਈਵ - ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤਾ ਪਤਾ ਹੈ! ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਟੋਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਥੈਲਮਾ - ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਸੀ -" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ

ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਪਸੀਨੇ ਦੇ ਮਣਕੇ ਬਣਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਕੁੱਕ? ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ! ਹੇ ਰੱਬਾ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ -?"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ? ਤੁਸੀਂ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਹੈ ਨਾ?" ਪਰ ਉਸਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਡਰ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਕੀਤੇ ਹੁੰਦੇ - ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੰਡੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ, ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਵਗਦੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੈਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, "ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇਗਾ! ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ - ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਬੁਲਾਏਗਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਜੈਫਰਸਨ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏਗਾ। ਵੈਸੇ ਵੀ - ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕੇਗਾ!"

ਫ਼ੋਨ ਦੋ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਤਸਮੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਹੋ ਕੇ ਦੋ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ?"

"ਮੈਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗਿਆ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਓਹ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ," ਉਹ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ। "ਮੈਂ—ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੈ—" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਆਇਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਹਾਸੇ ਤੋਂ ਕੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਕੁਝ ਨਹੀਂ—ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਕਸੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਆਖਰੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਦੋ ਸਿਰਹਾਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ, ਨਰਮ ਅਤੇ ਲਚਕੀਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਾਇਆ।

ਦਰਅਸਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੱਕ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਉੱਠੇ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਪਰ, ਫਿਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਝੂਲੇ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਰਹੇ।

ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਢਿੱਲੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ। ਉਹ ਸੰਤੁਲਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਬਿਸਤਰਾ ਉਸਦੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਫੜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਡੇ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਪੱਟੀ ਵਾਂਗ ਤੰਗ ਸਨ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੂਹਣੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕਾਈ ਰੱਖੀ, ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ, ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਅਤੇ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ।

ਬੈੱਡ ਸਪਰਿੰਗਜ਼ ਨੇ ਅਲਾਰਮ ਵਿੱਚ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਹਰਕਤ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਸੂਚਕ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੀ ਹਰਕਤ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਈ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਤੀਹੀਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੇਜਾਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਹੀਣ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਉਠਾਏ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫੜ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ; ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਸਕੇਗਾ ਜਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਧੜਕਣ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਦੂਜੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਕਮਰਾ ਚੌਦਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਗਲੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਹਵਾਦਾਰੀ ਸ਼ਾਫਟ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਸ਼ਾਇਦ ਹੇਠਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ - ਪਰ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਪਾਸਾ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹਵਾ ਉਸਦੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭਾਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ - ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਆਪਣਾ ਸਹਾਰਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸਿੱਧਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਫੇਫੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ

ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗੇਗਾ, ਅੱਗੇ, ਜਾਂ ਪਲਟ ਜਾਵੇਗਾ; ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਹਰ ਲੰਬੀ, ਹਨੇਰੀ ਸੁਰੰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ - ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਖਿੜਕੀ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਮਰ 'ਤੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਅੱਧਾ ਅੰਦਰ, ਅੱਧਾ ਬਾਹਰ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਆਲਸੀ ਆਦਮੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਝੁਕਦਾ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਗੁਰੂਤਾ ਨੇ ਬਾਕੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੌਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਬਾਕੀ ਇੰਦਰੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਉਹ ਕੁਝ ਫੜਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਪਤੰਗ ਦੀ ਪੂਛ ਵਾਂਗ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ - ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਸਿਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।

ਟੱਕਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਦੂਰੋਂ, ਘੁੱਟਵੀਂ, ਧੁੰਦਲੀ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ, ਇਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ। ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਚੀਕ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਜੁੱਤੇ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਦੇ ਤਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਦੇ ਘਸੀਟਦੇ ਜੁੱਤੇ ਕਾਰਨ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਪਈ ਧੁੰਦਲੀ ਲਕੀਰ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਿੱਲਾ ਤੌਲੀਆ ਚੁੱਕਿਆ, ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਵਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਗਿੱਲੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਦੇ ਝੱਖੜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਹੇ, ਸ਼ੈਰਲ!" ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੇਵਿੰਗ ਕਰੀਮ ਉਧਾਰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਸੌਂ ਗਏ? ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ-"

ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ, "ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ।

ਅਚਾਨਕ ਆਈ ਚੁੱਪ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਹੋਟਲ ਦੇ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਮਮੇਟ ਹੁਣੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।"

"ਹਾਏ ਰੱਬਾ!" ਮੈਂ ਹਾਏ ਹਾਏ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਰਬੜ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। ਸਾਬਣ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਘੰਟੀ ਦੀ ਘੰਟੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉੱਪਰ ਤੱਕ, ਹਰ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਰਸ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜੈਫਰਸਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਵੇਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਠੀਕ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਥੈਲਮਾ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਡਲਬਰਗ ਦੇ ਮਾਰਕੇਟ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮੇਲਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੈਫਰਸਨ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੈਰਿਲ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਕੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤੇ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਹੋਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ - ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹਾਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ! ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਰੋਨਰ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ੈਰਿਲ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ!

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਲ-ਵਾਲ ਬਚ ਗਿਆ, ਪਰ ਮਿਡਲਬਰਗ ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ, ਘੰਟੇ-ਦਰ-ਘੰਟਾ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੀਮੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਾਂਗਾ? ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ - ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਚਲੇ ਗਏ!

ਇਹੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਕੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਟਰੰਪ ਕਾਰਡ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਵੀ ਤੈਅ ਕਰ ਲਈ: ਹੋਰ ਅਠਤਾਲੀ ਘੰਟੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ, ਭਾਵੇਂ ਜੋਖ਼ਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।

ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਮਿਡਲਬਰਗ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਖਰੀਦ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫਟਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਦਬੂ ਨਾ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਕੱਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਟੂਏ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਹਰ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ

ਇਹ ਕਿਸੇ ਟੀਵੀ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਖ਼ਬਰ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੈਰਿਲ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਨਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ)।
ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਪੱਤਰ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ। ਫਿਰ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ (ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਰਾਤ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ!)। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਗਿਆ, ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਲਝ ਗਿਆ - ਅਸੀਂ ਬਚ ਗਏ!
ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੇਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਬਰਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਪਝੱਤਰ ਡਾਲਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਢਵਾਏ ਸਨ, ਉਹ ਖਤਮ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ; ਮੈਂ ਅਸਲ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਮਿਡਲਬਰਗ ਮੇਰੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਉਹ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਸੀ; ਮੇਰੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸੋਚਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸ਼ੈਰਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ: ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਦਿੱਖ ਬਦਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਮੇਲਬਾਕਸ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਖਬਾਰ, ਕੇ ਸਿਟੀ ਸਟਾਰ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੈਫਰਸਨ ਅਤੇ ਮਿਡਲਬਰਗ ਅਖਬਾਰ ਵੀ ਖਰੀਦਾਂਗਾ, ਇੱਕ-ਇੱਕ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਆਂਗਾ।
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਕਾਪੀ ਦੇ ਹਰ ਪੰਨੇ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਜਦੋਂ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਕਾਪੀਆਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅੱਜ ਇੱਕ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੱਜਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਾਪੀਆਂ ਖਰੀਦ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਲੈ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਯਮਤ ਗਾਹਕ ਹੈ? ਉਹ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ - ਲਗਭਗ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਸਮਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਉਸੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਆਉਂਦਾ-ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ -"
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿਟੀ ਸਟਾਰ ਵੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?"

"ਨਹੀਂ!" ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ 'ਬੂ' ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੇਰਾ ਡਰ ਫਿਰ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਰਕੀਟ ਕੋਈ ਗਗਨਚੁੰਬੀ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਪੜ੍ਹਿਆ।
ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਟਾਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਲਿਫਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ; ਉਹ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੰਬੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, "ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਸ਼ੈਰਿਲ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕੀਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ - ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮੇਰੇ ਲੈਟਰਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ! ਮੇਰੀ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਕਰੰਟ ਫਟ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਇਸ 'ਤੇ ਕੇ ਸਿਟੀ ਡਾਕ ਟਿਕਟ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪੱਤਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਜੋ ਆਪਣਾ ਪੱਤਰ ਲੈਣ ਲਈ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਲਾਬੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਸਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕੇ - ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜਾ ਵਿਗਾੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜੈਕੀ ਬਹੁਤ ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ 10 ਸਟੇਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਮਿਲੋਗੇ।

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਆਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਠੀਕ ਹੈ? ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਜੋਖਮ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਤਾ ਬਦਲ ਲਿਆ ਹੋਵੇ!

ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। "ਖੈਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ! ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਵਾਂਗਾ! ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ!"
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜਿਆ, ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁੰਨਸਾਨ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਾਰੇ, ਇੱਕ ਮੋਹਰੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ .32 ਪਿਸਤੌਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਰਤੂਸ ਖਰੀਦੇ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਵਾਲੀ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਟ ਬੁੱਕ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਕੀ ਸਿਟੀ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸਸਤੇ ਐਨਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਿਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ ਖਰੀਦਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਿਆ, ਫਰੇਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈਂਸ ਕੱਢੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪਾਲਿਸ਼ ਲਗਾਈ।
ਦੁਪਹਿਰ 2:30 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ, ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕਲਰਕ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲੈਟਰਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਗੱਤੇ ਦੀ ਪੱਟੀ ਬੁੱਕਮਾਰਕ ਵਾਂਗ ਚਿਪਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।"
"ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ।" ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ।
"ਹਾਂ, 919, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।"
ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਿੱਲ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਿਟੀ ਸਟਾਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੈਰਿਲ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਵਰਗੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!"
ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਵਾਨਗੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਪੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਬੱਸ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਤੁਰਿਆ, ਹਰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ, ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਲੱਭ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਜੇ ਉਹ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉੱਠਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਫਰਨਡੇਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੇ ਸਿਟੀ, ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਟਰਮੀਨਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਲਗਭਗ 9:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਲੈਂਸ ਰਹਿਤ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾ ਲਈਆਂ ਅਤੇ

ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੇ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਮੱਧਮ ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਸਟੇਟ ਸਟ੍ਰੀਟ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਗਲੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ-ਨੀਵੇਂ ਘਰ ਸਨ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਗਲੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਘਰ ਨੰਬਰ 10 ਦੇਖਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦੋ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਇਆ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫਰਨੀਸ਼ਡ ਕਮਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਤੁਰਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਲੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿੱਧਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ।

ਥੈਲਮਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ - ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਗਰਟ ਚੁੱਕਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਟੈਪ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉੱਠੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾਏ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ .32 ਪਿਸਤੌਲ ਥਪਥਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ; ਹਰ ਕੋਈ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸਨ, ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਕੰਬਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿਗਰਟ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਹੈਲੋ, ਕੂਕੀ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

"ਹੈਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ!" ਮੈਂ ਗਰਜਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਪਿੱਛੇ ਕਿਤੇ; ਇਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੈ?" ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਇਕਸਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ? ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿਓ!"

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸੋ?"
"ਪੱਚੀ, ਪਚੱਤਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਨੁਕਸਾਨ ਸਮੇਤ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਸਬੂਤ ਹੈ -" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢ ਲਈ।
ਸਿਗਰਟ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੀ।
"ਉੱਠ!" ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ, ਸਟੀਲ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਸੀਟੀਆਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵੱਡੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ .32 ਪਿਸਤੌਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਤੋਂ ਕੇ ਸਿਟੀ ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। "ਵਾਹ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਘਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ! ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਟ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਇੱਕ ਰੰਦੀ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੈਂ-"
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕੂਕੀ," ਉਸਨੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡਿੱਗ ਪਏ -"
"ਚੁੱਪ ਕਰ!" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਕੁੱਕ," ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀ ਖ਼ਬਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਵਾਈ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਮੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖਾਧਾ ਸੀ? ਜਾਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਧੁਨ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸੀ? ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ!"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ," ਮੈਂ ਹਾਏ-ਹੂੰਅ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਸੀ—"
ਮਾਰਕੇਟ ਦਾ ਮੋਟਾ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਜੈਫਰਸਨ ਵਿਖੇ ਸ਼ੈਰਲ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਧੱਕਣਾ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਮੇਰਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ—"
"ਸ਼ੈਰਿਲ ਮਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਦੋ ਰੱਸੀਆਂ ਉਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਿਆਲੂ ਸਨ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਪਲਾਸਟਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਲਈ ਅਪਾਹਜ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ - ਪਰ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ, ਇਸੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ।"

ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਫਟ ਗਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਰਾਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈਨ ਕੁੱਕ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਚੱਕਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ ਕੰਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕ ਲਿਆ। "ਮੈਨੂੰ—ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ—ਮੈਂ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ—"

"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ," ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰੋ। ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿਓ।"

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਵਿੱਚ! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ - ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਾਰ ਕੱਢਿਆ।

ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ। ਇਹ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਫਲੋਰੈਂਸ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਪੌਂਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ।

ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ!

ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਾਵੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ। ਮੈਂ ਬਸ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰੇਗਾ।

"ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਝਟਕਾ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ।

"ਇਹ ਪੈਸੇ ਮੇਰੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੋ ਚਾਹਾਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਠੀਕ ਹੈ? ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ਼ੈਰਿਲ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਰ ਸਕੇ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ 100% ਬੁਰਾ ਜਾਂ 100% ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਜੱਜ, ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕਤਾਰ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਨਿਸ਼ਾਨ। ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ...

ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ।

ਇਹ ਸਭ ਬਿਸਕੁਟਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ! ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਲਾੜੀ ਅਤੇ ਲਾੜੀ ਵਿਚਕਾਰ ਆਮ ਮਜ਼ਾਕ। ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਜੋ ਹਰ ਕੋਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਘਿਸਿਆ-ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ। ਇੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ।

ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਡਰਾਇੰਗ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਬਸ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦਾ, "ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ।" ਪਰ ਉਹ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਸਨ। ਉਹ ਕੰਕਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡਾ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ।

"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ: "ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨ, ਸਮਾਈਲਜ਼, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਵਾਲੀ ਬੇਕਰੀ ਤੋਂ ਲੈ ਆ।"

"ਇਹ ਕੋਈ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਗਰਮ ਤੰਦੂਰ ਉੱਤੇ ਝੁਕਣਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੀ -"

"ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖਾਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ - ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ!"

ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੂਜੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਖਾਣੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸਦਾ ਸੁਨਹਿਰੀ, ਨਰਮ ਸਿਰ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ, ਦਿਲ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਲਈ ਰੋਣਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ।"

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ? ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਦਾ, ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਦਾ: "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਸਮਾਈਲਜ਼; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।" ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਇੱਕ ਸਿਆਣੀ ਸਲਾਹ ਯਾਦ ਆਈ। ਅਤੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ! ਉਸ ਸਿਆਣੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, "ਜੇ ਉਹ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਦਿਖਾਵਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗੀ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੁਰਕਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?" ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਖੈਰ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ।"

ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਲੈਂਪ ਜਗਾਇਆ, ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਫਿਕਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੀ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਕੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਜਬੂਰੀ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਪਰਸੋਂ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਲਾ ਸੂਟਕੇਸ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਦਸਤਾਨੇ ਪਾ ਲਏ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦਰਾਰ ਹੋਰ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਮੂਰਖ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੰਗ ਦਿਖਾ ਰਹੇ ਹੋ; ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾਣ ਲਵਾਂ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ।"

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤਿਲ ਦੇ ਢੇਰ ਤੋਂ ਪਹਾੜ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਖੈਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵਧੀਆ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋਟਲ ਵੀ ਚੁਣੋ।"

ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੇਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗੀ।
"ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ?" ਅਤੇ ਗੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਟੂਆ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਵੇ।
ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਚਿੜਚਿੜਾਹਟ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਮਿਸਟਰ ਐਡ ਬਲਿਸ! ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ! ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲੂੰਬੜੀ ਲੈ ਜਾਓ!" ਹਿਸਕੀ। "ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਲੈ ਜਾਓ!" ਪਲਿੰਕ। "ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜੇਬ ਦੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਜਾਓ!" ਘਸੁੰਨ-ਘਸੁੰਨ-ਥੱਪੜ। "ਅਤੇ ਉਹ ਬੀਮਾ ਪਾਲਿਸੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ! ਸਾਈਮਨ ਲੇਗਰੀ! ਇਵਾਨ ਦ ਟੈਰੀਬਲ!"
ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਪਸ ਉਸ ਪਾਸੇ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਅੰਕ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕੁਆਰਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। "ਪਰਸੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੁਕਣਮੀਟੀ ਖੇਡਦੇ-ਖੇਡਦੇ ਥੱਕ ਜਾਓਗੇ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇਂਗਾ!" ਇਹ ਗੱਲ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੂਟਕੇਸ ਚੁੱਕਿਆ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੱਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਰਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੀ।
ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨਾ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਉਤਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਘੁੰਮਿਆ, ਸੁਆਹ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ, ਠੰਡੀ ਬੀਅਰ ਦੀਆਂ ਛੇ ਬੋਤਲਾਂ ਪੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿਲਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੇਵ ਕੀਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ।
ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਓਨਾ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬਾਈ ਮਿੰਟ ਲੇਟ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘਰ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੀਅਰ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਿਸਕੁਟ ਖੁਰਚਿਆ ਅਤੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਾ ਵੀ ਹੋਣ।" ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ, 10:30 ਵਜੇ ਅਤੇ ਫਿਰ 11:22 ਵਜੇ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛੇਗਾ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਵਾਕ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਰਹਾਂਗਾ।"
ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਔਖੀ ਸੀ। ਬਿਸਤਰਾ ਕੱਚਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਗਰਜਿਆ, "ਕੀ ਹੋਇਆ ਦੋਸਤ?"
"ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਯਮ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਫੁੱਟਪਾਥ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਲੇਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਸਿਰਫ ਬਾਰਾਂ ਮਿੰਟ ਹੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਡਰਾਫਟਮੈਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਵੀਰਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਠੀਕ 8:17 ਵਜੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਲੇ ਐਲਡਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਡੈਨਬੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਨੰਬਰ ਲੱਭੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ।" ਇਤਫਾਕਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਆਪਰੇਟਰ ਦੇ ਵਾਪਸ ਫੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਹਾਰ ਮੰਨੇ। ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਮਾਣ! ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰੇਗੀ।
ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
ਇਹ ਰਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਰਟੀ।
ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ ਹੋ?"
ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ।
"ਇਹ ਐਡ, ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ।"
"ਓਹ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲੱਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਸੀ। "ਇੱਥੇ? ਨਹੀਂ। ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ?"

ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ, ਉਸਦਾ ਪੇਟ ਖਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਅੱਖ ਮਾਰੀ, ਉਲਟ ਕੰਧ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝੂਠ ਘੜਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪਾੜਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਝੱਗ ਆਉਂਦੀ ਹੋਈ। "ਸਮਾਈਲਜ਼ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ!" ਫਿਰ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਾਰਦੀ, ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੀ: "ਕੀ ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਂਗਾ? ਕੀ ਤੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਂਗਾ?" ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨੱਕ ਦੀ ਰਿੰਗ ਪਾ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ," ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।"

ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਬਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕੱਠੀ ਸੀ, ਪਰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਹੁਣ ਸੁਣੋ, ਐਡ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੁਪਹਿਰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਮੇਲਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਟਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ!"

ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ: "ਕੀ ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?" ਉਸਨੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਚਬਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣਾ," ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ। "ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੰਮੀ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕਿਉਂ ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਸ ਸਕੋ? ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਹੈ।"

ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਾਕਬਾਕਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਲਿਫਾਫੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਡਾਕਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਚਿੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੱਚਾ ਸੀ; ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ, ਗੱਲਬਾਤ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਕਲੀਪਣ ਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ-ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ; ਜੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਜਾਂਦੀ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਮੂਡ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪੈਦਲ ਜਾਂ ਟੈਕਸੀ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੂਰ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੰਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਕੋਈ ਸਧਾਰਨ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਵਿਆਹ ਨੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੁਝ ਖੰਭ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਰੰਤ ਆਲ੍ਹਣੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਯਾਤਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪਲ ਭਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੈਸਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ, ਆਪਣੀ ਟਾਈ ਸਿੱਧੀ ਕੀਤੀ, ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਡੇਨਬੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ। ਕੋਈ ਰੇਲ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੋ ਮੁੱਖ ਬੱਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਇੱਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਲਾਈਨ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ ਸੀ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਸਰਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੱਸ ਸਟਾਪ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਲੋਕਲ ਟ੍ਰੇਨ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਲਾਈਨ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਸਿਸਟਮ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਟਰਮੀਨਲ ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਗਿਆ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ?"

"ਹਾਂ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਤੋਂ। ਹਰ ਰਾਤ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਫਟ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦੇਖੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਟਿਕਟਾਂ ਵੇਚਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਹੋਵੇ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਨਿਗਲ ਲਏ। "ਉਹ ਜਵਾਨ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ, ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ। ਇੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੋਗੇ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ - ਉਸਨੇ ਡੇਨਬੀ ਲਈ ਇੱਕ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਹੈ।"

ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਟਿਕਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਕੇਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਧੂੜ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਡੈਨਬੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਟਿਕਟ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ।" ਸਾਰੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ 'ਤੇ ਰਬੜ ਬੈਂਡ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉੱਪਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਹੇਠ ਉੱਡ ਗਿਆ।

ਇਹ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਝਪਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ। "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਥੰਬਨੇਲ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ

ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਆਈ ਅਤੇ ਡੇਨਬੀ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਮੰਗਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਟਿਕਟਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਿਕਟ ਕੱਢੀ - ਇਹ ਟਿਕਟ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦੂਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਟਿਕਟ ਦੇ ਦੇਵਾਂ।"

ਬਲਿਸ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਾਊਂਟਰ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਚਿੱਟੇ ਹੋ ਗਏ। "ਹਾਂ, ਪਰ ਕਿੱਥੇ?"

ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਝੁਕ ਗਈਆਂ। "ਇਹੀ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਲਰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

"ਕਾਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਹੈਂਡਬੈਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸਨ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, "ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਖਾਤੇ ਨਿਪਟਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤਿੰਨ ਡਾਲਰ? ਚਾਰ? ਪੰਜ?"

ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਹਰ ਰਾਤ, ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ—"

ਬਲਿਸ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਵੱਲ ਹੋਰ ਝੁਕਿਆ। "ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਟਿਕਟਾਂ ਵੇਚਦੇ ਹੋ?"

"ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਰਾਤ ਦੀ ਕੁੱਲ ਕਮਾਈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ।"

ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬਲਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੇਸਬਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਤਾਰ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਬੇਚੈਨ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਨਹੀਂ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ: ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਿਸ ਪਾਰਟੀ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲਾਪਣ ਹੈ।"

"ਕੀ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੌੜ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ?"

"ਹਾਂ, ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇੱਕ ਚਾਰਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਟਿਕਟ ਨੰਬਰ 27 ਮੰਗੋ। ਅੱਗੇ!"

ਨੰਬਰ 27 ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੌਫੀ ਮੱਗ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ, ਕਾਊਂਟਰ ਸਟੂਲ 'ਤੇ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਯਾਰੇ, ਮੈਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੇ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਸਕਰਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਡੈਨਬੀ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸੀ?"
ਨੰਬਰ 27 ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸੀ?"
ਨੰਬਰ 27 ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਹਟ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।'
"ਸੁਣੋ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ, ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ? ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ!"
ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੇਟੀ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕੱਸਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦਸ ਡਾਲਰ ਦਾ ਬਿੱਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਵੀਹ ਡਾਲਰ, ਨਾ ਹੀ ਸੌ ਡਾਲਰ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਰੇਟਿੰਗ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ।" ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੌਫੀ ਦਾ ਮੱਗ ਦੁਬਾਰਾ ਚੁੱਕਿਆ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੜਕ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਕੌਣ ਬੈਠਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰ ਰੋਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕੌਣ ਉਤਰਦਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਵਾਰ, 27 ਵੇਂ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੰਟਰਵਿਊ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਸੁੱਟਿਆ, ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਦਾ ਵਾਈਜ਼ਰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਿਆ।
ਬਲਿਸ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਟਰਮੀਨਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਮਾਮਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ। ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਵਰਗੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਡੇਨਬੀ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ?
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪੱਤਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਕੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ? ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰੁਕੀ ਹੁੰਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬੁੱਧਵਾਰ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਸਦੇ

ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਉਸਦੀ ਚਿੜਚਿੜਾਪਨ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਰਾਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਰੇਲੂ ਖਰਚੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਡਰ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, "ਸਾਰੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਪਤਾ ਲਗਾਵਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੋਟਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਭੋਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਾਲ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਰੰਡਾਊਨ ਲਾਜ ਜਾਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਹੋਟਲ ਲਈ ਸੈਟਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸਨੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ: ਪਹਿਲਾਂ, ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਦੇ ਹੋਟਲ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੇਖ ਕੇ; ਫਿਰ ਡੈਸਕ ਕਲਰਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਸਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਤੋਂ, ਨਾਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਵਰਗੀ ਦਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਬਚਿਆ ਸੀ? ਉਹ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਦੋਸਤ? ਉਸਦੇ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਨੇੜੇ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾ ਸਕੇ।

ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਟਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੋ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਤੁਰੰਤ ਡੈਨਬੀ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਦੀ ਧੁੰਦ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦਾ ਕਾਲਰ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ: "ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬੱਸ ਕਿਤੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗੀ, ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ।" ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪੂਰੇ ਦੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਬੀਤ ਗਈਆਂ। ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸਨ; ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਲਪਨਿਕ ਵੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਸੰਭਵ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ, ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਦੋ ਦਿਨ ਹੋਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਫਸੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਜਾਂ ਜੇ ਉਹ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਚੜ੍ਹਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਰਾਤ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਉਦਾਸ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦੀ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸੜਕਾਂ

'ਤੇ ਆਵਾਰਾ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ!" ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪੱਤਰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਡਰ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਫ਼ੋਨ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ -

ਪਰ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ ਸੀ। "ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ? ਕੀ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣ ਸਕੇ।

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਸੀ; ਤਾਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਗੂੰਜ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸੁਰ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੰਨੀ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣ ਸਕਿਆ: "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਕਲਿੱਕ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਓਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕੱਟਿਆ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਹਾਂ, ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਪੂਰੇ ਦੋ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ; ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਕੋਟ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਅੰਤਮ, ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ, ਘਰੇਲੂ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਉਹ ਦੋ ਹਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੈਸਕ ਸਾਰਜੈਂਟ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਭੇਜਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੁਰਦਾਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਅਣਪਛਾਤੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੋਏ

ਚਿਹਰਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅੱਗੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ, "ਨਹੀਂ, ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ।" ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹੀ ਉਸਦੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਗੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ।

ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੰਨੀ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਜਾਲੀਦਾਰ ਪੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਚਾਹ ਦੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਇਆ ਨਾਲ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬੀ ਵਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ।

ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜੋ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਮੁਰਦਾਘਰ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੀ। ਉਹ ਮਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਪਤਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵੰਡੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ - ਉਸ ਕਾਲ ਦੀ ਜੋ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇ।

ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚਾਨਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਗਲੇ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਦਿਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਿਰਫ਼ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਉੱਪਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਬੇਵੱਸ ਬੈਠਣ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਸੀ।

ਉਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਫੜ ਸਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ; ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਠੇਕੇਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਲੂਪ੍ਰਿੰਟਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਲਗਭਗ ਬੇਜਾਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ,

ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ, ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਟਰਮੀਨਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡੇਨਬੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਪਿੰਡ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੌਰਾਹੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਘਰ ਸਨ। ਕੁਝ ਘਰ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ, ਸੜਕ ਦੇ ਮੋੜਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਢਲਾਣ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਚੌਰਾਹੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਈਚਾਰਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਚੁਣੀ, ਉੱਥੇ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਐਲਡਨ ਦਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਣ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਐਨਕ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਗਈ ਹੋਵੇ। "ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਲਓ," ਉਸਨੇ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਬੱਸ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਲਤ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੋੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਘਰ ਦੇਖੋਗੇ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਕੰਧ ਦੁਆਰਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।"

ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਕੋਈ ਦੋ-ਬਲਾਕ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਸੀ। ਸੜਕ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਖਮਲੀ ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਹੇਠ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਟੇਪ ਵਾਂਗ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸਮਾਨ ਕਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਰੇ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕ੍ਰਿਕਟਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਹਿਕ-ਪਹਿਕ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਦੂਰੋਂ ਕਿਤੇ ਭੌਂਕਿਆ - ਇਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਡਰਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਖ਼ਤਰਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹੁੰਦੀ - ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੁੰਦੀ - ਤਾਂ ਉਸ ਵਰਗੀ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਲਈ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰੀ ਤੁਰਨਾ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਜਾਂ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ - ਉਸਦੀ ਬੱਸ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਜੇ ਤੱਕ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਦੀ - ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਾਧੂ ਜੋਖਮ ਕਿਉਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਮੋੜ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ, ਕੁਹਣੀ-ਉੱਚੀ ਸੀਮਾ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇਖੀ ਜੋ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਹਰੇ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ਦੋ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੰਧ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਡਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਅਸਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਜੋੜਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿੱਜਤਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਲਾਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਪਾਸਿਆਂ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੁਰਗੀਆਂ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਸੀਮਾ ਮਾਰਕਰ ਵਜੋਂ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਵਟੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ, ਕਾਰੀਗਰੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਸੀ; ਕੋਈ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਡਨ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਿਸਤਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਨਿਰਵਿਘਨਤਾ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪਲਾਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਵਿਲੋ ਆਰਚ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਅੰਦਰ ਮੁੜਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਜਾਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਮੀਰ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਲਟੈਣ ਅੰਦਰੋਂ ਚਮਕੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਕੋਮਲ, ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ 'ਤੇ ਪਈ ਜਿਸਦੀਆਂ ਨਰਮ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਤਿੱਖਾਪਨ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਨਰਮ ਅਤੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ: ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਦਾ ਕਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਕਰ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ।

"ਹਮ-ਹਮ?" ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਐਡ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ।"

ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਝਪਕੀ ਮਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦਾ ਪਤੀ," ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖਿਝ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ

ਸਮਾਈਲਜ਼ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸ ਪਲ ਭਰ ਦੀ ਚੁੱਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧੇ। "ਓਏ, ਅੰਦਰ ਆਓ, ਐਡ," ਉਸਨੇ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਿਆ। "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜੇ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਹੈ, ਐਡ?" ਉਸਨੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਸੋਚਾਂ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਐਡ?"

"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਓਹ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ।"

"ਹਾਲੇ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ, ਐਡ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, 'ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।'" ਫਿਰ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ।"

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਓਨੀ ਹੀ ਚੰਗੀ, ਨੇਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਛਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਧੀ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਫ਼, ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਸਾਫ਼ ਚਿੱਟੀ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਲਿਆਉਣ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੰਭੇ 'ਤੇ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। "ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ, ਐਡ; ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਸੀ; ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਚੌਖਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਚਾਨਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਕਮਰਾ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਚਮਕ ਫੈਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਦੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ?

ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। "ਜੋਅ, ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦਾ ਪਤੀ ਇੱਥੇ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣੀ।
ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ, ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ?"
ਉਸਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਲਿਸ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ; ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਔਰਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾ, ਪਿਆਰੀ।"
ਉਹ ਇੱਕ ਮੋਟਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਗਰਦਨ ਚੌੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਭੂਰੇ-ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਗੋਲਾਕਾਰ ਤਾਲਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਗੰਜਾ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ। ਅੱਖਾਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, "ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਛਾੜੋ।"
"ਤਾਂ ਤੂੰ ਬਲਿਸ ਹੈਂ।" ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋਸਤਾਨਾ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਮਗਰਮੱਛ ਦੀ ਚਮੜੀ ਵਾਂਗ ਖੁਰਦਰੇ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਜੋ!" ਮਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਹੌਲੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
"ਇੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ ਨੇ ਬਲਿਸ ਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਜੋਅ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ-"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਟੈਰੇਸਾ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ।
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ "ਗੁਆਚ ਜਾਣ" ਦਾ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਭ ਦੀ ਨੋਕ 'ਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸੀ—
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਐਡ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜੀ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ: "ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ। ਪਤਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਐਲਡਨ ਕੋਲ ਓਨੀ ਹੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਾਥੀ ਨੌਂ ਪਿੰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੈਵੋਟ ਨੱਚਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਹੋਇਆ?"
"ਕੀ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ?"

"ਵੈਲ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਥੇਲੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਸੁੱਕ ਜਾਵੇ, ਪਰ -"
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਐਲਡਨ ਨੇ ਬੇਜਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"
"ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਸਖ਼ਤ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਇੱਕ ਟ੍ਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚੁੱਕੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਕੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ, ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।
ਕਮਰਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਝਰਨਾਹਟ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪਲ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉੱਪਰ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਸੀ: ਇਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਸੀ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਸੀ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਣਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵੀ, ਆਪਣੀ ਰੁੱਖੀ ਸੋਚ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ? ਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਬਦਸੂਰਤ ਸੀ? ਨਹੀਂ; ਇਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਨਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਜਾਵਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਐਲਰਜੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਪੇਂਟ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਚਮਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਚਮਕਦਾਰ ਪੇਂਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਈਲਾਈਟਸ ਦੇ ਧੁੰਦਲਾ ਪੇਂਟ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਰਮ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਸੋਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਸਿਗਰਟ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁਆਹ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਜੋਅ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਦੇ ਦੇ," ਉਸਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਦੇ, ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਆਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸਿਲੰਡਰ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਕਾਰਪੇਟ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਰਪੇਟ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੀ ਪੈਟਰਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ, ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਠਰ-ਠਰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਨ; ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਬੇਹੋਸ਼ ਅਤੇ ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਪਾਈਪ ਜੋੜ ਬੈਠ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸੋਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੋਅ, ਤੂੰ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪਲੰਬਰ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਬੁਲਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਇਹ ਫਿਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲੀ ਖੋਜ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਇਹ ਬਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰੁਮਾਲ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਉਹ ਰੁਮਾਲ ਲੰਘਾਇਆ ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਰਤਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੇਂਦ ਵਿੱਚ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

“ਆਰਾਮ ਕਰੋ,” ਐਲਡਨ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਲਿਸ ਵੱਲ ਗਈਆਂ, ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਉਸ ਵੱਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਹਿਣ ਲਈ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ?" ਫਿਰ ਬਲਿਸ ਨੇ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਵਾਂ ਰੁਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਏਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਐਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਲਿਸ, ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"

ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਡਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਉਸਦੀਆਂ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਚੀਕ ਉੱਠੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਬੈੱਡ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੀਕਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ?" ਐਲਡਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਅੰਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੜ ਲਿਆ; ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੋਵੇ।

ਬਲਿਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਕੀ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ।

"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?"

ਐਲਡਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿੱਧਾ, ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ? ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਟੇਰੇਸਾ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਬੱਸ ਇੰਨੀ ਹੀ ਦਲੀਲ।"
ਐਲਡਨ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸੁੰਗੜ ਗਈਆਂ; ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਸੁੰਗੜ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। "ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ—"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹਥਿਆਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ? ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
ਉਸਦੇ ਦੋ ਵਾਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਵਿਰਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੌਮਾ ਲੱਗ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਵਾਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਫ਼ਰਕ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਲਡਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਉਹ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਤੇਜ਼ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੱਛਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਮੱਛਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ!
ਬਲਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ, ਐਲਡਨ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮਣਕਾ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਮ ਵਿੱਚੋਂ ਟਪਕਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਚਰਚਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਹ ਵਾਕ ਕਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵਾਕ ਜਿਸਦਾ ਇਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਖੈਰ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਜਲਦੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਬੱਸ ਫੜ ਸਕਾਂ।"
ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫਿਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਜੋਅ," ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਐਡ ਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਈਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੇਗਾ?"
ਬਲਿਸ ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੱਸਣੀ ਪਈ?
"ਹਾਂ," ਐਲਡਨ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਪਰ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ: "ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ, ਓਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ-"

ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਲਡਨ ਉਸਦੇ ਮਗਰ-ਮਗਰ ਆਇਆ।
“ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬੱਸ ਅੱਡੇ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਸ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਉਸ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਉਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। "ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋ ਅਤੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"
"ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ," ਐਲਡਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਇਆ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਇਆ। ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਗਲੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਦਮ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਲਡਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸੋ; ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬੇਲੋੜੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇਸ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਬਲਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਖੂਨ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਐਲਡਨ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਲਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਸੜਕ ਦੇ ਮੋੜ ਨੂੰ ਮੁੜਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਪੱਟੀ ਨਿਕਲਦੀ ਦੇਖੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਪਾੜਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਆਕਾਰ ਇਸਨੂੰ ਢੱਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਦੋਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ ਜੋ ਚਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।
ਉਹ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਦੋ ਪੀਲੇ ਮਟਰ ਵਰਗੇ ਆਕਾਰ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵੱਡੇ, ਧੁੰਦਲੇ ਗੁਬਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਸ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਊਬੈਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕੂਪ ਕਾਰ ਸੀ। ਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਝੁਕਣ ਅਤੇ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ:
"ਕੀ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹਾਂ?"
"ਹਾਂ, ਸਿੱਧਾ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖੁੰਝਾਓਗੇ ਨਹੀਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕਾ-ਦੁੱਕਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬੁਲਾਇਆ, "ਓਏ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲਿਫਟ ਦੇਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?"

"ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?" ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਹੌਲੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ।

ਬਲਿਸ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਕੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਉਹ ਬੱਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਲਿਸ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਵਾਬ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

1. ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਪਈਆਂ।

2. ਕਮਰਾ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

3. ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮੰਮੀ ਹਾਂ," ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੋਕਲ ਸਿੰਕਿੰਗ ਗਲਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਟੇਰੇਸਾ ਦੀ ਮੰਮੀ ਹੋ।"

4. ਕੁਝ ਸੂਖਮ ਅੰਤਰ ਵੀ ਸਨ: ਜਦੋਂ ਐਲਡਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਵੱਲ ਝਪਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਬਲਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅਣਸੁਣਿਆ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਿਆ?" ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਐਲਡਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਮੂਰਤ ਸਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਲਿਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਉਸੇ ਪਲ, ਉਹ ਹੋਰ ਸੋਚ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਸੱਪ ਵਰਗੀ ਚੀਕ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਾਇਰ ਫਟ ਗਿਆ। ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਰੁਕ ਗਏ।

"ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।

"ਨਹੀਂ," ਉਸਦੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, "ਇਹ ਚੀਜ਼ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਨੌਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਰੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਥ੍ਰੀ ਰਿਵਰਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਖੈਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ; ਚਾਰ ਹੱਥ ਦੋ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹਨ।"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਝੁਕਿਆ। ਸੜਕ ਧਿਆਨ ਮੰਗਦੀ ਸੀ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਛੋਟੇ, ਤਿੱਖੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੀ ਸੀ ਜਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਾਰਨ ਉਜਾੜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸੜਕ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੜਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਸਤੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੈਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਟੇਕ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋ ਲਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰ ਲੰਘ ਗਈ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਕਿ ਬੱਸ ਰੁਕੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਰੁਕੀ ਹੋਈ ਕਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਧੂਮਕੇਤੂ ਵਰਗੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਲੰਘ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਲਿਸ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਕੇ ਉਸ ਕਾਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਵਾਂਗ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖੀ।

"ਉਹ ਬੰਦਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਭਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵੇਲੇ ਟਾਇਰ ਪੰਕਚਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਹੈ," ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਹਥਿਆਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।

"ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੱਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।" ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੁਲਨਾ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਬਲਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਬਦਲ ਗਿਆ।

ਉਹ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚੱਲ ਪਏ। ਬਾਕੀ ਸਫ਼ਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਬੀਤਿਆ। ਆਖਰੀ ਘੰਟੇ ਲਈ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਡਿਊਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਸੌਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਸਵੇਰ ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਹੋਟਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਰ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ, ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕਾਫ਼ੀ ਔਖਾ ਤੁਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ - ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਤੁਰਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਸੀ।

ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇੰਨੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਕੀ ਗਲਤ ਸੀ? ਮੈਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?" ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ?" ਇਹ ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਰਾਤ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਲੀ ਮਖਮਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਕਾਂਤ ਅਰਧ-ਉਪਨਗਰੀ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉੱਥੇ ਚੁੱਪ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਡੈਨਬੀ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਬਣੀ ਸੰਘਣੀ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਲਗਭਗ ਅਦਿੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿੱਧਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਰਾਹੀਂ, ਸਿੱਧੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਇਹ ਉਹ ਰਸਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਿਰਛੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਦਮ ਬਚਾਉਣ ਲਈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਘਾਹ ਦੇ ਪਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੇਖੀ, ਇੱਕ ਝਲਕ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟਾਰਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ, "ਚੋਰ!"

ਉਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਚਮਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ, ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ।

ਦੋ ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾੜ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਵਾੜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਝੁਕਾ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਵਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਥਿਰ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖਿਸਕ ਸਕੇ, ਸਥਿਰ ਮੂਰਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਿੱਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਉੱਭਾਰ ਤੋਂ ਚਮਕੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਵਾਈਜ਼ਰ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਦੇਖੀ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ!

ਇੱਕ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਬਲਿਸ ਆਪਣੀ ਅੱਡੀ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਅਚਾਨਕ ਹੋਏ ਖੁਲਾਸੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਲਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਉੱਭਰ ਆਏ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਾਈਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਧਾਤੂ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ। ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਅੱਧੇ-ਸਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਡੰਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ; ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸਨ, ਉਹ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਫੁੱਟਪਾਥ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਦੱਬੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਸਨ।

"ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ।
"ਹਾਂ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਟੈਲੀਟਾਈਪ ਮਸ਼ੀਨ ਚਾਲੂ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਖੈਰ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਬਲਿਸ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਅੱਗੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਉੱਥੇ ਬੇਹੋਸ਼, ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ, ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੀ - ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਬੱਸ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਜੋਅ ਐਲਡਨ।
ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਲੱਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਐਲਡਨ ਦੀਆਂ ਚਲਾਕ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ: ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੋੜਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲੈਣਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਉਸਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਰਥ ਸੀ: ਤਾਂ ਜੋ ਐਲਡਨ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ, ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਦੂਜਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤਿਰਛੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਵੀ ਨਾ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਇੰਜਣ ਦੀ ਹਲਕੀ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ। ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮਣਕਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਲਿਸ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਟਪਕਦੀ ਹੋਈ ਉਸਦੇ ਕਾਲਰ 'ਤੇ ਟਪਕਦੀ ਰਹੀ।
ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਕਲਪ ਸੀ: ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਛੁਪ ਕੇ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਸਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ -

"ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਟਰੈਕ ਦੌੜਾਕ ਵਾਂਗ ਝੁਕ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸਿਗਨਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵੀ ਕਦਮ ਹਿਲਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। "ਚਲੋ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਬੈਲਟ ਕੱਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪਾਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੌਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਪਲ ਉਹ ਇਸ ਝਾੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸ ਸੰਘਣੇ, ਹਨੇਰੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵੱਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼, ਹੁਣ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਟੀਚਾ, ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਲੱਭਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਟੀਚਾ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਕਰੇ, ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ।

ਅੱਧੀ ਸੜਕ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ, ਪਰ ਦਰੱਖਤ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ। ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਐਡ ਬਲਿਸ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਉੱਤੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਅਚਾਨਕ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਇਹ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਇਕਬਾਲ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਓਗੇ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ। ਇਸ ਵਾਰ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧੂੜ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖਿਆ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਸੂਸ ਨਹੀਂ।

ਜਾਸੂਸ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਸ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ?"

"ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਲਿਫਟ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਿਆ।"

"ਤੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਬਲਿਸ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

"ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

"ਕਾਸ਼ ਤੂੰ ਸਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ।"

"ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੰਗਾ ਸ਼ਬਦ ਪਤਾ ਹੈ? ਪਛਤਾਵਾ।"
ਬਲਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲਾਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘੱਟ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾਓ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਬਲਿਸ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵਾਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਝਿਜਕ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ, ਹਰ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੀ ਸੀ। ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਇਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਸਕਰਟ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਗੁਲਾਬੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਮੀਜ਼। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰ ਚੋਗਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਟੋਪੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਟੋਪੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।"
"ਚੀਜ਼ਾਂ?"
"ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਸੂਟਕੇਸ। ਓਹ, ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਵਰਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ।"
ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇ-ਸੁਆਦ ਸੀਟੀ ਮਾਰੀ।
"ਓਹ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਬਲਿਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ।"
"ਕਿਵੇਂ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਬਲਿਸ?"
ਬਲਿਸ ਲਈ, ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਡਰ ਦਾ ਪਰਦਾ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਹਾਏ ਰੱਬ!" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ!" ਅਤੇ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਭੱਜਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਿਆ। ਜਾਸੂਸ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਉਸਦੇ

ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਭੱਠੀ ਦੀ ਗਰੇਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਸੂਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਸੀ?"

"ਕੀ ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?"

"ਨਹੀਂ! ਰਹਿਮ ਕਰੋ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਦੇ ਹੋਏ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਸਨੇ ਰੱਖਿਆ? ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ?"

ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਬਸ ਇਹ ਕਰੋ। ਮੰਨ ਲਓ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਵੇਗਾ।"

ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਬਲਿਸ ਹਰ ਕੁਝ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੀਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਜਾਸੂਸ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਹੇ।

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਬਾਲਣ ਲਈ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ? ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚੇ ਬਿਨਾਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਅੱਗ ਬਾਲਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"

"ਸੁਣੋ। ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ।"

ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਜੋ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਛੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਛੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਣ?

ਪਰ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ - ਭੂਤ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ!

ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਜਵਾਬ ਸੀ: "ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰੋਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਐਕਸ-ਰੇ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"

ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

"ਕੀ ਉਸਦਾ ਬੀਮਾ ਸੀ?" ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਾਂ।"

ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਹੈ ਨਾ?

"ਕਿਉਂਕਿ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਡਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬੀਮਾ ਕਰਵਾਇਆ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਲਿਸੀ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।"

"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਭਾਂਡਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ, ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਪਲੇਟ ਚੁੱਕੀ ਦੇਖਿਆ। "ਇੱਥੇ ਬੈਠੋ, ਸਰ, ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਾ ਦੇਖੋ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ।" ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਜਾਸੂਸ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬੈਠੋ। ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੈਕੇਟ ਬਲਿਸ ਵੱਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਟ ਤੋਂ ਖਿਸਕਣ ਦਿੱਤਾ।
ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਜਾਦੂ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨਨ ਦਿਖਾ ਸਕੇ।" ਉਹ ਰੁਕਿਆ, ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋਗੇ। ਅਤੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਸੀ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿਗਰਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੱਭੋ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੱਕ ਦੇ ਪੁਲ ਨੂੰ ਚੁਟਕੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ।
ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਿੱਚ ਲਈ। "ਤੁਸੀਂ ਮੁਰਦਾਘਰ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਸਮਾਨ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ, ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੁਰਘਟਨਾ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ, ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਤ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕਤਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।"
"ਨਹੀਂ!" ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।" ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਾਲ ਚਲਾਈ। "ਆਓ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਮਨੋਰਥ ਬਾਰੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ।"
"ਕੌਣ ਉਸਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ? ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ-"
"ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਜਾਂ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ?"
"ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਬਲਿਸ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਗਰਜਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਿਆ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸ਼ੱਕੀ ਕਤਲ ਦਾ ਕੇਸ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ, ਕੇਸ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਦਸੂਰਤ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ?"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਆਈ।"

ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਿੱਚ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਸਿਗਰਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਫਿਰ ਬਲਿਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸਿਗਰਟ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰੇਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਿੱਚ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?"

"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।"

ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਆਖਰੀ ਖਿੱਚ ਲਈ, ਸਿਗਰਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਚਲੋ ਚੱਲੀਏ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ। "ਵੈਸੇ, ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

ਟੇਰੇਸਾ।

"ਸਮਾਈਲਸ ਉਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰਾ ਉਪਨਾਮ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?" ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਾਸੂਸ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹਥਕੜੀਆਂ ਤੋਂ ਭਟਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਹਾਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਟੈਰੇਸਾ ਕਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਸੀ।"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ।

"ਓਏ, ਇੰਨੇ ਚੁਸਤ ਨਾ ਬਣੋ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗਰਜਿਆ।

"ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। "ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਣ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਪੱਤਰ ਦੇਖਣ ਦਿਓ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਢਿਆ। "ਮੁਸਕਰਾਓ, ਪਿਆਰੇ," ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਟੈਰੇਸਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਇਹ ਮੇਰਾ ਉਪਨਾਮ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ - ਅਤੇ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਾਸੂਸ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚਿੱਠੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ, ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਸੀ, ਇੱਕ ਖਾਲੀਪਣ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਹਾਂ,' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਟੈਰੇਸਾ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋ,' ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਖੁਦ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ?"

"ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਉਪਨਾਮ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਨਾਮ ਫੈਲ ਗਏ।"

ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

"ਖੈਰ, ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਤੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

"ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਨਾਮ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ 'ਸਮਾਈਲਜ਼' ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕੋਇਰ ਕੁੜੀ ਦੇ ਉਪਨਾਮ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਲੱਭਣ ਦਿਓਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਾਂ?"

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਟੀਲਮੈਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਹੁਣ, ਆਓ, ਬਲਿਸ; ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ-"

"ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਹੋ; ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਵੱਡੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ? ਰੁਕੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਉੱਪਰ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਿਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲੱਗੇਗਾ।"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਬਲਿਸ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਟੀਲਮੈਨ ਹੋਰ ਵੀ ਚਿੜਚਿੜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬਲਿਸ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੰਦੀ ਦੇ ਮੂਡ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ

ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਜਾਸੂਸ ਉਸਨੂੰ ਕਾਲਰ ਤੋਂ ਫੜ ਲਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘਸੀਟ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਉਹੀ ਹਲਕੀ ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ, ਉਹੀ ਕਾਗਜ਼। ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

"ਇੱਥੇ," ਉਸਨੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ, ਦੇਖੋ?" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੈਲਫ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਚੀ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। "ਦੇਖਿਆ? 'ਪਿਆਰੀ ਟੇਰੇਸਾ।' ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਹਾ-"

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਦੋਨਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਜਾਸੂਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਡਰੈਸਰ ਵੱਲ।

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਮੂਨੇ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਰ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛਾਣ-ਬੀਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ - ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਖਿੰਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਛਾਣ-ਬੀਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿਲਿਆ?"

ਬਲਿਸ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਹੋਰ ਕੁਝ - ਦੇਖੋ।"

ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ?"

"ਇਹ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ-"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਦੋਸਤ।"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਇਸਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ। ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਿਆ ਸੀ: ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਸੀ ਕਰੈਸਟ 'ਤੇ, 19—

ਬਲਿਸ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਲਟਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਲ।

"ਫਿਰ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਕਿਉਂ ਹੈਂ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ।"

"ਕਿਉਂਕਿ ਤਸਵੀਰ ਵਿਚਲੀ ਔਰਤ ਉਹ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ!"
"ਹੁਣ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ; ਸਬਰ ਰੱਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ; ਅੱਠ ਸਾਲ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹਨ। ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਵਿਮਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਰੰਗੇ ਜਾਂ ਬਲੀਚ ਕੀਤੇ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ।"
"ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ। ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਗੋਲ ਹੈ। ਡੇਨਬੀ ਦੀ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਅੰਡਾਕਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ!"
"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵੀ ਦੇ ਦਿਓ।" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ। "ਚਲੋ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲੀਏ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਗਰਟ ਪੀਵਾਂਗਾ।" ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਰਾਮ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦੱਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਗਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ-"
"ਡੈਨਬੀ?"
“ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਜਵਾਨ, ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗੀ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਇਹੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋਅ ਐਲਡਨ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਮਿਸਤਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਸਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਉਹ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।

"ਉਹ ਇੱਥੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਐਲਡਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੌਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"

"ਕੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਆਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ?"

"ਨਹੀਂ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਉਸ ਲਈ ਅਸਹਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੈਰ, ਇਹੀ ਪਿਛੋਕੜ ਹੈ।"

"ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।"

"ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਸੁਣੋ, ਸਟੀਲਮੈਨ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ।"

"ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਇੱਥੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਪਰ ਉਹ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ। "ਮੰਨ ਲਓ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੜਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਮੰਨ ਲਓ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਅੱਠ ਜਾਂ ਦਸ ਘੰਟੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵਾਧੂ ਘੰਟਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਆਓ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਬਰੇਸਲੇਟ ਪਾਓ, ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੋ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਕੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿਓ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"

"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ?"

"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਾਂਗਾ।"

ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

"ਸੁਣੋ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬੱਸ ਟਰਮੀਨਲ 'ਤੇ ਰੁਕਾਂਗੇ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਡੈਨਬੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਜਾਵਾਂਗੇ।"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਏ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹਾਰੋਗੇ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ।"

ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਉਸੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਬਲਿਸ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। "ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਜਿੰਨੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਡੈਨਬੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਬੱਸ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਬੱਸ ਨੰਬਰ 27। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਖਰਾਬ ਸੀ। ਬੱਸ ਨੰਬਰ 27 ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਜੋ ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬੱਸ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸਟੀਲਮੈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਲਿਸ ਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਇੱਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਜੋ ਹਰ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ ਹੋਵੇ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਪੀਤੀ ਹੋਵੇ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬੈਗ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਚੈੱਕ-ਇਨ ਰੂਮ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ ਸੀ; ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਕਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਾਇਲਟ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆਈ। ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਠੀਕ ਹੈ, ਆਓ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਬਲਿਸ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ।
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੌਰ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਸਟੀਲਮੈਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ।
ਅਤੇ ਇਹ ਟੁੱਟ ਗਿਆ! ਪਿਛਲੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਧੁੰਦ ਹਟੀ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ।
"ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ," ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਸੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦਦੇ ਸਮੇਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਰਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦਿਓ।' ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। 'ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਬੱਸ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਤੱਕ ਵਿਅਸਤ ਰੱਖੇ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਵਿਅਸਤ ਰੱਖੇ।' ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਟਾਪਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਲੰਬੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ; ਜੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਰਮਿਆਨੀ ਦੂਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦਿੱਤਾ - ਡੈਨਬੀ; ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਬਸ ਇੰਨਾ ਕਿਹਾ: "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂ, ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਆ ਜਾਓ।"

ਬਲਿਸ ਨੇ "ਧੰਨਵਾਦ" ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਾਸੂਸ ਵੱਲ ਜੋ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਨਜ਼ਰ ਦਿਖਾਈ ਉਹ ਖੁਦ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਡੈਨਬੀ ਲਈ ਦੋ ਬੱਸਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਸਵੇਰ ਦੀ ਬੱਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ; ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ:
ਫਿਰ ਵੀ, ਡਰਾਈਵਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਝਿਜਕਦਾ ਕਿਉਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਆਦਮੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੈਨਬੀ ਲਈ ਟਿਕਟ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਲਈ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੀ ਦੂਰੀ ਦੀ ਟਿਕਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਡੈਨਬੀ ਤੱਕ ਬਾਕੀ ਰਸਤਾ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਜਾਸੂਸ ਹੋ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਜਾਸੂਸ ਕੁਝ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਟਿਕਟਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਚੱਲੀਏ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪਤਾ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਬਲਿਸ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਗਾਇਆ।
"ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ?" ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਤੱਕ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੁਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਰਾਤ ਦੀ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਹੈ।"
ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਬੋਰਿੰਗ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਝਪਕੀ ਲਓ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਬਲਿਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ, ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਸਰੀਰਕ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਬੱਸ ਦੀ ਧੀਮੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਕਾਰਨ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜਦੋਂ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਗਾਇਆ। ਸੂਰਜ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। "ਜਾਗੋ, ਬਲਿਸ; ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ, ਰਵਾਨਾ ਹੋਵਾਂਗੇ।"

"ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਰਹੀ, 'ਐਡ! ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਐਡ!'"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੰਮਾਈਆਂ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ: 'ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਮੁਸਕਰਾਹਟ,'" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਲਾਹਨਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਸੂਮ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।"

"ਡੈਨਬੀ!" ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬੱਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਗਈ, ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਆਓ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਘਸੀਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਨੌਕਰੀ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ।"

"ਕੀ ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖੇਗਾ?"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ?"

"ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ।"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੈ, ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।

ਹੁਣ ਸ਼ਾਮ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ; ਸੂਰਜ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਰਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਚਲੋ ਉਸਦੇ ਘਰ ਚੱਲੀਏ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰੀ ਸੀ, ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਖਰੀਦਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ, ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸੁੰਨਸਾਨ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਪਵੇਗਾ?"

"ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਹੁੰਦੀ।"

"ਖੈਰ, ਜੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਦਿਸ਼ਾ ਪੁੱਛੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਓ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਈਏ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ।"

ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਇਕਲੌਤਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਸੱਜਣ?"
"ਦੇਖੋ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਯਾਦ ਹੈ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ, ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਖਰੀ ਬੱਸ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਦੇਖਿਆ?"
ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"
"ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਬੱਸ, ਆਖਰੀ ਬੱਸ ਲਈ। ਦੁਕਾਨ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਿਆ।"
"ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਸੁਣਿਆ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ ਸਿੱਧਾ ਚੱਲ ਪਿਆ ਸੀ, ਠੀਕ?"
"ਹਾਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਜਵਾਬ ਆਇਆ। "ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ, ਉਸ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਾਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਫੈਂਡਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ।"
"ਲਾਹਨਤ ਹੈ!" ਸਟੀਲਮੈਨ ਗਰਜਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। "ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭੂਤ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਅਦਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ!"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਦੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਰੇਂਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇ ਐਲਡਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਸ ਸਟਾਪ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
"ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ ਫੁੱਲ-ਵੇ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਟੋਲ ਕਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਖੈਰ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਉਸਦਾ ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ।"
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕੋਨਾ ਮੋੜ ਕੇ ਆਖਰੀ ਘਰ, ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੀਵੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਸਨ, ਪਹੁੰਚੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ, ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਲਿਸ ਆਇਆ, ਸ਼ਾਮ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
"ਹੈਲੋ?" ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਘਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉਹ ਵਿਲੋ ਆਰਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੁੜੇ, ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ; ਜਿਸ ਪਲ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਚਲੋ, ਜਲਦੀ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਬਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। "ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ; ਇਹ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਇੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੋਹਰ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾ ਸਕਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ, ਆਓ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਚਮਕਾ ਸਕਾਂ।"

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਟੋਆ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਝਾਕਿਆ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੱਕਾਂ ਲਗਭਗ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਪਰਦੇ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਅੰਦਰ ਲਟਕਦੇ ਜਾਮਦਾਰ ਪਰਦਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰੇ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਹਰ ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲਿਆ।

ਸਟੀਲਮੈਨ ਆਖਰਕਾਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਜਗਾ ਕੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ, ਕੱਚੀ ਨਿੱਜੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਸੁੱਟਿਆ, ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਟੀਨ ਸ਼ੈੱਡ ਤੋਂ ਜੋ ਐਲਡਨ ਦੇ ਗੈਰੇਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਾਹਮਣੇ ਜਨਤਕ ਹਾਈਵੇਅ ਤੱਕ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਲਿਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁਕੋ। ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਦੇ ਟਾਇਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"

ਇਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਪੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਨਰਮ, ਬਰੀਕ ਧੂੜ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਮੁੜੇ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ, ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਜੇ ਮੁੜਦੇ; ਇੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੁੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਖੱਬੇ ਮੁੜਦੇ, ਉਸ ਪਾਸੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਰੌਂਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਿਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਰਾ, ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ, ਪੱਕੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ, ਸੱਜੇ ਮੁੜਦੀ, ਅਤੇ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ।

ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਅਜੇ ਵੀ ਚਾਲੂ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕੀਤਾ। "ਦੇਖੋ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ,"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਰੀਕ ਧੁੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਖੱਬੇ ਟਾਇਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੈਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੇਖੋ? ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ੈੱਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਾਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਈ, ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਹੀਆ ਉਸੇ ਪੈਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਇਸ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬ੍ਰੇਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਢਲਾਣ ਕਾਰਨ ਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਖਿਸਕ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਅੱਗੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਹੀਆ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਲ ਗਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ। ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਕੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ?

"ਆਓ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਦਾ ਬੱਟ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, "ਆਓ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਈਏ ਅਤੇ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦਾ ਨਾਮ ਕੋਚਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਮਿਲ ਗਿਆ। "ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਾਮ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ, "ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਟੀਲਮੈਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਐਲਡਨ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਮਤਰੇਈ ਧੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੁਟੀਨ ਜਾਂਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੀ ਬੱਸ ਫੜਨੀ ਪਵੇਗੀ।"

ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਖਿੱਚਿਆ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡਾ ਅਧੀਨ ਹੈ?"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਇੱਕ ਦੁਚਿੱਤੀ ਭਰੇ "ਉਮ" ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਜਾਸੂਸ ਵੀ ਹੋਵੇ।

ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਚਾਬੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਚੱਲੇਗਾ।" ਉਹ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕੁੱਲ ਦਸ ਮਿੰਟ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਐਲਡਨ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗਏ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਾਰ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਕੋਚਰੇਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਦਰਅਸਲ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮਾਜ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਾਜ਼ ਹੈ।"

ਬਲਿਸ ਉਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ 'ਤੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਬ ਗਿਆ।
ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਮਾਸਟਰ ਚਾਬੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਕਮਰੇ ਦੀ, ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ, ਹਰ ਕਮਰੇ ਦੀ ਹਰ ਅਲਮਾਰੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ "ਰਹੱਸ" ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਸਲੀ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੇ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਿੰਟ ਦੇ ਦੋ ਢਿੱਲੇ, ਅੱਧੇ-ਖਾਲੀ ਬੋਰੇ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਪਾਊਡਰ ਦੇ ਗੁਲਾਬੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਾਰਨ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਦੀ ਕੰਧ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਸੀ ਕਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੀ ਉਂਗਲ ਰਸੋਈ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੌਫੀ ਪੋਟ 'ਤੇ ਲੱਗੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਕੀ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਰਮ ਸੀ।
"ਉਹ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹੀ ਖੁੰਝ ਗਏ।"
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਗਏ?"
"ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ।"
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਆਓ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਓ।"
ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਲਿਸ ਅਚਾਨਕ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਟੀਲਮੈਨ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਪੁੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਆਓ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਚੱਲੀਏ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਵੱਸੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੂੰ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਇਹ ਕਮਰਾ ਤੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?"
ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਨਹੀਂ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਫ਼, ਸੁਥਰਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਬਾਰੇ ਇਸ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਧਾਰ ਉਸ ਵੱਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈ। "ਹੁਣ ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਬਲਿਸ। ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਹ ਕਮਰਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮਰੇ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈਂ, ਇੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਹੈਂ। ਤੇਰੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਟੁੱਟ ਗਏ ਹਨ, ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"

ਬਲਿਸ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। "ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕਮਰਾ ਖੁਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ: ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈਂ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਲਿਸ ਉੱਥੇ ਬੇਚੈਨ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ?"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਨਿਆਂ ਨੂੰ ਚਬਾਉਣ ਲੱਗਾ। "ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਜੈਕੇਟ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਓ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਬੱਸ ਫੜਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਹਨ।"

ਬਲਿਸ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਉੱਠਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬੱਸ! ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"

"ਓਏ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਖੋਜ ਸੀ।"

ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਮਿਲਿਆ?"

"ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਏ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ।"

"ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੋੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਖਿਸਕ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਦਰਦਨਾਕ ਹੋਵੇਗਾ!"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। "ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਹ! ਜੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਓਨਾ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ?" ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਹਾਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਕੀ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਕੇ ਬਹਿਸ ਕਰੇਗਾਂ?" ਕੰਧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਫਿਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ: "ਅਲਵਿਦਾ, ਮੁਸਕਰਾਹਟ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਉਸ ਮੋੜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਰੁਕੋ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਾਰਨ ਸੁੰਗੜ ਰਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਪਤਲੀ ਪੱਟੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਖਰੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।"

ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬ੍ਰੇਕ ਲਗਾਈ। "ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ..."

"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਛੁੱਟਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਟੋਕਿਆ। "ਇਹ ਛੇ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

"ਨਹੀਂ!" ਬਲਿਸ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਛਾਲ ਮਾਰੀ। "ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ! ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ!" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਦਾ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਾਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੜਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਭੱਜਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

"ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼! ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ!"

ਕੁਝ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਸੂਸ ਦੇ ਪੈਰ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਲੱਗ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੈਦੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਿਆ। ਪਰ ਬਲਿਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਧ ਦੇ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ।

"ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੱਥ ਹਟਾਓ!" ਬਲਿਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਵਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਲੱਕੜ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ

ਤਾਲਾ ਫਰੇਮ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਬਲਿਸ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਠਿਆ, ਅੰਦਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਅਸਲੀ ਗੱਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਹਾਸ ਭਰੀ।
ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਲਿੱਕ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚੂਨੇ ਵਾਲੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਸੀ।
ਸਟੀਲਮੈਨ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਦਮ ਦੂਰ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। "ਤਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਬਲਿਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਓਏ, ਉਹ ਛੱਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ! ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੇ ਬਾਈਸੈਪਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਬੇਚੈਨ ਕਿਉਂ ਲੱਗਿਆ। ਇਹ ਅਸਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।"
"ਕੀ?"
"ਅਨੁਪਾਤ ਬੰਦ ਹਨ। ਦੇਖੋ। ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਇਸ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਛੋਟੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਟੇਢੀ ਤਸਵੀਰ; ਲੰਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਚੌੜੀ, ਮੋਟੀ ਤਸਵੀਰ। ਇਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਬਰਾਬਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਆਓ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋ।" ਉਸਨੇ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘੁੰਮਾਇਆ। "ਹਾਂ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਫਰੇਮ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ; ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਛੋਟੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀ? ਹੋਰ ਕੀ?"
ਉਹ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਦੀ ਰਹੀ। "ਓਹ, ਹਾਂ, ਕਾਰਪੇਟ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੁਆਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਦੇਖੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਸੰਤੁਲਨ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਤਿੰਨ ਪਾਸੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੱਟੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕੰਧ ਦੇ ਬੇਸਬੋਰਡ ਨਾਲ ਫਲੱਸ਼ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਅੱਖ ਅਨੁਪਾਤ, ਸਮਰੂਪਤਾ ਨੂੰ ਤਰਸਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਤਰਸਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੱਕੜ ਦੀ ਉਸ ਕਾਲੀ ਪੱਟੀ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਰਪੇਟ ਚਾਰੇ ਬੇਸਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਰਪੇਟ—"
ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਰੁਕਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਜਕੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ

ਸਾਹ ਭਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਲੱਗ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ।

"ਤੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਪੀਲਾ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਜੇ ਕਮਰਾ ਟੇਢਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ—"

ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੋਢਾ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਡਰ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਕਿਉਂਕਿ—ਕਿਉਂਕਿ—ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਕੰਧ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਣੀ ਹੈ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਫੈਲ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ! ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਿਸਤਰੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਲਡਨ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਕੰਧ ਬਣਾਈ ਸੀ, 'ਸਿਰਫ਼ ਅਭਿਆਸ ਲਈ,' ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਨਿੱਜਤਾ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਪਲਾਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।"

"ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ! ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਤੋਂ ਇੱਟਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਟਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। ਕੌਣ ਗਿਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਨਾ ਰਹੋ! ਇੱਕ ਕੁਹਾੜਾ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰਾਡ ਲਓ; ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਨਕਲੀ ਕੰਧ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ—"

ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। "ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?"

"ਇਹ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਸਾ ਜੋ ਖਿੜਕੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ।" ਬਲਿਸ ਇਸ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ-ਥੱਲੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗਾ, ਇਹ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਾਸੂਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ:

"ਕੋਚਰਾਨ! ਅੰਦਰ ਆਓ, ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਔਜ਼ਾਰ ਲਿਆਓ!"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਕੁਹਾੜੀ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰਾਡ, ਇੱਕ ਛੈਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੱਟ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਸੰਦ ਕੱਢਿਆ। "ਉਹ ਕੰਧ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ, ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਕਾਕਰੇਨ ਨੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਬਲਿਸ ਇਸ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਥਿਰ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਖੋਜ ਦੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਸੁਣੋ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਮਾਰੀ। ਇੱਕ ਸਮਤਲਤਾ ਦੀ ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਠੋਕਰ ਮਾਰੀ।

ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਜਾਂ ਅਪੂਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। "ਅੱਧੀਆਂ ਇੱਟਾਂ, ਪਿੱਛੇ ਖੋਖਲੇ। ਕਿਤੇ ਹੋਰ, ਪੂਰੀਆਂ ਇੱਟਾਂ, ਪਿੱਛੇ ਮੋਰਟਾਰ।"
ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਥੁੱਕਿਆ। "ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ - ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਲਾਸਟਰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। "ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰੁਕੋ; ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗੇ -"
"ਨਹੀਂ! ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਦੋ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਛੈਣੀ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਪਲਾਸਟਰ ਪਰਤ ਨੂੰ ਖੁਰਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਗ ਸਟਾਰਟਰ ਨਾਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਧੂੜ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਲਾਸਟਰ ਦੀਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਗੁਲਾਬੀ-ਚਿੱਟੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਲੰਬਕਾਰੀ, ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪਾੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੈਣੀ ਪਾ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰਾਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਸਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਇੱਟ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਡ ਕੇ ਉੱਪਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਟੱਕਰ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਦੂਜਾ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਤੀਜਾ ਵੀ। ਬਲਿਸ ਆਪਣੇ ਨੰਗੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਛੇਕ ਨੂੰ ਖੁਰਚਣ ਲੱਗੀ, ਇਸਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋ; ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧੱਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਕੱਚੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੋਰਟਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਪਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਲ ਸੀ; ਸੁੱਕੇ ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ, ਇਸਦੇ ਟੁਕੜੇ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ।
"ਪਿੱਛੇ ਖਲੋ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਲਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਵੱਲ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਕਰਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਖਿੜਕੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਧ ਤੋਂ ਇੱਟਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਵਸਤੂ। ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਮਮੀ ਵਰਗੀ, ਥੰਮ੍ਹ ਵਰਗੀ ਵਸਤੂ ਜੋ ਸੀਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੀ ਲੱਕੜ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਟ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖਿੰਡ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਸਨ। ਧੂੜ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਧੁੰਦ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਟੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਸਤੂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਢਾਲਿਆ ਧਾਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਲੀ - ਪਰ ਜਿਸਦਾ ਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ।

"ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਬਲਿਸ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਗਰਜਿਆ। "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ!"

ਜੰਗਲੀ ਘੋੜੇ ਵੀ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਖੈਰ, ਉਹ ਹੁਣ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ।

"ਇਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈੱਨਕਾਈਫ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਲੇਡ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ।

"ਇਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰਤ ਸਕਦੀ ਹਾਂ! ਬਾਹਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਲਿਆਓ, ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਘੋਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"

ਜਦੋਂ ਬਲਿਸ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਭਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਸਟੀਲਮੈਨ ਟਿੱਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚਾਕੂ ਦੇ ਬਲੇਡ ਨਾਲ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਰਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਲਿਸ, ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘੂਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨੀਲਾ-ਕਾਲਾ ਟੁਕੜਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ।

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਬਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਬਲਿਸ ਦੇ ਦੰਦ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ!" ਸਟੀਲਮੈਨ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। "ਤੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!" ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਛਿੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਤਲੀਆਂ ਧਾਗੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਫੜੀ ਰੱਖ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚ ਗਿੱਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਧਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਗੜਿਆ। ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਖ਼ਤ ਧਾਗੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਵਾਲ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬੱਸ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ; ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।"

"ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ।

ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। "ਸਟਿਲਮੈਨ!" ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ, ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਉਸ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਦੇਖੋ! ਉਹ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਤਾਲੇ - ਉਹ ਡੂੰਘੇ ਨੀਲੇ-ਕਾਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ! ਉਹ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੀ! ਇੱਕ ਦੂਤ ਵਾਂਗ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ!"

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। "ਹਾਂ, ਇਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਕੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲਾਪਤਾ ਹੈ। ਸੀਮਿੰਟ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕੰਮ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੇ ਰੱਬਾ, ਕੰਧ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੇਂਟ ਵੀ ਅਜੇ ਸੁੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੈਕਫਿਲ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਇਕੱਲੇ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਬੈਠੇ; ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਦੋ ਨੋਟਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਤਸਵੀਰ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਲਝਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ। ਆਓ, ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਬ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ!"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਬਲਿਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕੰਬਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਗਿਆ।

ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੋਤਲ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤਰੋ-ਤਾਜ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਲਵਾਂਗਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੀਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਭਰੀ।

"ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਸਨ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਬਸ ਦੋ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ।"

"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"

"ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਹੋ ਗਏ ਹਨ; ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਹਾਂ, ਉਹੀ ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਹੈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਬੱਸ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੂਹੋ। ਇਹ ਉਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਬੁੱਧਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ; ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਕੀਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਬੀਮਾ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ, ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੈ; ਇਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਸਮਾਈਲਜ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ। "ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ; ਅਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਟਾਰੀ ਤੱਕ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਕੰਧ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ?"

"ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਡਰਿੰਕ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀਰਵਾਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਕਿਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਾਈਪ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉੱਪਰੋਂ ਸੀ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਤੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ?"

"ਬਸ ਇੱਕ। ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰੁਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸੈਡੇਟਿਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੈਡੇਟਿਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"

"ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ?"

"ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਏਕੜ ਅਤੇ ਮੀਲ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

"ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਟੋਕਿਆ। "ਚਲੋ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਲਈਏ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਗਾਇਬ ਕਰਨਾ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਵਾਂਗੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ, ਬਲਿਸ ਵਿੱਚ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੇ ਸਨ - ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਮੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।"

"ਕਿਉਂ?"

"ਸਿਰਫ਼ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੋੜ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਕਤਲ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੀਤਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਜੋਖਮ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬੇਨਕਾਬ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਦੂਜਾ ਕਤਲ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਾਂਸੀ। ਪਰ - ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਲਾਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ। ਕੱਪੜੇ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਸਨ।"

ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣਗੇ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੋਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ? ਇਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਲਟਕਣ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ।

"ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਚਰਾਈਕ ਕਰਨ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਚਾਨਕ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਦੋ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਟਰਮੀਨਲ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਗਏ, ਸਗੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਗਏ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਮਿਲ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"

"ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੋ ਚੱਕਰ ਕਿਉਂ ਬਣਾਏ ਗਏ? ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ?"

"ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਲਦੀ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਬੱਸ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਕੇ - ਇਹ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ - ਤੁਸੀਂ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਓਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੌਵੀ ਤੋਂ ਅਠਤਾਲੀ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਅੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਸ ਨਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ।"

ਬਲਿਸ ਅਚਾਨਕ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ..." ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਿਆ।

"ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਟਾਲਣਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸੌ ਗੁਣਾ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਵਧ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਾਗਲਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਫਿਰ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ! ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ?"

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਬਾਹਰ ਭੱਜੇ, ਪਰ ਬਲਿਸ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਟੀਲਮੈਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਵੱਲ ਵਧਿਆ।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?

"ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰਾ ਪਾ ਲੈਣ -"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥੋਂ ਹਥਿਆਰ ਖੋਹ ਲਿਆ। "ਨਹੀਂ! ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿਓਗੇ! ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਾਂਗੇ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੌਸਲਾ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਹੈ।"

ਪਰ ਯਾਰ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਲੀਡ ਹੈ?
"ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਜਾਂ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਖੁੰਝ ਗਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਉਹ ਕੌਫੀ ਵਾਲਾ ਘੜਾ ਯਾਦ ਹੈ?"
ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂਗੇ।
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਾਇਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਾਇਰਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਮਾੜੇ ਪੈਚ ਨੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੀ ਵਾਧੂ ਟਾਇਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੀਡ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਟਾਇਰ ਫਟਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੀ ਗੰਧ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਨਰਕ, ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਖਿਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਮੰਨਾਂਗੇ! ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਰ ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕੋਚਰਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ।
"ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਕਾਰ," ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਹੇਠੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ।
"ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੀਡ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਗੋਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕੋ ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਚੀਰੋ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। "ਸਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਜੋ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ - ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!"
ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫ਼ਰ ਸੀ; ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਰਿਹਾ। ਸਪੀਡੋਮੀਟਰ ਦੀ ਸੂਈ ਉੱਚੀ ਉੱਠਦੀ ਰਹੀ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਧੁੰਦਲਾ ਸੀ। ਹਵਾ ਦਾ ਦਬਾਅ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲਗਾਇਆ।
ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਹੌਲੀ ਕਰਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਔਖੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਐਲਡਨ ਦੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਵੀ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਟਾਇਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮੋੜ ਤੋਂ ਲੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਫਟਣਾ ਲਗਭਗ ਤੈਅ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਚੀਕਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਲਿਸ ਵੱਲ ਚੀਕਿਆ।

"ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਜੋਖਮ ਲਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਚਲੋ ਇੱਥੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁਕੀਏ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਬਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਬਚ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੁੜਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਲਗਭਗ ਮਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ।

ਮਾੜੀ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜਿਸ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਉਹ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਟਾਇਰ ਪੈਂਚਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਟੋਅ ਕਾਰ ਭੇਜਣੀ ਪੈਂਦੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ।

"ਕੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਫਲੈਟ ਟਾਇਰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ।

"ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ!" ਆਦਮੀ ਚੀਕਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। "ਇਹ ਪੰਕਚਰ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਉਹ ਇੱਥੇ ਪਹੀਏ ਦੁਆਲੇ ਰਿਬਨ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰਿਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਪਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਉਹ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਕੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਔਰਤ?"

"ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ।"

ਬਲਿਸ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੂਰ ਲੁਕ ਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ; ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੀ। ਜਾਂ ਜੇ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਤੁਰ ਸਕਦੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰ ਕੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ।"

"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਰੀਰ, ਬਲਦ ਵਰਗੀ ਗਰਦਨ, ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਲਾਲ ਵਾਲ ਹਨ?" ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਪਰੇਟਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਾਂ।"

"ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਇੱਥੋਂ ਕਦੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਦੇਖਿਆ? ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੀਡ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ," ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਗਲੇ ਗੇੜੇ ਲਈ ਪਹੀਆ ਚਲਾਓ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਤਣਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਫੜਾ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀਆਂ ਰੋਸ਼ਨੀਆਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੰਘ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਐਸਕਾਰਟ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਜ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਸੀ; ਇਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਗਤੀ-ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਸਕਾਰਟ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਬਲਿਸ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸੀਟ ਦੇ

ਕਿਨਾਰੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਫੜਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਪੀਸਦਾ ਸੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ: "ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾ ਲਵਾਂਗੇ; ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਵਾਂਗੇ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ!" ਅਤੇ ਫਿਰ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਝੁਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਸੀ, "ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਾਂਗੇ! ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾ ਸਕਦੇ?"

"ਉਸ ਸਪੀਡੋਮੀਟਰ ਵੱਲ ਦੇਖੋ," ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਸੂਈ ਡਾਇਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਹੈ! ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਬਲਿਸ। ਉਹ ਇਸ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦੇ; ਅਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੜੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਹੈ? ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੇਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲੀਡ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜਾਣਗੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ, ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਚਤ ਹੋਵੇਗੀ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਐਸਕਾਰਟ ਨੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਾਤ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਵਾਜਾਈ ਘੱਟ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਨੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਡੇਢ ਬਲਾਕ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਇੰਜਣ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਹੇਠ ਚੁੱਪਚਾਪ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੰਬੀ, ਔਖੀ ਦੌੜ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਫਲ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

"ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ; ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

"ਉਹ ਸਾਡੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।" ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਹਿੱਲੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੀ ਲੱਤ ਥਿੜਕ ਗਈ; ਉਸਨੂੰ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਥਪਥਪਾਉਣਾ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਸੰਚਾਰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਚਰਨ ਪਿੱਛੇ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਤੰਗ ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰ ਅੱਗੇ ਸੜਕ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਬਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਹੇਠ ਖੜੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਬਲਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਰ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇ।

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈ," ਕੋਚਰਨ ਨੇ ਹਾਏ-ਹਾਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਵ੍ਹੀਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਮੋੜ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਾਰ ਲੈ ਜਾਓ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰਨ ਵਜਾਉਣ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ?"

"ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗਾ!" ਦ੍ਰਿੜ ਜਵਾਬ ਸੀ। ਕੋਚਰਨ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਹ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਚਰਨ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਬੱਸ ਲੇਟ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕਰੋ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲੋਂ ਗਲੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।" ਉਹ ਗੋਡੇ ਟੇਕਿਆ, ਠੋਡੀ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਲਈ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ।

"ਅਸੀਂ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। "ਇਸਦੀ ਕੁੰਡੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਚਿਸਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਥੈਲਾ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੈਰ ਰੱਖੋ।"

ਬਲਿਸ ਇੱਕ ਪੈਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਫਰੇਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੈਂਡਪੇਪਰ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਗੱਤੇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸੰਦ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਦਰਾੜ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੁੰਡੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹੇਠਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਨਾ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ। ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਚਾਕੂ ਬਲਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਗਈ।

"ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਵੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਉਸੇ ਪਲ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਟੋਏ ਜਾਂ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਹਲਕੀ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਲੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਬਰ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਵਾਂਗ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਡਰ ਨਾਲ ਕਰਾਹਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।

"ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ!"

ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਬਲਿਸ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ; ਲੁਕਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਪੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਰਾਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਦੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਕੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੀ ਟਾਰਚ ਦੀ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ, ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ

ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲਾਟ ਅਸਲ ਗੋਲੇ, ਰਿਫਲੈਕਟਰ ਵੱਲ ਵਧੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਲਿਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਉੱਡ ਕੇ ਕੰਧ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਕਿ ਸਟੀਲਮੈਨ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਦੂਕ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। "ਨਹੀਂ! ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਤੇ ਹੇਠਾਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੀ ਹੈ!"

ਕੁਝ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਬੰਦੂਕ ਨਹੀਂ, ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਟਾਰਚ ਹੀ। ਸਟਿਲਮੈਨ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਿਆਰ-ਕੀਤਾ ਸਟਾਰ ਸ਼ੈੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਇੱਕ ਧੂਮਕੇਤੂ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੈਲ ਗਿਆ, ਛੱਤ ਦੇ ਪਾਰ ਚਮਕਿਆ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੀਵਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟਿਕ ਗਿਆ - ਇੱਕ ਪੈਂਟ ਦੀ ਲੱਤ ਗੋਡੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਸਟਿਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ 'ਤੇ ਘੁਮਾ ਲਈ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ। ਲੱਤਾਂ ਝਟਕੇ, ਮਰੋੜ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਧੜ ਅਤੇ ਸਿਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟਾਰਚ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੋਲ ਤਾਲੇ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਰੰਜੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ੁਤਰਮੁਰਗ ਦੇ ਅੰਡੇ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਬੇਸਮੈਂਟ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿਓ!"

ਬਲਿਸ ਉਸ ਲਟਕਦੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲੱਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਫੜ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਤਾਰ ਫੜੀ, ਸਵਿੱਚ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਛੂਹਣ 'ਤੇ, ਪੂਰਾ ਕਮਰਾ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ, ਡੂੰਘੇ ਕਾਲੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਅਤੇ ਫਿੱਕੇ ਪੀਲੇ ਧੱਬਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬੇਲਚਾ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅੱਧੇ ਤਾਜ਼ੇ ਪੁੱਟੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਢੇਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਮਤਲ ਪੱਥਰ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਪਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਔਜ਼ਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਲਿਸ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅਤੇ ਉਸ ਟਿੱਲੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ - ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਰ ਡੂੰਘਾ ਟੋਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਮਿੱਟੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਇੰਨਾ ਕੰਮ ਇਕੱਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਟੋਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਇੰਚ ਉੱਪਰੋਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ, ਡੂੰਘਾ ਡੱਬਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੇ ਟਰੰਕ ਡੱਬੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਰਗਾਕਾਰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਬਲਿਸ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਰਦ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਉਹ—ਉਹ—"

ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਬੇਜਾਨ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੇ ਤਿੱਖੇ, ਕੋਰੜੇ ਵਰਗੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖਿਆ। "ਰੁਕੋ! ਮੈਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!"

ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿੱਠਾਂ ਮੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਬੱਟ ਨਾਲ ਐਲਡਨ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਖਾਈ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਇੱਥੇ ਖੂਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅੰਦਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਢੱਕਣ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ! ਪੂਰਾ ਢੱਕਣ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ; ਬਸ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕੋ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਵਾ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿਓ—"

ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਤੱਪੜ ਦਾ ਢੇਰ ਪਿਆ ਸੀ, ਤਰਸਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਰਝਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਟੀਲਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਅੱਜ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਪੈਂਨਕਾਈਫ ਦਾ ਬਲੇਡ ਅਚਾਨਕ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ। ਦਰਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਹੁਣ ਸਮਾਈਲਜ਼ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਜੋ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਚੰਗਿਆੜੀ ਬੁਝਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੁਝ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਰੱਸੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਕੱਸ ਕੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬਲਿਸ ਆਪਣੀ ਫਟੀ ਹੋਈ ਬੋਰੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਉਤਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸਲਿੱਪ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸਟੀਲਮੈਨ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। "ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲਓ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਪਲਮਨਰੀ ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ।"

ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਲੜਾਈ ਜਿੱਤ ਗਈ ਸੀ; ਦੋਵੇਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਮ ਲੋਕ ਸਨ, ਇਹ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ। ਡੂੰਘਾ ਹਨੇਰਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਠ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਉਪਕਰਣ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਲੈ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਸਨ, ਉਸ 'ਤੇ ਪਲਮੋਟਰ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜੋ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।

ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬੰਦੂਕ ਲੈਣੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਖੈਰ, ਕੋਚਰਨ ਦੇ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ!"

ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਭੱਜੇ, ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਕ ਕੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਹੇਠਾਂ ਪਏ ਐਲਡਨ ਦੇ ਬੇਜਾਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੂੰਹ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਬਾਂਹ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੋੜੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਠਦੇ ਧੁੰਏਂ ਦੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਫੁੱਲ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਜਾਸੂਸ ਹਾਂ!" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕੇ!"

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਕੋਚਰਨ ਔਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਇੰਟਰਨ ਆਇਓਡੀਨ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬੇਕਾਬੂ ਕਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਲਟਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡਰਾਈਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਐਲਡਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਮਾਨ ਦੇ ਰੈਕ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੀਲ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿੰਟ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਭੱਜ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਪਹੀਆਂ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੂੜੇ ਦੇ ਟਰੱਕ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਗਏ।"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਕੋਚਰਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਹੈ," ਸਟੀਲਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਦੇਖੀ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੌਂ ਵਜੇ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"

ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿਖੇ, ਬਲਿਸ, ਸਟੀਲਮੈਨ, ਕੋਚਰਨ, ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ, ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਐਲਡਨ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ।

"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਇਰਮਾ ਗਿਲਮੈਨ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਰਸ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਦੋ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।"

"ਮੈਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋਅ ਐਲਡਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤਯੋਗ ਬਾਂਡ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਬਾਂਡ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕੀਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ; ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਏਜੰਟ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਮਿਲਾਇਆ।"

"ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਮਾਨ ਵਾਲੀ ਵੈਨ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਰ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ; ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਡੇਨਬੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਦੋ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਕਰੀਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।"

"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੰਧ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਕੰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਮੰਗਵਾਉਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਤੋਂ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ।"

"ਆਖਰਕਾਰ, ਇਹ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਹਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਡ ਇਨਵੈਂਟਰੀ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਂਡ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾ ਨਾ ਕਰਵਾਏ; ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸੇਫ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਬਸ ਇਹ: 'ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹਨਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਡਾਲਰ ਦੇ ਬਾਂਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਹਨ।' ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਚਲੀ ਗਈ।"

"ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਮਦਦ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੇ, ਨਾ ਹੀ ਚੀਕਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲਵੇਗੀ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ।"

"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ। ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਕੋਈ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ।' ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਦੇਖਿਆ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।"

ਅੰਦਰੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਕੋਈ ਚੀਕ, ਨਾ ਹੀ ਕੁਰਸੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੀਲਾ ਸੀ, ਬੱਸ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਸੀ।" ਫਿਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਗਿਆ; ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੰਧ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਬਹੁਤ ਨਵਾਂ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਫਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਉਹ ਕੁੜੀ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਅਚਾਨਕ ਆ ਗਈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜੋਅ ਉਸ ਰਾਤ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਾਲ ਰੁਕਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਬੀਅਰ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਗੁੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਚਾਹ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦ ਦੀ ਗੋਲੀ ਪਾ ਸਕਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਰੱਖਿਆ।

ਜੋਅ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬੀਮਾ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਬਲਿਸ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਭੋਜਨ ਨਾ ਲਿਆ ਕੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਬੱਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋਅ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਬਲਿਸ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਸ ਪਲਾਟ ਟਾਇਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜੋਅ ਨੇ ਟੋਆ ਪੁੱਟਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਿਆ।"

"ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾ ਖ਼ਤਰਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ; ਜੋਅ ਨੇ ਉਸ ਕੰਧ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝ ਲਿਆ।"

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਹਾਂ, ਇਸੇ ਲਈ," ਬਲਿਸ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਚੌਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਜਦੋਂ ਬਲਿਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸਮਾਈਲਜ਼ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੁੰਨੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਪਿਆਰੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੀ।"

"ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਐਡ ਦੇ ਨਾਲ," ਉਸਨੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੇਗਾ।"

ਕਤਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਪੇਨ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬੁੱਢੇ ਬੇਨ ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ $250 ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਮੰਗਣਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰਜ਼ਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਰ ਉਸ ਕੰਜੂਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਗਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਤਿਕੋਣੀ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਵੱਡਾ ਰੁਮਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੰਮ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਸੰਦ - ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?

ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਰੋਜ਼, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੋਗੇ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਖ਼ਤ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਰੋਜ਼, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਦਸ ਸਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਆਖਰੀ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਚਲਦਾ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਰਦੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਬਕਾਇਆ ਤਨਖਾਹ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਝੂਠੇ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ।"

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਰਮ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਸੀ; ਤੁਹਾਡੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਬਚਾਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਧੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਰੋਜ਼, ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਮੇਰੀ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ ਵਜੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਮੈਂ ਦੇਣੀ ਹੈ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਢਾਈ ਸੌ ਡਾਲਰ ਹੈ।"

ਪੌਲੀਨ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਸਿਰਫ਼ ਸਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ; ਨਾ ਤਾਂ ਭਾਵੁਕ ਜਾਂ ਭਾਵੁਕ, ਪਰ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ।"

ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਧਮਾਕਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚ ਸੀ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਰੋਜ਼, ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਇਹ ਹੋਰ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਹਰੇਕ ਜੁੱਤੇ ਦੇ ਤਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਛੇਕ ਹੈ; ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਜੁੱਤੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗੱਤੇ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਚਿਪਕਾਇਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਿਜਲੀ ਜਾਂ

ਗੈਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ।"

"ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ, ਮਿਸਟਰ ਬਰੋਜ਼, ਮੇਰੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਪਿਆਰੀ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਜੋ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੋਗੇ - ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।"

ਬੱਸ ਇਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੇਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਹਿਮਾਨ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਬਰੋਜ਼ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੇਨ ਵੱਲ ਸੀ। ਪੇਨ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ, ਪਤਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਹਿਲਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਚਾਨਕ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਸੁਣਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਉਹ ਦੂਰ ਦੀਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉੱਥੇ ਲਟਕਦੀ ਇੱਕ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੇਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਮੋੜੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਤਿਜੋਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਕਾਸ਼ ਉਸ ਕੋਲ ਦੂਰਬੀਨ ਹੁੰਦੀ।

ਪੇਨ ਨੇ ਬੁੱਢੇ ਕੰਜੂਸ ਨੂੰ ਰੁਕਦੇ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਨੇ ਪਰਦੇ ਦੀ ਰੱਸੀ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।

ਪੈਂਨ ਨੇ ਦੰਦ ਪੀਸ ਲਏ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ? ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਰਨ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਝਾਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੈਂਨ ਆਪਣੀ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ, ਬਰੋਜ਼ ਡਾਇਲ ਦੀ ਘੁੰਮਦੀ ਸੂਈ 'ਤੇ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤੀ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।

ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜੋ, ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਘੜੀ ਦੇ ਸਾਈਜ਼ 'ਤੇ ਨੰਬਰ 8 ਹੈ। ਫਿਰ ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਜਿੱਥੇ ਨੰਬਰ 3 ਹੈ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ, ਇਸ ਵਾਰ 10 'ਤੇ। ਕਾਫ਼ੀ ਆਸਾਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ —8-3-10।

ਬਰੋਜ਼ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਸ਼ਬੈਕ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਪੇਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮਰੋੜਿਆ। ਦੇਖੋ, ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ! ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ

ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ, ਬਾਕੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੈਸ਼ਬੈਕ ਵਾਪਸ ਲਿਆ, ਤਿਜੋਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਪਲ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅੱਗੇ ਵਧੀ, ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜੋ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਢੇਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਰਗੇ ਹੱਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ, ਨਰਮ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪੈੱਨ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਚ ਪੋਸਟ ਤੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਲਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਤਾ ਸੀ; ਬੱਸ ਇਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਪਰਦਾ ਉੱਠਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਬਰੋਜ਼ ਦਾ ਹੱਥ ਰੱਸੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਫਿਰ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰੋਜ਼ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਵਰਾਂਡੇ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਚਮਕੀ।

ਪੇਨ ਨੇ ਇਸ ਪਲ ਭਰ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦੇਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਲਈ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਕੜਕਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ "ਸ਼ੁਭ ਰਾਤ" ਕਹੀ, ਜਿਸਦਾ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਕਦਮ ਵਰਾਂਡਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸੀਮਿੰਟ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਲੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਪੇਨ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੂਰ ਤੱਕ ਮੱਧਮ ਪੈ ਗਈ, ਤਾਂ ਪੇਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਰੋਜ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ; ਉਹ ਇੰਨਾ ਕਿਫਾਇਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਨੌਕਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਕਾਈਲਾਈਟ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪਲਾਂ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਹਾਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾਵੇ।

ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਬੈਠੀ। "ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋਵਾਂਗੀ-"

ਸਕਾਈਲਾਈਟ ਹੁਣ ਬੁਝ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰੋਜ਼ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਸੀ; ਜੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਬਰੋਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਪੇਨ ਨੇ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ; ਉਹ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਘਰ ਹੁਣ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਬੇਜਾਨ ਸੀ। ਪੈੱਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੰਮ 'ਤੇ ਨਾ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਹੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਜੋ ਉਹ ਸੀ - ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ।

ਜੇ ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੇਗਾ? ਕੱਲ੍ਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਬਰੋਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੁਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਤਿੱਖੇ ਅਤੇ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਰੱਖ ਲਈ, ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਦੂਜਾ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਬਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ...

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੇਟੀ ਕੱਸ ਲਈ। ਖੈਰ, ਉਹ ਅੱਜ ਰਾਤ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਰੋਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘਰ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੜਕਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਪੱਕੀਆਂ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਖੇਤ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਪਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ, ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਤਿਜੋਰੀ ਵੇਖੀ ਸੀ।

ਕਾਇਰਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦਲੇਰ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡੇ ਜੋਖਮ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ - ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਗੁੱਸੇਖ਼ੋਰ ਬੁੱਢੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਚੋਰ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਇਹ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਘੁਸਪੈਠ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਚੌਖਟੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸੇ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਢੱਕਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੁੰਡੀ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ।

ਉਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੇ ਛੋਟੇ ਔਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਫਰੇਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਲਈ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਸਬਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਮਾਲ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ,

ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੁਮਾਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕਦਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਟਾਰਚ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਮਾਚਿਸਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੇਫ 'ਤੇ ਡਾਇਲ ਚਾਲੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਚੀਜ਼। ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਸੁਮੇਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ —8-3-10। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਦਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਕੈਸ਼ ਬਾਕਸ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ, ਮੁੱਖ ਪਾਵਰ ਸਵਿੱਚ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਅਚਾਨਕ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਰੋਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਾਥਰੋਬ ਉਸਦੇ ਪਤਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਕੰਧ ਦੇ ਸਵਿੱਚ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਇੱਕ ਪੈੱਨ ਵੱਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਬੰਦੂਕ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਪੇਨ ਦੇ ਗੋਡੇ ਝੁਕ ਗਏ, ਉਸਦੀ ਸਾਹ ਦੀ ਨਾਲੀ ਸੁੰਗੜ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ - ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਦੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਸ਼ੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਸੜਦੀ ਹੋਈ ਮਾਚਿਸ ਕੱਢ ਲਈ।

"ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ, ਹੈ ਨਾ?" ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤਿਜੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਲਾ ਬਜ਼ਰ ਵੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੇਖੋ?"

ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਪੇਨ ਕੋਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ।

"ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਠੀਕ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੱਟਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। "ਹੁਣ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ—"

ਉਸਦੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। "ਉਹ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰੋ," ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ!"

ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਨੰਗਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਪੇਨ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਬਰੋਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨੋਕ 'ਤੇ ਫੜੀ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ।

ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਵਜ੍ਹਾ ਡਰ ਦੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

"ਨਹੀਂ!" ਉਸਨੇ ਹਾਉਂਕਾ ਭਰਿਆ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਿਆ।
ਇਸ ਨਾਲ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ। "ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਤਾਰ ਦਿਆਂਗਾ!" ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਤਿਕੋਣੇ ਹੈਂਡਲ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪੈੱਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਕਾਇਰਤਾ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਇਰਤਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ਵੀ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੈੱਨ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਫੜ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਜੋਖਮ ਸੀ ਕਿ ਬਰੋਜ਼ ਨੇ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਗਿਆ। ਬੰਦੂਕ ਬੇਕਾਰ ਕਲਿੱਕ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਛੱਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੋਈ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜਾਮ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾ ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪੇਨ ਨੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰੁਮਾਲ ਲਈ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਰੁਮਾਲ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਤਲੇ ਸੱਜੇ ਗੁੱਟ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਪਤਲੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਰੋੜਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੱਥ ਦਰਦ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ, ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਬੰਦੂਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਪੇਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਿੱਗਿਆ, ਉਹ ਜੇਤੂ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਿਆ, ਉਸਦਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਉੱਠਿਆ, ਪੰਜੇ ਫੜੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਰੁਮਾਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।
ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੂਹਣੀ ਉੱਤੇ ਟੇਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤਿੱਖਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਚਾਕੂ ਨੇ ਪੇਨ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। "ਤੂੰ ਡਿੱਕ ਪੇਨ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼! ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹਾਂ! ਤੂੰ ਡਿੱਕ ਪੇਨ ਹੈਂ, ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਮਚਾਰੀ! ਤੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ—"
ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬਸ ਇਹੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਮੌਤ ਦਾ ਵਾਰੰਟ ਸੀ। ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਪੇਨ ਇੰਨੇ ਨਸਾਂ-ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਝੁਕਣ ਦਾ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ, ਬੰਦੂਕ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਦੋਸ਼ੀ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਕਲਿੱਕ ਹੋਇਆ - ਜਾਂ ਤਾਂ ਗੋਲੀ ਜਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਚੈਂਬਰ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕਲਿੱਕ ਦਾ ਭਾਰ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੇ ਉਸ ਅਸਪਸ਼ਟ

ਬਹਾਨੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸੀ; ਇਸਨੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਭਾਵੁਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਡੇ, ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਰ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਪੋਕ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਡਰਪੋਕ ਸੀ।

ਬਰੋਜ਼ ਕੋਲ ਰਹਿਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਨਹੀਂ! ਪੈੱਨ—ਡਿਕ, ਨਹੀਂ! ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੀ—"

ਪਰ ਬਰੋਜ਼ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਪੇਨ ਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੇ ਤੀਜੀ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਬੰਦੂਕ ਫਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਬਰੋਜ਼ ਦਾ ਪੂਰਾ ਚਿਹਰਾ ਧੁੰਏਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧੁੰਆਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਖੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਲਕੀਰ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਬੁੱਲ੍ਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਫਟਿਆ ਹੋਵੇ।

ਪੇਨ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਖਿਡਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹੇ ਗਏ: "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਰੋਜ਼, ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ-"

ਫਿਰ ਉਹ ਖਾਲੀ-ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ! ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਹੈ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ!"

ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਬੰਦੂਕ ਖੁਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਚੁੱਕਿਆ, ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਰਗੜਿਆ, ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੂਹਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਸਕੇ; ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰੇ, ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਈ।

ਉਸਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਹੀ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਗ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਘਟੇਗੀ।

ਨਕਦੀ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਢੱਕਣ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਰਥਹੀਣ ਸੀ; ਇਹ ਖੂਨ-ਖ਼ਰਾਬਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਗਿਣਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸਨ; ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਵੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪਏ ਲਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਮਨ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਪਰਾਧ ਘੱਟ ਘਿਨਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਤਲ ਜਾਂ ਡਕੈਤੀ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਝੂਠ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ

ਵਸੂਲੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜ਼ਮੀਰ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਗਿਣੇ, ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਭਰੇ, ਅਤੇ ਬਟਨ ਲਗਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗਾ - ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਬੌਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਭੜਕਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅੱਜ ਰਾਤ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕਦੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਮੀਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"

ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਦਰਤੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇਗਾ; ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੱਲ੍ਹ। ਸਦਮਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਨਕਦੀ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਵਾਪਸ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੰਜੂਸ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਸਨ। ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਪੂੰਝਿਆ, ਫਿਰ ਡਾਇਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ; ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੁਮਾਲ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਗਲੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇ ਸਲੇਟੀ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜਿਆ, ਦੂਰ ਵਾਲੀ ਟਰਾਮ ਲਾਈਨ ਵੱਲ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਇਸ ਖਾਸ ਸਟਾਪ 'ਤੇ, ਇਸ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ-ਦੋ ਵਾਰ ਤਾਰਿਆਂ ਭਰੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭੇਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਯਾਦ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪੌਲੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ, ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਝਲਕ ਸੀ। ਕਤਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਘੁੰਮਦਾ ਬਰਫ਼ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਗਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਪੀਣੀ ਪਈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕੌੜੀ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਤੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਹੈ ਨਾ? ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਹਾਂ, ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਸੀ, ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰੀ 'ਤੇ।

ਇਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਸੀ; ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖੁੰਝਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਵਿਸਕੀ।" ਬਾਰਮੈਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਹੋਰ।"

ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਿਗਲਣਾ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

“ਰੇਡੀਓ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ,” ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਇਹ ਸ਼ੱਕੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਬਾਰਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਗਈ। ਅਸਹਿਣਯੋਗ। ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਉਹ ਧੜਕਦਾ ਢੋਲ। “ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਾਲੂ ਕਰੋ।”

"ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਓ, ਸਰ," ਬਾਰਮੈਨ ਨੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਝਿੜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। "ਕਿੰਨਾ?" ਉਸਨੇ ਅੱਧਾ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸੈਂਟ ਦਾ ਨੋਟ ਕੱਢਿਆ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਸੀ।

"ਅੱਸੀ ਸੈਂਟ।"

ਉਸਦਾ ਢਿੱਡ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ! ਉਹ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। "ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੀਣ ਲਈ ਪੈਂਤੀ ਡਾਲਰ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।"

"ਇਹ ਬ੍ਰਾਂਡ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।" ਪਰ ਬਾਰਟੈਂਡਰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਚੌਕਸ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਬਿੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹਰ ਹੱਥ ਦੀ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਸਕੇ।

ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੈਸੇ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਪੇਨ ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ!

ਟਾਇਲਟ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?

"ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਸਿਗਰਟ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ।" ਪਰ ਬਾਰਟੈਂਡਰ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ; ਪੇਨ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਪੈੱਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਦੇ ਬਟਨ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਨੋਟ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਦਸ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਸੀ; ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅੱਗੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਡੱਬਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡ ਗਿਆ। ਬਾਰਮੈਨ ਦਾ ਸਿਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ—" ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੈਸਿਆਂ 'ਤੇ ਪਈ।

ਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਚੀਜ਼ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਹੈਂਡਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ; ਇਹ ਲਾਈਨਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਹਿੱਲ ਗਈ। ਇਸਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਾਰ ਹੇਠ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ।

ਬਾਰਟੈਂਡਰ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਿਆ ਸੀ!" ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਬਰੋਜ਼ ਵਾਂਗ ਕੋਈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਬਲਦ ਵਾਂਗ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੇਨ ਨੂੰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਫੜ ਲਿਆ, ਲਗਭਗ ਬੇਵੱਸੀ ਨਾਲ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਝਪਟ ਕੇ ਚੀਕਿਆ: "ਪੁਲਿਸ! ਡਕੈਤੀ! ਮਦਦ!"

ਪੈਂਨ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੁਆ ਬੈਠਾ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲਾਪਣ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਰੋਕਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਬਾਰਮੈਨ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਟਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮਰਬੰਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟਾਕਾ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਵੇ।

ਉਹ ਖੰਘਦਾ ਹੋਇਆ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਹੋਰ। ਹੁਣ ਦੋ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੋ। ਪੇਨ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ; ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਾਂਗ ਭੜਕ ਉੱਠੇ, ਇੱਕ ਰੰਦੇ ਟਾਇਲਟ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰ ਗਏ।

ਉਹ ਚਿੱਟੇ ਐਪਰਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚੇ ਥੰਮ੍ਹ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਦੋ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਕਤਲ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ, ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ?

ਪੈਸੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਹਰੇਕ ਨੋਟ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਗਿਣਿਆ। ਵੀਹ, ਚਾਲੀ, ਸੱਠ, ਅੱਸੀ। ਕੁਝ ਨੋਟ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ; ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਭਿਆਨਕ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਨੋਟ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅੱਧਾ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦਾ ਇੱਕ ਧੱਬਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਕੀਤੀ, ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂੰਝ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਖੂਨ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ।

ਹੁਣ ਉਸ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਬਟਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ

ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਰਾਬੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਮੌਕਾ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੈੱਨ ਪੈਸੇ ਕਢਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ 'ਤੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੈੱਨ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ।

"ਓਹ, ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?"

ਪੇਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਢੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੌਸ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਹਾਂ—"

ਸ਼ਰਾਬੀ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਬੜਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪੈੱਨ ਦੇ ਕਾਲਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਨਾ ਦੱਸੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲਟਕਾਇਆ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ—"

ਪੇਨ ਨੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਹੱਥੋਪਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਿਹਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪੈੱਨ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤਮ ਨਤੀਜਾ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਵਾਰ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਕੋਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਫਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

"ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੈ; ਤੂੰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।" ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਚਾਰ ਗੁਲਾਬ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ—"

ਪੈੱਨ ਨੇ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। "ਆਹ, ਇਸਨੂੰ ਪੀ। ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਮੈਂ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਤ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਵਿੱਚ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਹੋਈਆਂ। ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੋਤਲ ਨਾਲ ਪਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਾਬੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬੰਦ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਬੰਦ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ।

ਸ਼ਰਾਬੀ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, "ਤੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈਂ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਪੀਣ ਲਈ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ!"

ਪੈੱਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ।

ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪੈੱਨ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗਾ? ਰਾਤ ਭਰ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਿਆ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਾਨਾਂ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ!

ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਰਾਤ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਦੋ ਸ਼ਰਾਬਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਮੌਤਾਂ ਕਰਕੇ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ (3-B)। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ - ਉਸਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਬੀ ਲੱਭ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਬਣ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੋਹਰਾ ਕਾਤਲ।
ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗੀ।
ਉਸਨੇ ਮੂਹਰਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਗਰੀਬ, ਬੇਸਹਾਰਾ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਸੋਫੇ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਡਰ ਦੇ ਢੋਲ ਵੱਜਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੇ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?"

ਸੂਰਜ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਲਿਆਇਆ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ; ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੌਲੀਨ ਬਾਹਰ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਚੁੱਕ ਰਹੀ ਸੀ। "ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ-"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਾ ਕਰੋ—" ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਨਾਲ ਬਿੱਲ ਭਰੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੱਢੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ।
ਉਹ ਬਸ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ। "ਡਿਕ!" ਉਸਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਬਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ-"
"ਨਹੀਂ!" ਨਾਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਲਦੇ ਚਾਕੂ ਵਾਂਗ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ!"
ਉਸਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ—"

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮੋਢੇ ਫੜ ਲਏ। "ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਦੱਸੀਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।"

"WHO?"

ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਚਾਰਲੀ ਚੈਲਮਰਸ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ।

ਪਰ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ!

"ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ।" ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛ, ਪੌਲੀਨ; ਮੈਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ! ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤੀ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਪੈਂਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਉੱਥੇ ਲਾਂਡਰੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਵੀ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਵਾਪਸ ਉਸੇ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੁਹਿਆ ਹੁੰਦਾ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਢੋਲ ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਇਹ ਤਾਂ ਬਸ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ।

ਉਹ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੱਪ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਮ ਦਿਨ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਅੱਕ ਗਿਆ, ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ। "ਉਹ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—"

"ਕਿਉਂ, ਡਿੱਕ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ? ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਲੋਕ ਰੁਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ-"

ਉਹ ਫਰੇਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। "ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ? ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗੇ! ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਓ!" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।

"ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ? ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"

"ਉਹ ਇਸ ਵਿੰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ! ਉਹ ਉੱਪਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ-"

"ਡਿਕ, ਤੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਕੀ ਹੋਇਆ?"

"ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰੋ।" ਹਾਂ, ਉਹ ਡਰਪੋਕ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਪੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਫੜਿਆ। "ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਚਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।"

ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਬਚੀਆਂ ਸਨ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਜੇ ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।"
ਇਹ ਫਿਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਘਾਤਕ ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫਨਲ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਉਸਦੀ ਕੱਛ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਕੋਣ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਬੰਦੂਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੁਕੀ ਰਹੀ।
ਉਸਨੇ ਕੁੰਡੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ, ਇਸਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਨਿਹੱਥੇ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾੜਾ ਵਧਿਆ, ਚੌਕੀਦਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੋਟੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਗਾਰ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਲੁਕਵੀਂ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਪੈਨ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਫਲੈਟ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਫਲੈਟ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਤੋਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ?"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਘੇ ਤਾਂ ਪੈਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਬੇਜਾਨ ਹੋ ਕੇ ਝੁਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੁੱਕ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਬੈਗ। "ਨਹੀਂ," ਇਹ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ।"

ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਪੌਲੀਨ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਬਾਕੀ ਪੈਸੇ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਦਬਾਇਆ?"
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।
"ਡਿਕ, ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਤੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਸੁਣੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
"ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗੀ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ। "ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ?"
ਦੋ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੌੜੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦਿੱਤੀ। "ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਬੁਰਾ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਿਆ। "ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਹਨ, ਪੌਲੀਨ। ਇਹੀ ਜਾਣਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਚਲੋ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ। ਉਹ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਉਣਗੇ; ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬਹਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।"

ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਲੈਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀਕੈਂਡ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ, "ਪੌਲੀਨ, ਜਲਦੀ ਕਰੋ! ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਪੌਲੀਨ!"

ਉਹ ਬਹੁਤ ਰੋਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪਤਨੀ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਅਸਲ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ।

ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਾਲਰ ਦਾ ਬਟਨ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸ ਵੱਲ ਕੀਤਾ। "ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਉਹ ਉਸਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖਿਸਕਦੀ ਹੋਈ।

"ਸਿੱਧਾ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇਖੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ -"

"ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਇਹ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ।"

ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾ ਕੇ ਇਸਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਜਾਓ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ।"

"ਨਹੀਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਿਓ-"

"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਰਿਹਾ; ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਮਿਲਾਂਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਚੱਲੀਏ। ਮੈਂ ਛੱਤ ਜਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ; ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਟਿਕਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਟਰਮੀਨਲ ਤੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਓ—" ਉਹ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਵੱਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ। ਮਾਂਟਰੀਅਲ ਲਈ ਦੋ ਟਿਕਟਾਂ—"

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਮਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। "ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਾਂ?"

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਤਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ। "ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਪੌਲੀਨ। ਹੁਣ, ਉੱਥੇ ਹਰ ਰਾਤ ਅੱਠ ਵਜੇ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਟਰਮੀਨਲ ਤੋਂ ਅੱਠ ਵਜੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ

ਅੱਪਟਾਊਨ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਹੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਡੇਅ ਕੋਚ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਰੱਖੋ—"

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬੜੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗਾ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ—"

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੱਟਿਆ। "ਪੌਲੀਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ -" ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਸੀ। "ਪੌਲੀਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ -"

"ਇੱਥੇ—ਇਸ 'ਤੇ। ਇਸ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਾਰਨੇਲੀਅਨ ਕਰਾਸ ਕੱਢਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਉਸਨੇ ਗਿਰਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਥੇਲੀ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਇਸ 'ਤੇ ਰੱਖੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ; ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਉਸ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਂਗਾ। ਮੀਂਹ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧੁੱਪ, ਮਰਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਮਿਲਾਂਗਾ!"

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਪਰ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਛੂਹ ਗਏ।

"ਜਲਦੀ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਦਿਓ—"

ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਫੁਸਫੁਸਾਈ: "ਡਿਕ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ। ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਣਾ।"

ਉਹ ਵਾਪਸ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਚੌਖਟੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੇਠੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਲਚ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਦੂਰ ਤੱਕ ਵੀ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਸਨ। ਪੇਨ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਦੇਖ ਸਕੇਗਾ। ਉਹ ਦੇਖੇਗਾ; ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਦੋ-ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ। ਲੁਕਣ-ਮੀਟੀ ਦਾ ਖੇਡ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ; ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣ ਲਈ ਬੱਸ ਫੜੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ

ਜੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਫਿਰ, ਪੈਂਨ ਦੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਕੁਝ ਧੂੰਆਂ ਛੱਡਿਆ, ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪੇਨ ਦੇ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਗਰਮ ਹੋ ਗਏ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਵੀ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ, ਇੱਥੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ।" ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਡਰ ਅਤੇ ਕਾਇਰਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਫੜੀ, ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਲੈਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ। ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਪੱਕੇ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਆਸਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਏ ਸਨ।

ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ। ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਬੱਸ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਖੜੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਗਲਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੀਨ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੌਲੀਨ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ, ਪਰ ਨੇੜੇ ਹੀ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੱਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਪੈਂਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ।

"ਮੈਂ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇਣ ਲਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ!"

"ਖੈਰ, ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ? ਅਗਲੀ ਵਾਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਓ!"

ਪੇਨ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਕੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਪੇਨ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੇਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੇਨ 'ਤੇ ਟਿਕ ਗਈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵੈਸਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼। ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਡਗਮਗਾਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ ਦੋਸਤ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਪੇਨ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ—"

ਪੇਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਤਾਲਮੇਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਝਟਕੇ ਵਿੱਚ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ

ਜਨਤਕ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਧੁੰਦਲੇ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਨਯੋਗ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ।
ਉਹ ਆਦਮੀ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੇਨ ਕੋਲ ਬੰਦੂਕ ਹੈ? ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰੁਕਣਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੇਨ ਦੇ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਨੇ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਪੇਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਸ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜੀਵ, ਭਾਵੇਂ ਚਾਰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੋ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਇੱਕ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ: ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਪੇਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਇਹ ਕਥਨ ਛਾਨਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਣ ਕੇ ਕੱਢੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਤ ਵਾਂਗ ਕਠੋਰ ਲੱਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ; ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਮੋੜਿਆ, ਅੱਧਾ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ, ਅੱਧਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ। ਪੇਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਘਬਰਾਹਟ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।
ਪੇਨ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਬੈਰਲ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਦਰਾੜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਕੁੰਡੀ ਫੜੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਹੁਣ, ਜੇ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਨੌਬ ਮੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫਰੇਮ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਮੁੜਿਆ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਦਰਾੜ ਚੌੜੀ ਹੋ ਗਈ। ਪੇਨ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਬੈਰਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਦਰਾੜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਟੱਕਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਅਤੇ ਗਿੱਟੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ।
ਪੈਂਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਨਕਦੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਬਟੂਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਵੀ ਚੁੱਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੈਜ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ।
ਉਸਦੀ ਵੈਸਟ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸਸਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤੇ ਕਾਰਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਸੀ। ਸਟਾਰ ਫਾਈਨੈਂਸ ਕੰਪਨੀ। ਕਰਜ਼ੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਤੱਕ, ਬਿਨਾਂ ਗਰੰਟੀ ਦੇ।
ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੂਦਖੋਰ ਸੀ, ਜੋ ਪੇਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ।

ਉਹ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਘਬਰਾਹਟ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਖਰੀਦਦਾ ਰਿਹਾ; ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦਰ ਵਧਦੀ ਰਹੀ; ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਸੁੰਗੜਦੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ; ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਉਹ ਕੀ ਸੀ - ਗੋਲੀ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼?"

"ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ 3-ਬੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"

ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਦੇ ਬਟਨ ਲਗਾਏ, ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ; ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਬਾਹਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਝਾਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਹਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਖੈਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਔਰਤਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈਆਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।

"ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਬਸ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।

ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗਾ। ਤੀਜੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਉੱਪਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਜਿੱਥੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਰੁਕੋ!" ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਲਮ ਓਨੀ ਹੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਅੰਦਰ ਜਾਓ, ਸਾਰੇ! ਮੈਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ!"

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਟਾਕਿਆਂ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਪੈਂਨ ਅਚਾਨਕ ਰੇਲਿੰਗ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਰੇਲਿੰਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਖੁੰਝ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਗੋਲੀ ਪੇਨ ਨੂੰ ਲੱਗੀ।

ਗੋਲੀ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਹਫ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਖਿਸਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਰੇਲਿੰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ, ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਖਿਸਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਪਲਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਪੈਂਨ ਵੱਲ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।

ਚਾਰ।

ਪੈਨ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਨਾ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ। ਪੌੜੀਆਂ ਇੱਕ ਐਸਕੇਲੇਟਰ ਵਾਂਗ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਫਿਰ ਉੱਥੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜੁੜਵਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ। ਗਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ, ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਬ੍ਰੇਕ ਨਾਲ ਰੁਕ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਟੈਕਸੀ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਖੂਨ ਨੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਹੇਠ ਚਿਪਚਿਪਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 8:20 ਤੱਕ ਰੁਕ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਪੌਲੀਨ ਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਚਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ।
ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਮੋੜ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਪੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੈ?"
"ਚੌਥਾਈ ਤੋਂ ਛੇ, ਕੈਪ।"
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਲੈ ਜਾਓ।" ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੇ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਬਸ ਹੌਲੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
ਹੁਣ ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਪੈਸੇ ਸਨ। ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।
ਗੋਲੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੂਨ ਵਗਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੂਨ ਸੁੱਕਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਦਰਦ ਉਸਨੂੰ ਤੜਫਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।
ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ: "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੜਵੱਲ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ," ਪੇਨ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣਾ। ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ, ਇੰਨਾ ਸਾਦਾ। ਘੁੰਮਦੇ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਪਰਛਾਵੇਂ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਆਈਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਧੱਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸੰਧਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਕੁਝ ਲੋਕ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ

ਝੀਲ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿੰਬੂ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਪੌਪਕੌਰਨ ਵਿਕਰੇਤਾ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਦਿਨ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂਬੇ ਵਰਗੇ ਪੱਛਮੀ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁੱਖ ਕਾਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਭੰਵਰ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਵਾਰ, ਉਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਅੱਠ ਵਜੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣਾ।"
"ਹਾਂ, ਸਰ। ਪੌਣੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਹਨ।"
ਜਦੋਂ ਗੱਡੀ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੱਕਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਤਾਂ ਪੈਂਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਰਾਹ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਲੈ ਲਓ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਟੇਮਲੇ ਅਤੇ ਰੂਟ ਬੀਅਰ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਟੇਮਲੇ ਅਤੇ ਰੂਟ ਬੀਅਰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ—"
ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਰੀਅਰਵਿਊ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਪੇਨ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਲਰ ਕੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।
ਡਰਾਈਵਰ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੋਗੇ?"
ਪੇਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਉਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਧੂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਪੈਂਨ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਖੁਦ ਕੁਝ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਸਨੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਗੀਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਵੀ ਨੱਚਦਾ ਸੀ," ਪੈਂਨ ਨੇ ਧੁਨ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਸੋਚਿਆ, "ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।"

ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਰਿਚਰਡ ਪੇਨ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਅਲਰਟ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੇਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਫਾਈਨੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਰੋਲਡ ਕੈਰੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਿਊਟੀ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਗਸ਼ਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਭੱਜ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਖੂਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਫਰਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ - ਉਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ।

"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨ ਦਿਓ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ," ਪੇਨ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਚਾਨਕ ਸਥਿਰ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ - ਹੁਣੇ - ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਘਟਨਾ ਡਰਾਈਵਰ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀ। ਪਾਰਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਸੜਕਾਂ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ, ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਹਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਬਾਈਪਾਸ ਸੜਕ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਰਲ ਗਈ। ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਥੋਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਨ।

"ਕਾਰ ਇੱਥੇ ਰੋਕੋ," ਪੇਨ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਕੱਢ ਲਈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ 8:20 ਵਜੇ ਤੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੈੱਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਜਾਂ ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬ੍ਰੇਕ ਲਗਾਈ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਪੇਨ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਫੜਨਾ ਪਿਆ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਰਕ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪੇਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਜਾਂ ਲੱਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਲਈ।

ਟਰਿੱਗਰ ਦਬਾਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਰਾਈਵਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਗੋਲੀ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਪੇਨ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਬੇਜਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਨਸਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ।

ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਟੈਕਸੀ ਤੱਕ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਟੋਪੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਾ ਲਈ।

ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਵ੍ਹੀਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਗੋਲੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਉਲਟੀ ਗੋਲੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਾਰਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਕਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਗਲੀ ਸੁੰਨਸਾਨ, ਹਨੇਰੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਗਿਆ।

ਉਹ ਫਿਰ ਰੁਕਿਆ, ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਹਾਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇ।

ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਡਰਾਈਵਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਪੰਜ।

ਹੁਣ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਮੌਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਸਨੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਕੋਟ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚਮਕ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਲੰਘਦੀ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਪੌਣੇ ਅੱਠ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੈਫ਼ਿਕ ਜਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਨ ਅੱਪਟਾਊਨ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੁਕਦੀ ਹੈ।

ਪਾਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਟ੍ਰੈਫ਼ਿਕ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸੜਕ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। "ਰੇਲ, 8:20," ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚੀ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਲ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕਾਰ ਆਪਣੇ ਅਲਾਰਮ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਈ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਹੁਣ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅੱਠ ਵੱਜ ਕੇ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਹੋਏ - ਰੇਲਗੱਡੀ -

ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਵ੍ਹੀਲ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਵ੍ਹੀਲ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਾਰ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਝਟਕਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਫੈਂਡਰ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਝਟਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਲਕੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੇ?

ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ: ਉਹ ਐਕਸਲੇਟਰ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਬਾਅ ਅਚਾਨਕ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਰਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਗੋਲਾਕਾਰ ਐਗਜ਼ਿਟ ਪਲਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਲਾਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸਿਗਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਉਦੋਂ ਰੁਕ ਗਈ ਜਦੋਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਲਾਈਟ ਹਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਜਾਈ। ਡਰਾਈਵਰ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਪੇਨ ਉੱਥੇ ਬੇਵੱਸ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਉਸ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਗ ਗਰਜਦਾ ਹੋਇਆ। ਪੇਨ ਆਪਣੀ ਟੈਕਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਉਸਨੂੰ 8:20 ਦੀ ਉਸ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ -

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਗਿੱਟੇ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਇੰਚ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਟੈਕਸੀ ਚੱਲ ਪਈ। ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੌਤ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਅਕਸਰ ਓਨੇ ਹੀ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਜਾਮ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਧੀ ਦੌੜ, ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦੌੜ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਈਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਣ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀਟ ਦੀ ਹਰਕਤ ਸੀ।

ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਅੱਗੇ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਦਰਬਾਨ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੈਂਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਟੈਕਸੀ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪੈਂਨ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਆਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਤੋਂ ਅੱਗੇ।

"ਨਹੀਂ - ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਪੇਨ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ।

ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਚੀਕਿਆ, "ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਮੰਮੀ। ਡੋਨਾਲਡ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ—"

ਉਸਨੇ ਟੈਕਸੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਕੇ ਘੂਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਇੱਥੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਰਕ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ।

ਪੈਂਨ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਟੈਕਸੀ ਖੋਹ ਲਈ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਆਪਣੀ ਲੰਬੀ ਚਿੱਟੀ ਸਾਟਿਨ ਡਰੈੱਸ ਪਹਿਨੀ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੀਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰਾਹਤ ਵੀ ਮਿਲੀ। ਮਾਹੌਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੋਅ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇਹ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਪੁਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਉੱਤੇ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉੱਥੇ ਪਾਰਕਿੰਗ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਨੋ-ਪਾਰਕਿੰਗ ਜ਼ੋਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਟੈਕਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਇੱਕ

ਛੋਟੀ, ਬੰਦ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜੋ ਪੁਲ ਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਪੁਲ ਉੱਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ।

ਚਾਰ ਮਿੰਟ। ਉਸਨੂੰ ਚਾਰ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ। "ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇਗਾ।

ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਦੀਵਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਦੋ ਮਿੰਟ। ਉਹ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਟੀਲ ਦੇ ਪੁਲ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਗੂੰਜ ਅਤੇ ਟਿੱਕ ਟਿਕ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਰੁਕ ਗਈ।

ਟੈਕਸੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੱਕ ਦਾ ਫੁੱਟਪਾਥ ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਵਿੰਗੇ-ਟੇਢੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਗੋਡੇ ਹਰ ਮਿੰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਦੂਰ।

ਟ੍ਰੇਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮਾਂਟਰੀਅਲ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ—ਅੱਠ ਵਜ ਕੇ ਵੀਹ ਮਿੰਟ!—ਪਿਟਸਫੀਲਡ, ਬਰਲਿੰਗਟਨ, ਰੌਂਸੇਸ ਪੁਆਇੰਟ, ਮਾਂਟਰੀਅਲ! ਬੋਰਡ!"

ਲੰਬੇ ਬੈਂਚਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਕਤਾਰ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ, ਪੰਜ ਸੀਟਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ; ਉਸਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੁਹਰਾਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਟਿਕਟ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਪਰ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੇਲਗੱਡੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪੰਤਾਲੀ ਸਕਿੰਟ ਬਾਕੀ ਸਨ। ਆਖਰੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਏ ਯਾਤਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਲਈ ਦੋ ਰਸਤੇ ਸਨ: ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਉਡਾਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਸਕੇਲੇਟਰ।

ਉਹ ਲੜਖੜਾ ਕੇ ਐਸਕੇਲੇਟਰ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨਾ ਪਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਟਿਕਟ ਕਾਊਂਟਰ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਪੌਲੀਨ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

"ਬਸ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਹ ਲਗਭਗ ਅਸਪਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਟ੍ਰੈਡਮਿਲ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਲੱਗੀ।

ਟਰੈਕ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਟੀ ਵੱਜੀ। ਹਰਕਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਚੀਕ ਐਕਸਲ ਅਤੇ ਵ੍ਹੀਲਬੇਸ ਤੋਂ ਆਈ।

ਉਸਦੇ ਲਈ ਐਸਕੇਲੇਟਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਡਿੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਢਲਾਣ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹੈਂਡਰੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਠੋਕ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਆਰੀ ਜਾਨ ਲਈ ਹੋਵੇ।

ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੰਗਾਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੀਟੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਚੀਕੀ, "ਉਹ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਗਿਆ?"
ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਅਖੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਡਿੱਗਦੀ ਛੱਤ ਨੇ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਡਕਟਰ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੇਨ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਵਧੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਫਾਸ਼ੀਵਾਦੀ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿੱਚ।
ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਬੋਲੇ ਚੀਕਿਆ। ਕੰਡਕਟਰ ਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਕੰਡਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ, ਕਈ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਐਸਕੇਲੇਟਰ ਸ਼ੈੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਤੋਂ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੇ। ਅਚਾਨਕ, ਲੰਮਾ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਯਕੀਨਨ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਰੇਲਗੱਡੀ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਰਮਨ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੋਲੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ।
ਹਰ ਆਦਮੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਮਰੇਗਾ; ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵੇਗਾ।
ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਲੜਖੜਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੀ; ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਗਲਿਆਰਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਝੁਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਟ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੰਮਾ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲਾ ਕੋਰੀਡੋਰ, ਜੋ ਕਈ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਉਹ ਲਗਭਗ ਅੰਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਆਖਰੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਪੌਲੀਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਵਾਂਗ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਬਾਹਰੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਲਾਈਟਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।"
ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਟ੍ਰੇਨ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਓਹ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੌਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿਸਕਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੈਂਡਬੈਗ ਇਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਇਹ ਹਿੱਲ ਗਿਆ। ਬੈਗ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਮਾਨ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡ ਗਿਆ।
ਉਸਦੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਰਬੜ ਬੈਂਡ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੈਕੇਟ ਵੱਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾਲ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਪੌਲੀਨ, ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ—ਤੂੰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਲਏ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੇਲ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ—"
"ਬਿਊਰੋਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਢਾਈ ਸੌ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਮੰਗੋਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ - ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੱਤਾ..."